

Cặp bè Cặp bạn

Những
nàng công chúa

Portobello

Cathy Hopkins

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

bestseller

<http://tieulun.hopto.org>

Những nàng công chúa Portobello

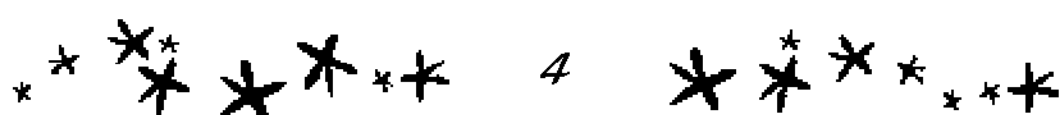
CATHY HOPKINS

Trịnh Ngọc Minh dịch

*Những nàng công chúa
Portobello*

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

*Xin gửi lời cảm ơn ôm hôn thắm thiết đến:
Terry Segal, vì đã cho tôi đọc nhật ký tuổi teen
của cô ấy. Tôi hứa sẽ không tiết lộ các chi tiết
cho mẹ cô, hay chồng cô. Ít nhất là chưa.
Đến Emma Creighton vì đã hạ cố dạy cưỡi ngựa
cho tay mơ. Đến chồng yêu Steve vì đã cùng tôi đến
tất cả các địa điểm trong sách này vào giữa
mùa đông, và vào giữa trời mưa. Đến Brenda và
Jude ở Piccadilly mà tôi đã được tận hưởng làm việc
cùng, và Margot Edwards, người đã khiến tôi rất vui
với những e-mail của mình. Cuối cùng, xin gửi lời
cảm ơn đến Rosemary Bromley vì đã nói đồng ý
với những quyển sách của tôi, khi tôi đã chuẩn bị
đóng gói tất cả để cất.*

Gửi các bạn teen teen yêu quý,

Tác giả bộ sách này, Cathy Hopkins, sinh năm 1953 tại Manchester, nước Anh. Hiện cô đang sống tại Bắc London cùng một anh chồng đẹp trai và ba con mèo hay ho dễ thương.

Trước khi viết văn cô Cathy đã làm khá nhiều nghề khác nhau (cũng không kém phần hay ho) là ca sĩ nhạc rock, điểm báo, đọc bản tin, viết kịch bản, thậm chí cả nghề bác sĩ trị liệu... Một vài chuyện trong nghề đã được cô cho vào sách của mình. Tuy nhiên, theo cô, viết truyện cho tuổi teen có lẽ là công việc thú vị nhất, vì cô lại được quay trở lại tuổi teen lần thứ hai, hay hơn nữa là lại được đường đường chính chính xem phim và đọc tạp chí của tuổi teen (vì lí do công việc mà).

Cô Cathy đã có 42 quyển sách được xuất bản và bán rất chạy ở 25 quốc gia khác nhau. Truyện của cô Cathy đề cập các vấn đề rắc rối của tuổi teen bằng một giọng nhẹ nhàng, hài hước, dễ thương.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện đầu tiên của cô Cathy. Tính cho đến giờ thì “Cặp bè cặp bạn” có mười ba tập và bán được hơn một triệu bản ở Anh và Mỹ, chưa tính ở mười bốn quốc gia khác nữa. Ngoài ra, cô Cathy còn viết hai bộ truyện khác có tên là “Thách, hứa, hôn hay thật” và “Cinnamon Girl”.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện xoay quanh ba cô gái nhỏ sống ở Bắc London: Lucy nhỏ nhắn dễ thương ước mơ làm nhà thiết kế; Izzie mê bói toán và những gì thuộc về tinh thần, tâm tưởng, ước mơ làm ca sĩ kiêm “bà đồng”; còn Nesta xinh đẹp luôn muốn trở thành diễn viên. Về sau, nhóm bạn này còn kết nạp thêm cô bạn TJ. Hoàn cảnh của các bạn gái này không giống nhau, nhưng họ cùng phải đối mặt với những rắc rối mà bất cứ teen gái nào trên thế giới cũng gặp; từ những chuyện như làm sao biết anh ấy thích mình đây? anh ấy có coi mình là nhóc con như mọi người khác không? làm sao gây ấn tượng với anh ấy? đến ngực mình thật là lép, hông mình thật là to, và cả những vấn đề nghiêm túc về tương lai của bản thân, hạnh phúc của gia đình, của mọi người xung quanh và hòa bình cho thế giới...

Chắc chắn bạn đọc sẽ có lúc phải bật cười với những suy nghĩ tập làm người lớn ngây thơ của Lucy, Iz hay Nesta.

Bạn đọc teen teen, tôi cá là các bạn sẽ tìm thấy mình đâu đó trong bộ truyện này. Còn các bạn không còn là teen teen nữa, cũng thử đọc xem sao, biết đâu sẽ có đôi ba lần ối ái thâm trong bụng rằng thì là mà... “Mình cũng từng như thế.”

NGƯỜI DỊCH

Chuyến tàu tình yêu

“Nesta, là cậu đấy hả?” giọng Lucy vang lên ở đầu dây bên kia. “Nghe lạ lạ. Cậu đang ở đâu?”

“Trong nhà vệ sinh, trên chuyến tàu địa ngục,” tôi rên rỉ.

Tôi nghe thấy nó cười. Tại sao khi đời tôi biến thành thảm họa thì mọi người lại thấy buồn cười thế nhỉ?

“Này, nghiêm túc đấy. Đúng là ác mộng. Bọn tớ bị kẹt ở cái chỗ quái quỷ nào chẳng biết nữa. Đáng ra tớ đã về nhà cả mấy tiếng rồi mới phải.”

“Nghe như cậu đang trong một cái thùng ấy nhỉ,” Lucy nói. “Điện thoại cứ vang vang thế

nào ấy. Mà sao cậu lại ở trong nhà vệ sinh? Không phải bị mắc kẹt trong đấy đấy chứ?” Rồi nó lại cười.

“Tớ đang ở trong này để nói chuyện với cậu để không bị cả khoang cùng nghe thấy,” tôi nghiêm giọng nói, “và hy vọng một sự thông cảm từ ai đó được coi là một trong những bạn tốt nhất của tớ.”

“Xin lỗi Nesta. Tớ sẽ chóng trở lại như thế.”

“Cậu đang làm gì đấy?”

“Xem tivi. Đang có chiếu lại Ngã rẽ cuộc đời. Lát nữa thì sang nhà Izzie.”

“May mắn thật. Ước gì tớ cũng ở đấy. Chán phát điên lên mất.”

“Cậu không mang sách theo à?”

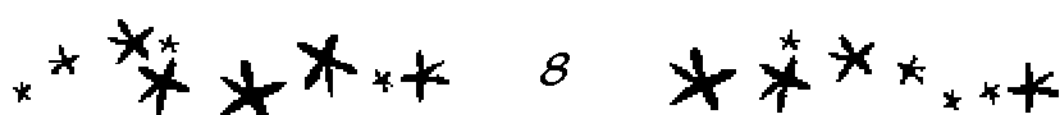
“Đọc hết rồi.”

“Tập chí?”

“Đọc luôn rồi.”

“Gọi cho Izzie đi.”

“Nó không có nhà.”

“Thế thì đi nói chuyện với ai đó cùng trong khoang ấy, thời gian sẽ trôi qua nhanh hơn.”

“Thôi, thôi, tớ xin. Có một gia đình quý sứ ngồi ngay sau tớ. Sau này nhớ nhắc tớ không được có con nhé.”

“Tuởng cậu thích trẻ con?”

“Thích, nhưng xức hắc một đứa thì không thể. Nói thật chứ, kinh khủng không chịu được ấy. Cái thằng nhóc đó làm tớ phát điên lên. Nó động vào ghế tớ, cãi nhau với chị nó, rồi còn chơi cái trò chơi điện tử gì mà kêu inh ỏi như còi xe cảnh sát. Mà bố mẹ nó thì cứ ngồi tỉnh bơ như thể nó là sinh vật đáng yêu nhất quả đất này không bằng ấy. Ước gì họ bắt khóa mồm nó lại cho tớ nhờ.”

“Thế thì chuyển sang chỗ khác. Hôm nay là thứ bảy mà. Trả thêm tiền đến khoang hạng nhất mà ngồi. Cậu có đủ không?”

“Yeah. Tớ đã thử rồi. Bố có cho tớ thêm tiền. Nhưng đang dịp lễ Phục sinh nên tàu đầy nghẹt, không có đủ chỗ ngồi, nên người ta chuyển hết

mọi người lên khoang hạng nhất luôn. Và máy sưởi thì bị hỏng. Và không có xe thức ăn! Tớ thậm chí còn không có được một chai Coke nữa. Tạnh cười đi. Chẳng có gì đáng cười cả.”

“Xin lỗi Nesta,” Lucy nói. “Chỉ là tớ đang tưởng tượng đến cảnh cậu trốn trong buồng vệ sinh tàu thôi mà.”

“Đấy, khổ cái thân tớ chưa. Nhục không chịu được. Phì! Mùi ở đây kinh quá đi mất. Đợi tớ một chút, tớ thử xịt xem sao.”

Tôi lấy chai CK1 và xịt vào không khí. “Đỡ hơn rồi. Chaaaán quá Lucy ơi là Lucy ơi. Làm gì cho tớ vui với.”

“Về chỗ ngồi và thử thiền định mặc tưởng như ở trường dạy xem.”

“Tha cho em. Máy trò đó là của Izzie chứ không phải của em.”

“Thế khi nào thì cậu mới về?”

“Không biết nữa, chẳng thấy dấu hiệu gì cả. Chắc chắn là tớ đang bị trừng phạt rồi. Tớ đã chết và xuống địa ngục và bị mắc kẹt trên

chuyến tàu này với những người điên khùng này mãi mãi.”

“Khiếp, nói thấy ghê. Cậu sẽ về nhà trước khi kịp nhận ra cho xem.”

“Ước gì như thế. Bố đưa tớ đến Manchester lúc một giờ, và chuyến đi này đã mất ít nhất là ba tiếng đồng hồ rồi. Bọn tớ đã ở trên tàu suốt từ bảy đến giờ, và giờ thì hình như có hỏng hóc gì đấy... mặc dù chẳng hề có thông báo cho bọn tớ là có chuyện gì cả. Tớ phải làm gì đây?”

“Ồ, tớ không biết. Trang điểm đi vậy.”

“Ý hay đấy,” tôi nói và lấy túi đồ trang điểm ra và bắt đầu tô son. “Ê, đợi tớ chút nghe,” đột nhiên đoàn tàu chồm tới trước làm tôi quẹt cả son lên má. “Oops. Hình như bọn tớ thoát rồi, tàu lại đi rồi... Lucy, Lucy...?”

Điện thoại tôi tịt ngóm nên tôi đành soi gương và chải sơ lại tóc. Không biết có nên tết lại không nhỉ? Hay là cứ để xõa? Có một anh chàng ngồi trong góc cứ nhìn tôi suốt cả chuyến đi. Trông cũng đẹp trai. Mọi người thường nói

mái tóc là một nét đặc biệt của tôi: nó dài, mượt xuống đến tận eo. Cuối cùng tôi quyết định để xõa. Tôi muốn mình trông thật đẹp khi anh chàng trong góc tiến tới. Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Khi tôi quay trở lại toa mọi người cứ nhìn tôi chăm chăm. Cứ việc thôi, tôi cũng quen rồi. Izzie bảo đấy là bởi vì tôi nổi bật giữa đám đông do tôi xinh đẹp, nhưng nhiều khi tôi nghĩ có lẽ vì họ không xác định được tôi từ đâu tới thì đúng hơn. Tôi có thể thấy não của họ đang hoạt động liên hồi để xác định quốc tịch tôi là gì. Thật ra thì bố tôi người Italia và mẹ tôi người Jamaica. Có lúc tôi giới thiệu mình là người Jamailia hoặc người Italica, và mọi người khá là bối rối.

Nhưng nhiều khi khó khăn trong việc nhận diện này cũng có ích, như khi tôi ra ngoài với Lucy và Izzie và cả ba đứa đều cùng dở hơi. Chúng tôi giả vờ là những học sinh nước ngoài. Tôi thì vờ làm người Tây Ban Nha hoặc là người

Ấn Độ. Lucy thì làm người Thụy Điển vì nó có mái tóc vàng và xương gò má cao, lại phát âm rất tốt. Và Izzie, vì một số lý do, cứ thích giả vờ làm người Na Uy mặc dù tóc nó màu sậm và đôi mắt đẹp rõ ra dáng thiếu nữ Ireland kiểu chị em nhà Corrs.

Khi tôi chen lấn luôn lách qua một cơ sở không nhỏ những con người cúi kính phải ngồi trên hành lý ngoài hành lang, thì có một thông báo vang lên.

“Xin lỗi quý khách vì sự chậm trễ và thiếu ghế ngồi, nhưng chúng ta đã khởi hành đi tiếp và sẽ tới Birmingham trong vòng vài phút nữa. Tuy nhiên, vì có trục trặc ở máy nên tàu sẽ dừng lại ở đó để chỉnh sửa lại. Chúng ta sẽ về đến Euston chậm hơn dự định khoảng hai tiếng.”

Khắp tàu vang lên tiếng kêu ca than vãn, rồi lại đồng loạt rộ lên âm thanh mọi người lôi điện thoại ra và bắt đầu bấm số.

“Martha à, anh mới sắp tới Birmingham thôi, chưa biết mấy giờ mới về đến nhà. Anh sẽ đi taxi.”

“Tom. Bọn chị đến muộn vì tàu bị kẹt. Lúc nào về gần đến nơi chị sẽ gọi.”

“Gina à. Cái tàu chết tiệt này lại bị muộn. Tôi gọi cho bà sau.”

Cứ thế cứ thế, khoang nào cũng thế.

Rồi tôi nhận ra là... không tìm thấy ghế của tôi đâu cả. Tôi nhìn quanh những hành khách khác để chắc rằng mình không đi nhầm khoang. Đúng rồi. Gia đình quý sứ kia kìa. Anh chàng dễ thương trong góc nữa. Ôi không, giới ơi. Tôi bị mất ghế rồi. Một cụ già tóc bạc trắng và đeo kính. Bà ấy đang ngồi đó thoải mái với một bình trà và một chiếc bánh sandwich. Tôi không thể bảo bà ấy chuyển đi để trả chỗ cho mình được. Như thế là xấu tính.

Tôi nhìn quanh nhưng chẳng còn chỗ nào khác cả. Ô ô, tôi phải đứng rồi. Đứng khoảng hai tiếng rưỡi đồng hồ nữa. Hay thế chứ lì.

Nhưng dường như các thần linh cũng thấy thương hại nên chỉ vài phút sau tàu chúng tôi đã được kéo tới Birmingham và, hallelujah, quý

ông ngồi đối diện anh đẹp trai đi xuống. Anh đẹp trai nhìn tôi và hát đầu về chiếc ghế trước mặt. Ô la la, tôi nghĩ bụng, và đi lại đó.

Khi tàu trông tránh dừng lại, tôi bị mất thăng bằng, phần tiếp theo có vẻ là không tránh khỏi trong một ngày như thế này.

“Chào,” anh đẹp trai cười vì tôi ngã ngay vào lòng anh ấy. “Thật ra thì anh đang định bảo cái ghế đối diện cơ, nhưng thế này cũng không sao.”

Tôi cá là anh ấy nghĩ rằng tôi sẽ ngượng ngùng đứng dậy nên tôi quyết định gây ấn tượng ngược lại. Tôi ngồi yên tại chỗ một giây như đang thấy rất chi là thoải mái, rồi nhìn anh ấy bằng cái nhìn quyến rũ nhất của mình – cười và nhướn một bên mày lên.

Rồi tôi đứng lên.

“Yeah. Có lẽ để sau,” tôi nói và chuyển sang chiếc ghế đối diện.

“OK. OK. Không sao,” anh ấy nói, giờ thì đến lượt anh ấy bối rối. “À, anh là Simon. Chào em.”

*
* *

“Thật là lãng mạn,” tôi kể cho bọn kia nghe trong khi với tay lấy khoai tây chiên Pringle. “Như phim ấy. Tớ ngã ngay vào lòng anh ấy. Giá mà có ai làm phim về chuyện của bọn tớ nhỉ thì tớ thích anh đóng Angel trong Buffy đóng vai anh ấy.”

Chúng tôi đang ở trong phòng ngủ của Izzie. Cuối cùng thì tàu cũng về tới London lúc sáu rưỡi. Sau khi mẹ đón tôi về và bỏ đồ đạc ở nhà, tôi xin mẹ cho ra ngoài. Đây là trường hợp khẩn cấp. Không chỉ vì tôi không gặp bọn nó đã ba ngày trời rồi mà còn vì tôi có bao nhiêu là điều muốn kể.

“Chuyện của bọn tớ! Cậu chỉ vừa mới gặp anh ấy thôi mà,” Lucy nói và tu một ngụm Coke.

“Và theo như hiểu biết của tớ về cậu,” Izzie nói, “có vẻ đó là một cú ngã có chủ đích đấy nhỉ.”

“Không phải,” tôi nói. “Tại cái tàu nó lắc lư.”

Izzie tỏ vẻ “Ừ, phải rồi” nhưng Lucy thì đang rất chăm chú. Nó là một người lãng mạn mà.

“Kể tiếp đi nào,” nó nói. Nó đang yên vị trên chiếc túi bông màu tía trên sàn nhà Izzie.

“À, thời gian còn lại của chuyến đi cứ trôi vèo vèo. Bốn tờ nói chuyện không ngừng nghỉ, chưa gì hết thì đã tới Euston rồi...”

“Thế tên anh ấy là gì?” Lucy hỏi.

“Simon Peddington Lee, sống ở Holland Park và mười tám tuổi.”

“Trông thế nào?” Izzie hỏi.

“Cao, da ngăm ngăm, đẹp trai, và có đôi mắt nâu đẹp cực.”

“Anh ấy làm gì trên tàu đấy?”

“Anh ấy đến trường đại học St Andrews xem xét tình hình là có nên vào đấy sau khi học xong lớp trình độ A không. Tớ thì đã quyết định sau khi học trung học xong sẽ học ở đấy. Giờ thì đó quả thật là một chỗ hay ho.”

“Hoàng tử William cũng học ở đấy đúng không?” Lucy nói. “Anh ấy sẽ học xong, tốt nghiệp trước khi cậu kịp nhập học.”

“Thế Simon có biết Hoàng tử không?” Izzie hỏi.

“Không. Nhưng anh họ của Simon thì biết, họ học cùng trường Eton.”

“Thế Simon có học ở Eton luôn không?” Lucy hỏi.

“Không, anh ấy học ở một trường tư khác, tớ quên mất tên rồi. Ở Hampshire hay sao đó. Anh ấy là học sinh nội trú.”

“Thế ra đây là một anh chàng công tử con nhà giàu?” Izzie hỏi, rồi nó đổi sang cái giọng hóm hỉnh. “Peddington Lee.”

“Anh ấy không hóm hỉnh hay vênh váo hay tự cao hay gì cả. Tớ cũng bảo với anh ấy là tớ học ở trường dân nổi tiếng.”

“Nhưng thế là nói dối,” Lucy nói.

“Đâu có,” tôi cười. “Trường của bọn mình mở cửa cho mọi người dân thì chẳng phải trường

dân nổi tiếng đấy thôi. Và có lẽ tớ sẽ đổi tên một tí cho nó cũng dài như tên anh ấy. Có thể là Nesta Costello-William, họ bố trước, họ mẹ sau. Hay là Nesta Williams-Costello?”

“Thôi,” Izzie nói. “Hãy cứ là chính mình đi. Nesta Williams nghe cũng hay mà.”

“Nesta Top Toff Totty hay là Nesta Tiểu thư Nhóc tì,” Lucy cười khúc khích.

“Tớ nghĩ các cậu sẽ mừng cho tớ,” tôi hơi méch lòng, “Tớ vừa gặp một người tớ thích đấy.”

“Tớ mừng chứ,” Lucy nói. “Nhưng có chắc là cậu muốn dính dáng với một anh chàng sắp sửa đi không?”

“Phải đến mùa thu anh ấy mới đi cơ mà, bây giờ mới tháng Tư. Rồi sau đó, nếu vẫn còn thích nhau thì tớ có thể đến Scotland với anh ấy sau khi học xong trung học.”

“Tớ tưởng cậu muốn làm diễn viên,” Izzie nói. “Mà trường St Andrews không có dạy môn kịch đâu.”

Tôi chưa nghĩ tới chuyện này. “Có thể họ cũng dạy. Mà, với cả, tớ nghĩ ở tuổi bọn mình thì nên có nhiều lựa chọn.”

Izzie phá ra cười. “Cậu nói y như mẹ tớ. Anh ấy có đề nghị gặp lại cậu không?”

“Có. Bọn tớ sẽ đi cưới ngựa.”

“Cưới ngựa! Cưới lên con ngựa ấy á?”

“Ừ.”

“Doh. Cậu đã bao giờ leo lên lưng ngựa chưa?”

“Chưa, nhưng tớ chắc chắn sẽ chóng nắm được thôi.”

Lucy và Izzie nhìn nhau lo lắng.

“Cậu có bảo với anh ấy là cậu chưa từng cưới ngựa không?” Lucy hỏi.

“Tất nhiên là không. Không khó lắm đâu mà.”

“Uhhh Nesta...” Lucy định nói gì.

“Không,” Izzie ngắt lời. “Nó sẽ phải tự mình tìm ra...”

Nhật ký của Nesta

Đoán được không? J'ai un bạn trai nouveau, Il s'appelle Simon Peddington Lee và anh ấy rất bảnh bao. Anh ấy đã gửi cho mình tin nhắn :->> nghĩa là một nụ cười thật tươi. Và BCNU. Mình nhắn lại là ☺))))), rồi CUL8R.

Mình ước gì có thể thú nhận mình nghĩ anh ấy có thể là Người ấy. Lâu lắm rồi mình không thích ai cả. Và mình cũng chưa từng yêu đúng nghĩa là yêu. Anh ấy dường như trưởng thành hơn tất cả những đồ bỏ mà mình đã hẹn hò trong năm qua và có một đôi chân rất đẹp, dài, và một cái miệng nhìn là muốn hôn rồi.

Những tay mình đã từng hẹn hò từ khi đến Londres:

Robin: (đi chơi với nhau một tuần hồi cuối tháng Chín). Ngọt ngào nhưng tẻ nhạt. Hắn cứ có kiểu nhìn xa xăm, làm như hay ho lắm ấy.

nhưng mình nghĩ thế thật là rẻ tiền.

Michael: (hẹn hò hai lần hồi tháng Mười). Người hôn tề nhất mình từng biết, cứ thích cắn người khác.

Nick: (hẹn hò một lần hồi tháng Mười hai). Kinh. Bôi cả đông gel lên đầu. Có một thói quen kỳ cục là liếm tai con gái. Chẳng dễ chịu chút nào.

Steve: (tháng Một). Cũng thích anh chàng này, nhưng trẻ con và bé hơn mình.

Alan: (ba tuần tháng Hai). Nửa nọ nửa kia. Hắn nói muốn trở thành bác sĩ và cứ lần tay vào trong áo ngoài của mình để kiểm tra xem có vấn đề gì không. Bệnh hoạn. Biến thái.

Anh Tony của mình lại có bạn gái mới và hình như lão bị sái quai hàm sau một trận hôn hít tới bời. Sao lại thế không biết? Mình không biết có nên kể cho Lucy không. Tony với Lucy đã

hẹn hò với nhau hồi năm ngoái, đôi
này đang nhập nhà nhập nhằng. Bọn
con gái rất mê Tony, nhưng lão thì đã
gục dưới tay Lucy rồi.

Izzie hơi bị TiHaHu (thiếu hài hước).
Mình không biết tại sao vì nó đang hẹn
hò với anh Ben là ca sĩ chính của King
Noz và đang hạnh phúc lắm cơ mà.

Mệt quá đi mất. ZZZZzzzz.

Khó khăn

Từ lúc tôi ở Manchester về mẹ có vẻ im lặng hơn bình thường. Thường thường buổi sáng mẹ rất thích hát (dù chẳng hay tí nào, thật tình là thế, nhưng tất nhiên tôi không nói với mẹ như vậy), nhưng hôm nay mẹ chỉ ngồi trong bếp đọc báo. Chẳng giống mẹ chút nào.

Tôi kéo ghế đến cạnh mẹ. “Mẹ nhớ bố à?”

“Chắc chắn rồi,” mẹ nói. “Đương nhiên là mẹ nhớ bố con, nhưng mẹ cũng quen với việc bố con hay đi công tác xa rồi. Sao con lại hỏi thế?”

Tôi nhìn mẹ kiểu như cảnh sát hỏi cung ‘mẹ

đừng hòng lừa con'. “Mẹ có vẻ hơi buồn. Có phải vì hôm qua lúc về con đã chạy ngay sang chỗ Lucy và Izzie mà không ở nhà với mẹ không?”

Mẹ cười. “Không, con yêu. Việc đó mẹ cũng quen dần rồi.”

“OK, thế mẹ chắc là không sao chứ?”

“Chắc chắn mà,” mẹ mỉm cười.

“OK. Thế con đi học cưỡi ngựa được không?”

“Cưỡi ngựa? Để làm gì? Trước giờ con có vẻ gì là thích ngựa đâu?”

Vừa lúc đấy thì lão anh Tony của tôi loẹt quẹt đi vào, tóc tai thì dựng ngược, vẫn mặc quần áo ngủ và ngáp hết cỡ. “Ừ. Mà thì học cưỡi ngựa để làm gì? Định lòe ai?”

“Em chẳng giống như ai đấy,” tôi nói. “Em chẳng cần lòe ai hết cả.”

“Thì anh chàng nào đấy,” Tony vẫn lải nhải.

“Thật ra thì hôm qua con có gặp một anh chàng ở trên tàu...”

“Biết ngay mà,” Tony nói trong khi đầu vẫn đang đút trong tủ lạnh.

“Uhm, anh ấy mời con đi cưới ngựa,” tôi nói và cố gắng cưỡng lại mong muốn ghê gớm là đẩy luôn Tony vào tủ lạnh rồi đóng cửa nhốt lại.

“Ở đâu?” mẹ hỏi.

“Đâu đó gần Hyde Park. Hình như là Kensington. Anh ấy có cho con địa chỉ, con để ở trên nhà.”

“Bao giờ đi?” Tony từ tủ lạnh chui ra, một tay cầm nước cam, một tay cầm bánh sừng bò.

“Ngày mai.”

Tony phết mứt mâm xôi lên bánh rồi ra chỗ mẹ con tôi. “Thế mà mày định học cưới ngựa chỉ trong một buổi chiều thôi ăy hả? Tỉnh lại đi cưng.”

Tôi lè lưỡi. “Em cứ tưởng quai hàm anh bị sái vì hôn hít nhiều quá rồi ăy chứ. Không hiểu nhai làm sao nhỉ?”

“Cũng như kiểu mày đi cưới ngựa thôi,” lão nói và tỏ vẻ nhăn nhó đau đớn khi há mồm cắn

một miếng. “Có khó của nó. Với cả không phải là bị trật khớp, chỉ hơi đau chút thôi.”

“Đáng đời.” tôi nói. “Mẹ ơi con đi được không mẹ? Đi cưới ngựa ấy.”

“Thật ra thì,” mẹ lên tiếng. “Mẹ đang định nói chuyện với cả hai đứa. Mẹ định đợi có cả bố con về cơ, nhưng bây giờ nói luôn cũng được.”

Ôi KHÔNG! Bố mẹ sắp ly dị. Làm ơn, khôngggggggg. Tôi nhớ Izzie đã kể cho Lucy và tôi chuyện khi bố mẹ nó chia tay nhau, cũng bắt đầu y như thế này. Nó nhận thấy mẹ nó không được vui. Rồi bố nó thì đi đâu đó mấy ngày không về. Rồi, ‘Mẹ muốn nói chuyện với con.’

“Không. KHÔNG!” tôi hét lên. “Bố mẹ đã thử hòa giải chưa? Đi tư vấn hôn nhân chưa? Bố mẹ không được bỏ nhau. Mẹ phải cố gắng trong mọi mối quan hệ chứ.”

Mẹ và Tony nhìn cứ như tôi bị điên.

“Con đang nói gì vậy, Nesta?”

“Ly hôn. Mẹ ơi, đừng mẹ nhé. Mẹ vì con và Tony, hãy cố gắng lần nữa xem sao.”

Mẹ bò ra cười. “Ai định ly hôn đâu Nesta, mẹ với bố con rất hạnh phúc mà.”

“Thế thì có chuyện gì ạ?”

Mẹ lại trở lại căng thẳng. “Là chuyện công việc. Hợp đồng của mẹ sẽ hết vào đầu tháng tới và có tin đồn là đài có kế hoạch thay máu.”

Tom nắm tay xuống bàn giận dữ. “Tức là tuyển những người trẻ hơn ấy hả mẹ?”

Mẹ gật đầu.

“Tệ hại,” Tony nói. “Sao họ dám chứ? Mẹ đã là khuôn mặt của bản tin chiều rồi. Họ không thể thay thế mẹ được.”

Mẹ đặt tay lên tay Tony. “Có chứ con, họ có thể chứ. Việc này luôn xảy ra mà. Nhà sản xuất nào mà chẳng muốn chương trình của mình thu hút nhiều người xem hơn hả con.”

“Nhưng không phải bằng cách đá đi những người giỏi nhất của mình. Mẹ đọc bản tin rất tốt cơ mà.”

Mẹ mỉm cười. “Cám ơn con trai. Con có muốn làm người đại diện cho mẹ không?”

“Nếu mẹ không làm bản tin nữa thì làm sao bây giờ,” tôi nói. “Khi con đi học về, thấy mẹ trên tivi thì thích chỉ kém thấy mẹ ở nhà thôi. Con luôn mở tivi khi uống trà và thấy mẹ đang chào con.”

“Khi nào thì mẹ biết chắc?” Tony hỏi.

“Vài tuần nữa. Nhưng điều mẹ muốn nói với hai đứa là chúng ta sẽ phải thắt lưng buộc bụng lại một chút, phải tiết kiệm một chút các con ạ.”

“Nhà mình không sao đâu mẹ,” tôi nói. “Bố kiếm được nhiều tiền mà. Với cả bố cũng vẫn đang làm việc.”

“Đó là lý do vì sao mẹ muốn chờ đến khi bố con về,” mẹ nói. “Đúng là việc làm của bố kiếm được nhiều tiền. Nhưng con đừng quên bố là một đạo diễn tự do, có nghĩa là khi bố làm việc thì được trả tiền, còn không làm thì không có tiền. Hơn nữa để mua căn hộ này chúng ta cũng đã phải gồng mình lên rồi.”

“Nhưng sao bây giờ lại khác?” tôi hỏi.

“Bởi vì công việc của mẹ đang không chắc chắn, mẹ muốn nói với các con như thế đấy. Bố sẽ hoàn thành bộ phim ở Manchester sau vài tuần nữa và sau đó thì vẫn chưa nhận thêm việc nào cả. Lúc mẹ còn thu nhập đều đặn thì chẳng có vấn đề gì. Nhưng bây giờ...”

“Ôi Chúa ơi,” tôi rên rỉ. “Nhà mình nghèo rồi. Ôi Chúa ơi!”

Đầu óc tôi vấy vùng trong những hình dung. Nghèo? Không có tiền tiêu vặt. Không được đi xem phim nữa. Không được ăn McDonald nữa. Tôi sẽ là đứa duy nhất lang thang dưới trời mưa, dán mũi vào cửa sổ thèm thuồng ngắm nghía những người giàu có ăn uống no nê áo quần ấm áp. Còn tôi thì quần áo rách bươm... vừa đói vừa lạnh...

Mẹ lại cười. “Chưa nghèo đâu con gái. Mình vẫn còn một mái nhà che đầu, và thức ăn để ăn. Và cho đến khi mọi chuyện chắc chắn hơn thì nhà mình sẽ cũng vẫn ổn, chỉ không có những chi phí râu ria khác.”

“Tức là không có học cưỡi ngựa?”

“Chính xác. Không học cưỡi ngựa,” mẹ nói.

“Nhưng con có được đi gặp Simon không?”

“Được, con được đi gặp Simon, miễn là về nhà trước bữa tối.”

“Nhưng đi gặp Simon không cần tiền hay sao?” Tony lại đang cố chọc ngoáy như thường lệ.

“Không cần, ông anh biết tuốt huênh hoang ả,” tôi trả lời. “Simon quen cô chủ chuồng ngựa từ hồi còn bé cơ nhé. Anh ấy đã kể cho em nghe về cô ấy lúc ở trên tàu. Anh ấy dạy kèm cho mấy đứa bé con đến đó vào cuối tuần. Đổi lại, cô chủ cho anh ấy với bạn đến cưỡi ngựa bất cứ lúc nào họ thích. Miễn phí. Thế đấy.”

“Thế tại sao lại phải đi học cưỡi ngựa trong khi nó có thể dạy cho mày?” Tony hỏi, cái mặt thiên cận tự mãn thấy mà ghét. “À, hà, hiểu rồi, muốn ra vẻ chứ gì. Yeah. Tôi là Nesta Williams và tôi đã biết cưỡi ngựa từ hồi còn bú tí...”

“Không phải thế.”

“Thế còn gì.”

“Không.”

“Có.”

“Khi nào thì hai đứa mới lớn đây hả?” mẹ vội vàng bịt tai lại.

Tôi và Robert Redford

Tôi hẹn gặp Simon ở ga xe điện ngầm đường Kensington vì anh ấy bảo chỗ đấy gần chuồng ngựa. Tôi thật sự mong ngóng – cả buổi chiều chỉ có hai đứa tôi với nhau – một cơ hội quá tuyệt vời để tìm hiểu nhau. Lại còn không tốn tiền nữa chứ.

Tôi đến nhà ga Kensington, chạy qua Prêt à Manger và mấy cửa hàng ở lối vào nhà ga, rồi chạy ra đường – và tìm tôi chùng xuống. Simon đang chờ tôi ở đó cùng với hai cô gái cao, thon thả, tóc vàng. Họ cũng khoảng bằng tuổi tôi, hoặc hơn một hai tuổi là cùng, và cả

hai đang uể oải dựa vào tay vịn bên ngoài nhà ga, đang nhìn mặt trẻ môi kiêu ‘Chán như con gián’ như người mẫu của tờ thời trang Vogue. Trông họ có vẻ là những tay cười ngựa kinh nghiệm, tóc buộc gọn đằng sau, quần chèn và boots cười ngựa. Cả hai đang nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh.

Tôi đang mặc Levis, giày thể thao Nike, áo phông rất đẹp và cá tính. Ở trước áo có hình một cô nàng hợp thời có đôi mắt phiêu diêu. Ở đằng sau thì là dòng chữ “Sự căng thẳng không ai kìm giữ nổi.”

“Đây là Tanya, em gái anh,” Simon giới thiệu. “Và đây là bạn của nó, Cressida.”

Tanya mỉm cười nhưng Cressida thì tỏ cái vẻ ỡng ẹo cảnh vẻ như nàng Posh Spice và khinh khỉnh nhìn áo phông của tôi.

“Cậu là Nesta đấy à?” nó đả giọng điệu chảy nước phát rún cả người.

“Ừ, Nesta duy nhất,” tôi nhe răng cười.

“Chào cậu.”

Tanya khá dễ thương, khuôn mặt thân thiện cũng như Simon vậy. Nhưng Cressida thì ngược lại, trông như vừa dẫm phải phân chó không bằng. Thật là đáng xấu hổ, nếu không thì trông nó cũng xinh lắm chứ.

Khi đi về phía công viên tôi cảm thấy tâm trạng thật nhẹ nhàng thơ thới. Hôm nay là một ngày mùa xuân dễ chịu, thủy tiên vàng và tulip nở tung bùng. Và tôi đang ở bên cạnh Simon.

Cressida và Tanya đi đằng sau bọn tôi và đang nói chuyện điện thoại, và cá là Cressida đang dõi theo nhất cử nhất động của tôi. Khi Simon nắm lấy tay tôi, nó tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

“Em bảo em đã từng cưỡi ngựa rồi đúng không?” Simon hỏi.

“Vâng, em đã nói thế, nhưng thành thật mà nói thì chưa, em chưa cưỡi ngựa bao giờ cả. Em nghĩ em xoay sở được. Không khó đâu anh nhỉ. Chỉ cần lên ngựa, kiểm tra gương, số và lên đường.”

Simon phá lên cười. “Không vấn đề gì, anh sẽ chỉ em. Mà em nói cũng không sai sự thật là mấy. Hôm nay mình sẽ đi một đoạn ngắn trên đường từ chuồng ngựa đến công viên.”

“Đi ra đường ấy á!” tôi không tin vào tai mình. “Nhưng còn xe thì sao?”

“Đừng lo, ngựa ở đây được huấn luyện quen với ô tô, và ở khu này thì phần lớn các tay lái xe đều đi khá chậm. Bọn anh sẽ tìm cho em một con ngựa tốt, sẽ không làm em vất vả lắm đâu.”

“Ồ, OK. Hay đấy,” tôi nói. Nhưng tôi bắt đầu lo lắng.

“Cậu chưa từng bao giờ cưỡi ngựa trong đời ấy hả?” Cressida giờ đang bĩu môi chế nhạo đi bên cạnh bọn tôi.

Tôi chỉ muốn nói ‘Mày biến đi,’ nhưng tôi mím môi và lắc đầu thay cho lời trả lời. Tôi đã từng gặp những đứa kiểu như nó và thường chẳng thém mất thời gian dây vào mà làm gì, nhưng nó là bạn của Simon và tôi không muốn làm anh ấy khó xử.

Chuồng ngựa nằm giấu mình trong một khu trại đường vào rải sỏi. Ở một góc khu trại là một dãy chuồng nhỏ có những con ngựa thò đầu ra khỏi mỗi ngăn.

“Tìm ra chỗ như thế này hay quá nhỉ,” tôi nói. “Em chưa bao giờ biết ở London này cũng có thể cưỡi ngựa được đấy. Em nghĩ phải đến Devon hay Cornwall cơ.”

“Ừ. Hay nhỉ,” Tanya nói. “Bọn tớ đã đến đây từ hồi còn bé, nhưng rất nhiều người không biết chỗ này.”

“Người ta cưỡi ngựa ở Hyde Park phải đến ba trăm năm nay rồi nên cũng không phải mới nữa đâu,” Simon nói.

“Wow, ba trăm năm cơ à. Ấn tượng thật.”

Cressida lại tỏ vẻ khinh khỉnh lần thứ n trong ngày. “Em thì thích cưỡi ngựa ở Richmond hơn,” nó nói. “Anh họ em có chuồng ngựa ở đó và đó là nơi mà những tay nài ngựa thực thụ vẫn đến. Ai cũng biết chỗ đấy chẳng thua gì đây, lại còn có vẻ thôn dã hơn.”

Tôi muốn nói vào mặt nó là, ‘Thế sao không biến đến đây luôn đi?’ Nhưng một lần nữa tôi vẫn giữ mồm được.

Một phụ nữ đi ra khỏi một nơi trông như văn phòng và vẫy tay chào bọn tôi.

“Cô tóc vàng này chính là người mà anh đã nói với em, cô Creighton đấy,” Simon nói và vẫy tay đáp lại. “Cô ấy sẽ chọn cho em một con ngựa tốt. Anh tới nói chuyện với cô ấy một chút. Tanya, đi giúp anh thắng yên ngựa nào.”

Hai anh em họ rời đi, bỏ tôi lại một mình với Cút mèo.

“Cậu không định đi thay đồ à?” nó hỏi.

“Không. Mọi người thường thích tớ như bản thân tớ thế này,” tôi cười.

“Nhưng không định như thế mà cưỡi ngựa chứ hả?”

“Chắc chắn rồi,” tôi nói. “Sao lại không?”

“Bởi vì nó không đúng kiểu,” Cressida nói.

Tôi trừng trừng nhìn nó. “Thế sao?”

Chúng tôi đứng trong sự im lặng khó chịu của bầu trời một lúc. Ước gì Lucy và Izzie cũng ở đây, chúng tôi sẽ là những tay mơ như nhau và sẽ vui lắm cho xem.

Tanya đến và đưa tôi một cái mũ bảo hiểm. “Cậu đội cái này vào, để nhớ bị ngã thì nó sẽ bảo vệ đầu cậu.”

Tôi đội mũ vào và quay sang thấy Simon đang dắt một con ngựa màu nâu hạt dẻ có ngôi sao trắng trước trán đến.

“Đi nào,” anh ấy cười. “Cô Creighton bảo anh chàng này là dành cho em.”

Cressida cười khẩy. “Heddie à? Anh đưa Heddie cho Nesta à? Con ngựa già khú đế.”

“Đây là lần đầu tiên của Nesta,” Simon nói và vỗ vỗ nhẹ vào cổ Heddie. “Chúng ta không muốn đặt cô ấy lên một chú ngựa có thể mang cô ấy đi mất.”

Cressida nhìn như thể đó chính xác là điều nó muốn.

“Nào, Nesta, để anh giúp em lên. Bọn mình sẽ đi chậm thôi.”

Khi tiến lại phía con ngựa, triết lý ‘không sao, mình xử lý được’ của tôi biến thành ‘không xử được thì lo mà chạy đi’. Tôi thật sự lo sợ. Heddie to quá. Tôi đã thuộc loại cao so với tuổi rồi mà đầu tôi cũng mới nhỉnh hơn chân Heddie có một chút. Làm sao leo lên được đây? Tôi hít thở thật sâu như vẫn làm khi đóng kịch để trấn an mình và bước thêm một bước về phía nó. Nó thở phì phì và lùi lại.

Từ khước mắt của mình, tôi trông thấy Cressida đang khoan khoái tận hưởng từng phút sự bối rối của tôi. Cứ đợi đấy mà xem, tôi nghĩ bụng. Có thể từ trước đến giờ tao chưa từng cưỡi ngựa, nhưng tao đã đọc quyển Cảm nhận và đối mặt với sợ hãi rồi nhé – chính xác là ba trang đầu. Tôi quyết định sẽ làm như thế. Tôi đứng cao đầu, cảm nhận sự sợ hãi và tiến về phía con ngựa với tận miếng tự tin cuối cùng có thể vét ra được.

“Không sao đâu,” Simon cười khích lệ tôi.
“Từ từ thôi. Đặt chân lên bàn đạp. Tốt. Nhấc
mình lên lưng Heddie, xong rồi thì đưa cả chân
kia của em lên.”

Tôi làm như anh ấy bảo nhưng không quăng
người qua được. Tôi đặt chân phải lên bàn đạp
rồi nhưng chẳng tài nào giữ để kéo phần còn
lại của cơ thể mình lên được, thế nên tôi cứ
nhảy loi choi một chân như đứa dở hơi. May là
Simon đã giải cứu và đẩy tôi lên. Và đoán được
gì không? Đột nhiên tôi đã lên được trên ngựa.
Rất cao so với mặt đất. Sợ thật. Nhưng một khi
đã thăng bằng được thì tuyệt vời.

Tanya ra khỏi chuồng với hai con ngựa khác,
một con màu xám và một con màu đen, và
Cressida cũng biến mất, có lẽ để lấy ngựa cho
mình.

Simon cầm cương con ngựa xám. “Em ở
nguyên đây nhé, Nesta. Anh lên ngựa Prince
rồi bọn mình đi.”

Không vấn đề gì, tôi nghĩ khi Simon lên ngựa rất duyên dáng. Em không đi đâu cả đâu.

Whooaghhhh.

Nhưng rõ ràng là tôi có.

Heddie hình như nảy ra trong đầu một ý nghĩ muốn uống nước và lững thững đi về phía cái máng gần phía ngoài khu chuồng.

Ốiiiiiiii!!!!!!!!!!!!!!

Nó chúi đầu xuống uống nước và tôi bắt đầu bị trượt về phía trước. Tôi nghĩ mình sẽ trượt qua vai nó và lúnh quính cố để trụ lại. Tất nhiên Cressida ra đúng lúc ấy, trông đẹp đẽ trên một con ngựa trắng lông lầy. Nó nhìn tôi chê bai rồi gật đầu với Tanya và cùng nhau mất hút trên con đường đến công viên.

“Chờ bọn anh với,” Simon gọi và cho ngựa chạy nước kiệu về phía tôi. “Em làm khá tốt rồi, Nesta. Chỉ cần kéo nhẹ cương nó sẽ đứng lên thôi.”

Tôi làm như anh ấy bảo nhưng Heddie chẳng thèm đoái hoài gì đến cả. Tôi lại kéo nữa. Vẫn

không có phản ứng gì. Simon phải cầm lấy dây cương thì nó mới chịu ngẩng lên.

“Đôi khi mình lo sợ nó cũng biết đấy,” anh ấy nói.

“Em á? Lo sợ á? Không,” tôi nói. “Em sinh ra là để cưỡi ngựa mà.”

Nhưng trong người tôi thì đang run bần bật.

Một lát sau cô Creighton đến và nhìn tôi ân cần. “Cô sẽ dẫn cháu đến khi đến công viên,” cô ấy đề nghị. “Lần đầu tiên mà đã ra đường thì cũng cũng hơi căng.”

Ờn Chúa. Tôi không chắc mình còn đóng vai anh hùng được bao lâu nữa.

Chúng tôi đi tới công viên, cảm giác ngồi cao hơn ô tô thật là kỳ lạ, nhưng tôi thấy an toàn vì có cô Creighton dắt Heddie, còn Simon thì đi ngay đằng trước. Khi tới cổng công viên cô Creighton sẽ về.

“Bọn cô không bao giờ để một người mới tập đi mà không có người hướng dẫn đi kèm,” cô

nói. “Simon đã dạy nhiều học sinh của cô rồi nên cháu sẽ an toàn.”

“Hôm nay đừng nghĩ đến việc tăng tốc đấy nhé,” anh ấy nói sau khi cô Creighton đi khỏi. “Chỉ cố gắng để cảm thấy thoải mái, và có cảm giác về con ngựa thôi đấy.”

“Không thành vấn đề,” tôi nói. “Em nghĩ Heddie chịu em rồi.”

“Nếu em chắc xoay sở được thì anh phải lên đằng kia một tí, chỉ một phút hai phút thôi, để xem Tanya thế nào. Anh đã hứa với mẹ là sẽ trông nó mà nó thì cứ thích chạy lung tung, nhất là khi đi cùng với Cressida. Cress đã tham gia vài cuộc đua ngựa nên thích tỏ vẻ một chút.”

“Em không sao,” tôi nói. “Anh cứ đi đi.”

“Đừng đi đâu nhé,” anh ấy lại nhắc lại.

Khi anh ấy cho ngựa chạy nước kiệu nhỏ khuất dáng rồi, tôi tưởng tượng mình đang đóng vai nữ anh hùng miền thôn quê trong một vở kịch xa xưa cũ kỹ. Tôi có thể là Tess trong

d'Urbevilles. Hoặc là Jane Eyre. Hay một vở kịch hiện đại. Tôi có thể đóng Người thì thầm với ngựa với Robert Redford. Tôi có thể là đứa con gái học cưỡi ngựa trở lại sau một tai nạn khủng khiếp.

Bỗng nhiên Heddie lắc sang trái, cúi xuống và bắt đầu gặm cỏ bên đường. Một lần nữa tôi lại gần như trượt khỏi vai nó, lần này là vào một bụi cây đỗ quyên. Tôi kẹp chặt đầu gối và kéo cương thật mạnh. “Thôi nào, Heddie. Vụ này không có trong kịch bản nhé. Nào, ngựa ngoan. Đứng lên nào.”

Heddie chẳng thèm để ý gì cả. Tôi lại kéo nữa, và nó kéo lại tôi.

Tôi xem Người thì thầm với ngựa nên biết rằng không được tỏ ra hung hăng. Ngựa sẽ đáp lại sự âu yếm ân cần. Rõ ràng là tôi phải thì thầm với nó.

Tôi cúi xuống trước và vỗ nhẹ cổ nó. “Nào, ngựa ơi. Ngựa đáng yêu ơi. Ngựa xinh đẹp ơi,” tôi thì thầm. “Đứng lên đi nào.”

Không phản ứng gì hết. Có lẽ nó không hiểu thứ tiếng này.

“Hoopla,” tôi lại thì thầm. “Aley oop. Oopla oopla. Túng zậy túng zậy. Hông ăng kọ nửa nèo.”

Tôi nghe có tiếng cười đằng sau lưng. Đó là Simon.

“Em đang làm trò gì thế?”

“Durrh. Thì thầm với ngựa thôi. Em còn biết làm gì nữa bây giờ?”

Anh ấy phá ra cười. “Thật tình, em thú vị thật đấy Nesta ạ. Có phải nó gây em không?”

“Đại để là thế. Nó nghĩ tới giờ ăn trưa rồi hay sao ấy.”

Simon lại một lần nữa kéo cương Heddie và nó lại đứng đàng hoàng trở lại.

“Cứ giữ cương, chúng ta sẽ thử phi nước kiệu,” Simon nói. “Em ngồi thẳng nhé, thúc gót nhẹ nhẹ thôi, và sau đó cố gắng lên và xuống cùng lúc với con ngựa trong khi nó chạy.”

Rồi chúng tôi đi. Sau vài xóc nảy lên nảy xuống thì tôi cũng bắt được nhịp. Lên và xuống. Tôi cũng làm được rồi này.

Qua chỗ ngoặt, tôi trông thấy một cái cây cao khoảng mười mét nằm hơi chếch nhưng cành của nó thì đâm ngay sang lối đi. Simon lách qua bên phải để tránh và tôi cũng cố gắng lái con Heddie làm giống như vậy. Nhưng không, nó chẳng làm gì cả, cứ đâm đầu mà chạy thẳng đến chỗ cành cây, hay nói đúng hơn là nó chạy thẳng, nhưng chạy ngay dưới cành cây. Tôi cố gắng cúi xuống tránh nhưng cành cây quá thấp. Nó sẽ cho tôi một cú ngay bụng...

Điều tiếp theo tôi biết, đó là tôi đang lơ lửng trong không khí, người vắt lên cành cây còn con Heddie thì chạy đi mất.

“Simon!” tôi gào lên.

Simon quay lại và há hốc mồm ngạc nhiên.

Khi đang vắt vẻo trên cây tôi bỗng cười khúc khích. “Em nghĩ mình đã nắm được cách cười rồi đấy nhỉ,” tôi nói.

Simon xuống ngựa và đến chỗ tôi. “Nào, để anh giúp em xuống.” Rồi anh ấy cũng cười. “Ồ, giá mà có đem máy ảnh theo, anh sẽ chụp cho em một tấm ảnh lủng lẳng trên cây thế này, xong cho vào album và chú thích là: Nesta đi cưới ngựa.”

“Hoặc là Nesta leo cây khi đi cưới ngựa,” tôi cười khi anh ấy đỡ tôi xuống và gỡ một cái lá khỏi tóc tôi.

“Hoặc là Nesta nhặt lá chuẩn bị đá ống bơ khi đang đi cưới ngựa,” tôi nói.

Chúng tôi đang ôm bụng cười thì Cressida phi ngựa tới.

“Bọn tôi đang tự hỏi hai người ở đâu,” nó nói và trông rất cáu kỉnh vì thấy bọn tôi đang rất vui với nhau. “Hai người đang làm gì vậy?”

“Ồ, chỉ leo trèo chút thôi mà,” tôi nói và tôi và Simon lại phá ra cười.

Simon kể sơ cho Cressida nghe những gì đã xảy ra và nó cũng cười. Nhưng là cười vào mũi tôi chứ không phải cười với tôi.

Tôi thấy bị tổn thương. Rõ ràng nó đã cười
ngựa hàng bao nhiêu lâu nay rồi, tôi nghĩ nó
nên tỏ ra tử tế hơn một chút vì tôi là người mới
bắt đầu.

Rồi, hiểu rồi, hiểu ra rồi. Có chuyện gì đó
giữa hai người họ. Hoặc nó thích Simon hoặc
hai người đã từng hẹn hò nhau. Không biết có
chuyện gì nhỉ.

Nhật ký của Nesta

Hôm nay mình đi cưới ngựa. Fabola. Simon cưới ngựa thật tuyệt vời và trông gợi cảm không thể tin được khi mang bột cưới ngựa. Sau đó bọn mình đi uống cappuccino ở Dome đường Kensington. Rồi em gái anh ấy và cô bạn nhà nòi Cressida (mình nghĩ mình sẽ gọi nó là WC) có tin nhắn và đi trước. Simon và Tanya không quá tệ nhưng Cressida thì nói cứ như thể có một quả bóng bàn kẹt trong mồm ấy.

Mình và Simon đã hôn nhau dưới chỗ xe điện ngầm. Cực kul. Dịu dàng. Anh ấy hôn rất dễ chịu, tám trên mười. Không tồi cho một khởi đầu. Có một đám đông khách du lịch cứ nhìn bọn mình, thậm chí có người còn chụp ảnh. Tất nhiên mấy năm sau này, khi mà mình nổi tiếng rồi, thì sẽ rất đáng tiền cho xem.

Những cô nàng sành điệu

“Nhưng mà, mẹ...”

“Không nhưng nhị gì cả, Nesta. Mẹ đã nói rõ với con rồi cơ mà...”

“Vâng, nhưng mẹ không hiểu đâu. Ăn mặc đúng kiểu là rất quan trọng. Con phải tham gia mới được. Việc này quan trọng hơn bất cứ gì con đã từng làm trong đời.”

Mẹ cười và nói, “K.H.Ô.N.G. Không.”

“Làm ơn đi mẹ. Chỉ lần này thôi, con hứa con không bao giờ đòi hỏi gì khác nữa cả. Không bao giờ luôn. Và con sẽ dọn dẹp sạch sẽ.” Tôi

xắn tay áo lên, sắp xếp chén bát vào máy rửa.

Mẹ thở dài và dọn nốt bát đĩa trên bàn.
“Không, Nesta. Mẹ biết là không dễ dàng gì, nhưng cho đến khi mọi việc đã ổn định lại thì câu trả lời vẫn là không. Con mặc quần chino và áo phong đi cưới ngựa có làm sao đâu.”

“Thật không công bằng. Tại sao chúng ta lại hết tiền ngay đúng lúc con kết bạn với những người có nhiều tiền?”

“Chào mừng đến với thế giới, con gái,” mẹ nói.
“Đôi khi cuộc đời không công bằng.”

“Mẹ thậm chí không cố hiểu nữa,” tôi nói với Lucy và Izzie lúc tụ tập ở nhà Lucy. “Mẹ chỉ cần bán một thứ gì đi là được mà, ô tô chẳng hạn, hay gì đó.”

Lucy kinh ngạc. “Nesta!”

“Gi? Sao?” tôi nói. “Tớ đùa thôi mà. Không phải ô tô, nhưng chắc là có gì đó bán được để tớ có thể đi sắm sửa chứ. Phải có quần áo đúng điệu mới được.”

“Ai nói thế?” Izzie nói vọng ra từ đằng sau ghế sofa. “Tớ nghĩ mấy cái chuyện ‘phải có quần áo đúng điệu thì mới được tham gia’ ấy đúng là ngớ ngẩn. Ai nói cậu phải mặc cái này cái kia, không thì là đồ bỏ đi? Mọi người đấy là ai? là Cressida ấy hả? Con bò làm bộ làm tịch đấy.”

“Cậu làm gì vậy Iz?” tôi hỏi và nhòm qua ghế sofa.

Izzie đang trồng cây chuối ở khoảng trống giữa cái ghế và bức tường. “Trồng cây chuối.”

“Yeah. Tớ thấy rồi.”

“Yoga đấy,” Izzie nói. “Người ta bảo mỗi ngày làm mười phút để cho máu chảy xuống não. Thư giãn rất tốt.”

Ngược lại thì đúng hơn, tôi nghĩ và quay lại ghế ngồi làm móng tay như một người khôn ngoan bình thường.

Yoga là món mới của Izzie. Cá nhân tôi nghĩ rằng yoga hơi phản xã hội. Như kiểu đang nói chuyện với nhau, đột nhiên nó bày trò vất chân

lên cổ. Hoặc là nó nằm ngay xuống sàn và chống người trên vai, và đột nhiên mình nhận thấy là đang nói chuyện với cái mông của nó.

“Này, hình như hôm trước tớ trông thấy một cái quần chèn cười ngựa ở nhà đấy,” giọng nói đằng sau ghế sofa lại vang lên. “Của bà chị Xấu xí nào đấy không mặc nữa. Để về nhà tớ xem lại cho.”

Các bà chị xấu xí là hai chị kế tên là Claudia và Amelia của Izzie. Hai chị ấy đều hơn hai mươi tuổi và không sống cùng nhà với nó nữa nhưng vẫn để quần áo ở đấy để khi nào đến thì có thứ mà mặc luôn.

“Robbie Williams có hình xăm không nhỉ? Tất nhiên tớ có,” tôi nói. “Cám ơn cậu nhé. Nghèo túng thật là kinh khủng.”

Chẳng hiểu vì sao mà điều này làm Izzie cười phá lên, nó mất thăng bằng và ngã ịch xuống bên cạnh ghế sofa. “Nhiều khi cậu ăn nói vớ vẩn lắm đấy cậu ạ. Nghèo túng là không có thức ăn, không có nhà cửa, không có quần áo kìa.”

“Chính xác,” tôi trả lời. “Không có quần áo.”

Izzie cau mày càu nhàu. “Không phải quần áo thiết kế, đồ ngốc.”

“Nói thì dễ, nhưng ngay ở trường thì cũng đã thế còn gì. Nếu không có đôi giày đúng hiệu thì sẽ bị cười nhạo ngay.”

“Thế thì sao?” Izzie hỏi. “Những người xúc phạm cậu vì những điều ngớ ngẩn như là đôi giày cậu mang hiệu gì hiệu gì, đó là một lũ trẻ con.”

“Và cậu không để cho những người như thế làm phiền đến mình chứ, phải không?” Lucy hỏi.

Tôi nhún vai. Đôi khi tôi hành động đúng cảm hơn tôi cảm thấy. “Cậu xử lý thế nào hả Lucy?”

“Đừng có nhìn tớ,” nó trông có vẻ bị dỗi. “Chúng tớ có thể không giàu, nhưng chúng tớ không nghèo túng.”

“Nesta! Cậu cũng phải nghĩ trước khi mở cái mồm thối của cậu ra chứ,” Izzie nạt tôi.

Iz và Lucy, hai đứa đã biết và chơi với nhau từ hồi còn học tiểu học, rất lâu trước khi tôi quen chúng nó vì tôi mới chỉ chuyển đến trường chúng nó cuối tháng Chín năm rồi. Izzie luôn xù lông với bất cứ ai mà nó nghĩ là có thể làm tổn thương Lucy. Kể cả tôi. Kể cả tôi khi tôi hoàn toàn vô tội.

“Nhưng...” tôi nói.

“Không sao,” Lucy nói. “Tớ không sao.”

“Tớ không định sỉ nhục ai cả, Izzie. Tớ đang hỏi xin lời khuyên của các cậu. Có chuyện gì sai sao? Bọn mình đều biết Lucy có ít tiền tiêu vặt nhất trong nhóm, nó không có nhiều tiền để mua quần áo.”

“Ừ, nhưng Lucy có thể không thích loan báo điều đó cho cả thế giới.”

“Xin lỗi một chút, nhưng tớ đang ở đây đấy,” Lucy nói, “Và không sao. Tớ không phiền khi cả hai cậu đều biết rằng bố mẹ tớ không được nhiều tiền như, hoặc, xin lỗi Nesta, đã như bố

mẹ của các cậu. Và các cậu cũng biết tớ xử lý như thế nào. Tớ tự may quần áo cho mình. Và thỉnh thoảng tớ đi trông em. Tại sao không thử làm như thế?”

“Ôi, thực tế một chút,” tôi nói. “Tớ cần nhiều tiền hơn số tiền trông em kiếm được.”

Lần này thì Lucy trông như đã bị xúc phạm và Izzie nhìn tôi theo kiểu “động đến bạn tao thì mày chết”.

“Sao? Sao nào?” tôi hỏi.

“Thế thì rõ ràng cậu không cần tiền đến mức như cậu nói,” Izzie nói. “Những người thật sự nghèo đều làm bất cứ việc gì họ có thể. Và với những thông tin cậu cho biết thì cậu có thể kiếm được nhiều tiền hơn việc trông em nhiều nhỉ.”

Ặc. Không khí bắt đầu nặng nề rồi đây. Tôi biết có một cách thoát ra, đó là một hành động ngớ ngẩn.

“Các ái khanh bình tĩnh nào,” tôi giả vờ làm

một nữ hoàng. “Người ta chỉ định bảo là phải có những lựa chọn khác thôi mà.”

Ồn Trời, cả hai đứa đều cười.

“Nghe này,” Lucy nói, “tớ biết là khi cậu thật sự rất rất muốn thứ gì đó và không thể có được nó thì khó chịu như thế nào. Cậu không phải là người đầu tiên phát hiện ra trò cười ngựa này. Vài năm trước đây tớ đã muốn theo học nhưng một giờ hết ba mươi bảng, bố mẹ tớ không cách nào trả được.”

“Rồi cậu làm sao?”

“Tớ phải quên nó đi.”

“Khi tớ giàu có và nổi tiếng,” tôi nói, “Tớ sẽ trả tiền cho cậu đi học.”

“Ít nhất thì Simon cũng có thể giúp cậu về mặt này,” Izzie nói, nó đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà trong tư thế hoa sen. “Cậu không phải lo lắng về việc học mà.”

“Tớ biết, anh ấy rất dễ thương. Tớ lo lắng về việc tiết lộ sự thật, tớ cảm thấy muốn khóc khi

không thể lên ngựa và WC nhìn tớ nhảy loi choi một chân kẹt trong bàn đạp mà cười nhạo. Tớ không thể để nó thấy tớ yếu kém thế được.”

“Tại sao cậu lại phải bận tâm đến việc gây ấn tượng với một đứa khó chịu như nó? Nghe có vẻ như Simon không quan tâm cậu đi chân đất hay là đi boot hiệu Gucci – và anh ấy mới là vấn đề chứ.”

“Tớ chỉ muốn cho nó thấy là nó không thể dọa dẫm tớ được. Và tớ cũng giỏi như nó vậy.”

“Tại sao?” Iz hỏi. “Cậu thậm chí còn không thích nó.”

“Ừ,” Lucy nói. “Hãy nhớ một câu trích dẫn trong Thẻ Thiên thần của mẹ tớ mà bọn mình đã bốc hoi năm ngoài. ‘Không ai có thể làm bạn cảm thấy yếu kém nếu không có sự đồng tình của bạn.’ Bảo là cậu muốn chứng tỏ mình cũng giỏi như Cressida tức là cậu nghĩ nó giỏi hơn cậu, giống như cậu cho nó quyền làm cậu cảm thấy kém cỏi vậy.”

Tôi bắt đầu bối rối. Tôi không muốn nói về

chuyện này nữa. Tôi tưởng bọn nó hiểu cảm giác của tôi nhưng bọn nó không hiểu. Và, nói thật, tôi cũng không.

“Oh, xem phim đi nào,” tôi cố gắng đổi chủ đề. “Căng thẳng quá rồi.”

Chúng tôi xem băng của Lucy về một ông tên là Monty Roberts thêm khoảng nửa tiếng nữa. Đó là nguyên mẫu của nhân vật mà Robert Redford thủ vai trong Người thì thầm với ngựa, và ông Monty đó làm là làm thật. Cái băng này là quà Giáng sinh của Lucy hồi nó đang phải trải qua cơn điên với lũ ngựa.

“Vậy ý tưởng chính là không nhìn vào mắt bọn ngựa vì chúng nó sẽ coi điều đó là thách thức,” tôi nói sau khi xem phim xong.

“Ừ. Và phải cho nó biết cậu không đe dọa nó,” Lucy nói.

“Thân thiện nhưng quả quyết,” Izzie nói trong khi đang cố thoát khỏi tư thế hoa sen. Nhưng mà chân nó đã bị tê do ngồi quá lâu trong một

tư thế kỳ quái nên nó không đứng dậy được. Nó lăn đùng ra thảm, chân căng giờ thẳng lên trời.

“Trong yoga thì tư thế này gọi là gì?” tôi hỏi.
“Con chó chết à?”

“Và nếu cậu sợ thì ngựa sẽ biết ngay,” Lucy nói tiếp trong khi Izzie vẫn nằm rên rỉ trên sàn, “và điều đó cũng làm nó sợ. Thế nên mèo nhỏ ở đây là bình tĩnh, thế thôi.”

“Bình tĩnh,” tôi nói, “Tự tin. Đúng là tớ.”

“Bình tĩnh, bình tĩnh,” Izzie gào lên. “Trời ơi. Aghhh. Tớ bị mất cảm giác rồi. Cứu tớ với!”

Yoga thư giãn thế này thì quá tội.

“Bọn mình xem phim nữa nhé?” Lucy hỏi.

“Không được,” tôi nói. “Tớ có hẹn rồi.”

“Cậu định đi đâu thế?” Izzie hỏi.

“Đi xem phim. Tớ đã bảo Simon là sẽ gặp anh ấy ở rạp trên đường King lúc sáu rưỡi.”

Izzie nhìn đồng hồ. “Sáu rưỡi! Nesta, năm giờ mười lăm rồi đấy.”

“Ôi, bố khỉ! Bọn mình xem phim này mất

nhiều thời gian quá. Không kịp về nhà thay đồ nữa rồi.”

“Cậu nên đi liền bây giờ, không thì không tài nào kịp đâu,” Lucy vừa nói vừa giúp Iz lên ghế sofa, “Đến đó mất ít nhất là một tiếng.”

Trời đang mưa. Tôi nhìn Izzie và Lucy cuộn mình ấm áp trên ghế sofa mà bỗng nhiên nảy ra mong muốn hủy cuộc hẹn. Ở lại đây với bọn nó bỗng nhiên trở thành một lựa chọn hay hơn nhiều. Với cả các anh của Lucy chắc nữa sẽ về, bọn họ tính rất vui.

Tôi bấm số điện thoại của Simon. “Bố khỉ. Máy trả lời tự động rồi.”

“Cậu nên đi,” Lucy nói. “Lỡ hẹn với anh rồi lại bút rút cho xem.”

“Đi với tớ đi, nhớ mà những cô nàng sành điệu cũng đi cùng.”

“Những cô nàng sành điệu?” Lucy hỏi lại.

“Tanya và cô nàng khó chịu.”

Izzie nhìn trời mưa ngoài cửa sổ và nhăn mặt.

“Bọn tớ sẽ đi cùng cậu đến ga xe điện ngầm, đằng nào cũng trên đường tới tiệm pizza,” Lucy nói.” Đi nào, Iz, lấy ô đi. Cậu có muốn mượn áo khoác không Nesta? Mặc mỗi cái áo phong mỏng manh này cậu sẽ chết rét cho mà xem.”

Rồi nó đưa cho tôi cái áo khoác màu bạc, nhưng quá bé so với yêu cầu.

“Hay cậu mượn áo của Steve, hay Lal?” nó đề nghị tôi hai lựa chọn là hai chiếc áo có mũ trùm đầu thiếu thẩm mỹ kinh khủng khiếp.

“Thôi, tớ không muốn thành con ngốc đâu.”

Izzie mặc áo khoác của Lal và Lucy mặc áo của Steve rồi chúng tôi cùng đi ra chỗ xe điện ngầm. Chỉ năm phút sau tôi bắt đầu ngấm lạnh.

“Cậu phải mượn một cái áo thôi,” Lucy nói. “Không thì chết cóng ngay. Cậu muốn cái màu cam hay màu nâu?”

Tôi không còn lựa chọn nào khác. “Màu nâu,” tôi đau khổ nói. “Màu nâu! Phong cách nữ hoàng của tớ thế là hết.”

Tôi hy vọng Simon nhận ra sự hy sinh mà tôi đã chấp nhận vì anh ấy, tôi nghĩ khi bước ra khỏi ga xe điện ngầm Sloane khoảng một giờ sau đó. Vác thân đi và ngã bổ chửng vì một ai đó sống ở bên kia của hành tinh.

Tôi hỏi một chú bán báo ngoài ga xem rạp chiếu phim ở đâu thì chú ấy chỉ sang bên trái quảng trường.

“Xuôi xuống đường King,” chú ấy nói. “Mưa thế này thì nên bắt xe bus mà đi.”

Khi chạy tới chỗ bến xe bus, tôi thử nghĩ về một bộ phim phù hợp với hoàn cảnh này của mình. Tôi nhận thấy đóng giả làm một ai đó khác đôi khi cũng giúp đỡ tôi vượt qua những tình huống khó khăn, nhưng tôi không thể nghĩ ra một phim nào mà nhân vật nữ chính lang thang xẻ ngang xẻ dọc London dưới trời mưa trong chiếc áo trùm đầu nhất được từ địa ngục như mình cả.

Chỉ vài phút sau xe bus đến. Lên xe, tôi nhờ chú tài xế khi nào đến rạp phim thì gọi tôi. Rồi

tôi kiếm một cái ghế. Xe lướt qua các cửa hàng và quán café trên đường King.

Cuộc sống ở London vẫn còn mới mẻ đối với tôi. Gia đình tôi mới chuyển đến đây mùa hè rồi khi mẹ tìm được công việc đọc bản tin trên truyền hình cáp. Trước đó bọn tôi sống ở Bristol, cũng không đến nỗi nào, nhưng không giống như ở đây. Tôi vẫn đang dần dần khám phá – có nhiều khu vực khác nhau, và mỗi khu lại có một không khí riêng. Thật thú vị.

“Đến rạp chiếu phim rồi,” chú tài xế hô lên. Tôi xuống xe nhưng chẳng thấy bóng dáng Simon lẫn những cô gái sành điệu đâu cả. Tôi vội vàng cởi cái áo khoác ngớ ngẩn kia ra, chắc chắn tôi không muốn bị bắt gặp trong bộ dạng như thế.

Vài phút trôi qua. Hy vọng tôi không bị lạc mất họ. Tôi xem lại đồng hồ. Tôi đã đến muộn mười phút. Họ có đợi không nhỉ?

Năm phút nữa trôi qua. Rồi năm phút nữa. Tôi bắt đầu lạnh cóng cả người. Mùa xuân đến

rồi mà cứ như mùa đông vẫn chưa đi vậy. Thật là phí công, tôi nghĩ và lại mặc áo khoác của Lal vào và bước về phía trạm xe bus.

“Nesta!” Simon gọi.

Tôi nhìn qua đường thấy anh ấy đang vẫy tay lia lịa. Rồi anh ấy chạy tới.

“Xin lỗi bọn anh đến muộn,” anh ấy hỗn hển phân trần. “Đường đông quá, chẳng tìm được chỗ đậu xe.”

“Cậu chờ lâu chưa?” Cressida vừa bước tới sau lưng Simon và hỏi bằng cái giọng cho có chứ có thêm quan tâm tôi đã đợi lâu hay mau.

“Không, tớ cũng vừa đến thôi,” tôi trả lời nó rồi quay sang Simon. “Hey, chỗ này hay nhỉ. Em chưa từng đến đây bao giờ.”

Tôi thấy Cressida lại bĩu môi. Sẽ có một ngày tôi phải hỏi nó xem dưới mũi nó có mùi gì khó chịu đến thế.

“Đã từng thôi,” nó nói, “giờ thì Notting Hill mới là chỗ mua sắm hay ho.” Rồi nó khinh khỉnh nhìn cái áo khoác của Lal. “Nhưng chỗ đấy cậu cũng chưa từng đến đâu nhỉ.”

Tôi phải công nhận rằng nó trông rất đẹp. Nó mặc một cái áo khoác da thuộc màu đen và một đôi boots da sơn đến mắt cá – khá cao và hở mũi. Đôi giày sũng nước của tôi trông thật tồi tàn bên cạnh chúng.

“Tớ mới chuyển đến London mùa hè rồi,” tôi nói. “Trước nhà tớ ở Los Angeles nên mấy thứ ở đây cũng còn khá mới mẻ với tớ.” Thật ra thì bọn tôi chỉ đến đây nghỉ một tuần, nhưng nó không cần phải biết điều đó.

Cressida có vẻ bị ấn tượng giây lát. “Tại sao cậu lại chuyển đến đây?”

“Vì bố tớ là đạo diễn.”

“Bố cậu có làm phim gì mà bọn tớ biết không?” Tanya vừa đi mua vé về và hỏi. Trông cậu ấy cũng tuyệt không kém với áo phong DKNY và một chiếc váy da ngắn. Tôi bắt đầu cảm thấy mình xoàng xĩnh quá.

“Ồ, nhiều lắm. Cũng là có bác Spielberg giúp đỡ nữa.”

Giờ thì Cressida choáng hần. Và tôi cũng không nói dối. Chỉ là tôi không nói đó là bác Leister Spielberg chứ không phải là Steven thôi. Bác ấy lấy bác gái của tôi và đang điều hành một cửa hàng giặt ủi ở đó.

“Em đến đây bằng gì thế?” Simon hỏi.

“Xe điện ngầm, rồi xe bus. Đi lâu phết.”

“Cậu đến bằng xe bus ấy hả?” Cressida khinh bỉ.

Ồ, lại bắt đầu rồi đây. “Ừ, chứ còn bằng gì nữa?”

“Tất nhiên là taxi rồi.”

“Cô bạn thân mến của tôi ơi,” tôi nói bằng giọng kẻ cả nhất của mình, “Ai mà chẳng biết xe bus là loại taxi mới. Taxi là của những năm chín mươi rồi. Xe bus mới là thời thượng, đi xe bus mới là văn minh.”

Simon huýt sáo và cười và tham gia. “Hoàn toàn chính xác, em thân mến ạ. Anh thích nhất là xe số tám mươi tám. Còn em?”

Cả Tanya cũng cười nhưng WC già quắc mắt sung sủa đẩy cậu ấy tới chỗ hàng người đang xếp hàng mua bỏng ngô.

“Đó là một trong những điều anh rất thích ở em,” Simon nói.

“Gì ạ?”

“Thái độ của em ấy. Em thật tự tin. Em thật giỏi.”

Đó là vì anh ấy không thể thấy những gì đang diễn ra trong đầu tôi. Nó khác xa với tự tin. Vì vài lý do nào đó Cressida đã thật sự làm tôi phát cáu. Thật là kỳ cục. Lucy nói đúng, tôi đã cho Cressida cái quyền làm tôi cảm thấy thua kém. Còn sự tự tin mà Simon thấy là gì đây? Chỉ là diễn mà thôi.

Nhật ký của Nesta

Simon chở tôi về tận nhà sau khi thả những nàng sành điệu xuống trước. Anh ấy sống trong một ngôi nhà màu trắng, nằm sau những hàng rào màu đen ở Holland Park. Trông thật là sang trọng. Anh ấy hỏi tôi có muốn vào không, nhưng tôi không thể gặp bố mẹ anh ấy trong bộ đồ Jeans và cái áo khoác của Lal.

Simon nói họ còn một ngôi nhà khác nữa ở Wiltshire và họ nuôi ngựa ở đó. Tôi kể với anh ấy mấy năm trước bọn tôi cũng từng nuôi chuột lang. Anh ấy lại phá ra cười. Tôi không chắc anh ấy nghĩ tôi nói về bọn chuột lang là nghiêm chỉnh.

Anh ấy có một cái xe tuyệt vời, một chiếc Volkswagon màu đen. Anh ấy mở nhạc lớn lên và khi về đến đường nhà tôi bọn tôi đã ngồi hôn nhau rất lâu cho đến khi Tony đi qua và gõ vào cửa kính xe làm hai đứa tôi hết cả hồn.

Tanya dễ thương hơn WC nhiều, và cũng thân thiện hơn nhiều. Tôi hỏi nó quần áo của bọn nó mua ở đâu thì nó bảo mua ở nhiều chỗ lắm, có khi là Selfridges, có khi là Gucci ở phố Bond, có khi là DKNY nhưng chủ yếu là của những cửa hàng đồ thiết kế trên đường Portobello.

Ngày mai tôi sẽ đến Notting Hill với Iz và Lucy. Tôi rất nóng lòng vì đó là một phần khác của London mà tôi chưa từng đến, và tôi biết có một bài hát nổi tiếng về con đường Portobello. Buổi sáng thứ Bảy – Saturrrrrdayee morning. Chính là nó.

Ước gì tôi có thể mua được vài bộ quần áo mới.

Công chúa Portobello

Ngày hôm sau, tôi lấy ba mươi bảng từ lợn tiết kiệm và cùng hai đứa bạn gái đến Notting Hill. Bọn tôi lên ở ga Ladbroke Grove đằng sau chợ. Tanya bảo tôi đó là nơi bán đồ quần áo rất đẹp.

“Trông không sang bằng ở Knightsbridge nhỉ,” Lucy nói trong lúc ngắm nhìn những căn nhà trắng mái bằng trên đường.

“Ừ,” Izzie nói, “Nhưng vẫn sang. Nhiều người nổi tiếng sống ở đây lắm nhá, Robbie Williams này, Geri Halliwell, Chris Evans.”

“Mẹ tớ bảo nhà ở đây phải đến bốn triệu ấy,” Izzie tiếp.

“Phải trúng xổ số thì may ra mới mua được,” Lucy nói.

Sau con đường của những căn nhà mái bằng, chúng tôi đi qua những cửa hàng đồ cổ rất lạ, bên trong đầy những khung tranh vàng khổng lồ, và những tấm gương đủ lớn để che kín cả một bức tường.

“Hơi khác ở Homebase,” Izzie nói, nó đang chăm chăm nhìn qua cửa sổ một phòng treo đầy những chùm đèn làm bằng thủy tinh và sắt rèn tinh xảo.

“Wow! Nhìn những cửa hàng này xem,” tôi nói khi bọn tôi đi tới một cửa hàng tên là Emma Hope ở một góc đường. “Đẹp quá, giống như cho công chúa trong truyện thần tiên ấy nhỉ.”

“Công chúa Portobello,” Izzie nói và chỉ một cửa hàng ở xa hơn một tí. “Chắc chắn cũng phải hoàng gia mới chịu được giá ở đó.”

“Công chúa Portobello,” tôi cười. “Nghe hay đấy. Chính xác là Tanya và Cressida rồi.”

Chúng tôi dành mười phút đầu tiên chỉ có đi và ngắm, ngắm và đi, nhìn vào một cửa hàng tên là Joseph và một cái khác tên là Rikki, rồi ở cuối dãy có một cái ngay lập tức đập vào mắt tôi. “Ồi cái này trông hay quá.”

“Không,” Lucy nói. “Tớ không muốn vào đây.”

“Tại sao không chứ?”

“Nó trông không thân thiện lắm. Chẳng có ai trong đó cả.”

“Thôi đừng ngốc nữa đi,” tôi nói và kéo nó lên bậc thang vào cửa hàng. Tôi đẩy cửa nhưng nó đóng chặt. Một bà bán hàng gầy như que củi ngẩng lên nhìn và ra hiệu bọn tôi phải kéo chuông.

Tôi kéo chuông và cánh cửa bíp bíp mở ra.

“Tớ xuống chợ xem đây,” Lucy giăng ra. “Gặp cậu sau.”

“Lucy,” tôi thì thào và đẩy nó vào trong cửa hàng. “Cậu bảo gì với tớ về việc người ta chỉ có thể khiến cậu cảm thấy thua kém nếu chính

cậu cho người ta cái quyền đấy? Cậu cũng thuộc về nơi này như những người tiếp theo bước vào đây thôi. Nói thật, cậu hoàn toàn có thể điều hành một nơi như thế này khi cậu lớn lên và trở thành nhà thiết kế.”

“Không chắc đâu,” Lucy nói và nhìn quanh. “Tớ sẽ làm cho khách hàng của tớ cảm thấy được chào đón.”

Cửa hàng kết cấu toàn bằng bê tông và thép mạ, bên trong có một ít đèn tuýp màu tím nhạt nên tạo cảm giác hơi lạnh lạnh. Và người bán hàng cũng nhìn theo bọn tôi ngờ vực. Nhưng quần áo thì trên cả tuyệt vời. Bọn tôi đi sục sạo khắp nơi, có bao nhiêu là thứ tôi thích. Tôi rất muốn có thứ gì đó đặc biệt để mặc trong cuộc hẹn tiếp theo với Simon. Cho đến giờ anh ấy vẫn chỉ thấy tôi mặc quần Jeans với giày thể thao. Lần sau tôi quyết tâm phải gây ấn tượng mới được.

“Oh, chulo chulo. Xem cái này này,” tôi nói và lấy ra một chiếc áo móc không tay màu cam đẹp tuyệt vời. “Phải có cái này mới được.”

Tôi liếc nhanh giá, hai mươi ba bảng năm mươi. Tôi mua được, mà vẫn còn dư tiền.

Tôi vào phòng thử. Trông đỉnh của nó đấy. Chất vải hay cực luôn: những mảnh nhỏ mềm mịn được may lại với nhau.

“Xem nào,” Lucy thò đầu vào nhận xét. “Très sexy.”

“Phải mua chứ nhỉ,” tôi nói.

“Ừ, nên mua,” Lucy đồng tình.

Tôi thay lại quần áo của mình và mang cái áo ra quây tính tiền.

“Bà bán hàng cầm lấy và nhìn mác.

“Tiền mặt hay thẻ?”

“Tiền mặt,” tôi nói và đưa cho bà ấy ba tờ mười bảng.

Bà ấy cầm, mà có vẻ như vẫn đợi gì đó.

“Gì ạ?”

“Còn hai trăm và năm bảng nữa,” bà ấy nói và chỉ cho tôi xem lại nhãn. Nó ghi là hai trăm

ba mươi lăm bảng chứ không phải hai mươi ba bảng năm mươi.

Xấu hổ chết mất.

“Ồ, hơi nhiều hơn em nghĩ,” tôi lí nhí và vội vàng treo trở lại chiếc áo lên móc trước khi sang cùng Izzie ở đầu kia của cửa hàng.

“Ăn cướp hay sao ấy,” Izzie nói và chỉ vào một cái váy. “Cái này chỉ là cotton thôi mà đến một trăm tám lăm bảng.”

“Có lẽ mấy em xem thử bên khu hàng giảm giá,” bà bán hàng đã đến đằng sau lưng bọn tôi.

Bọn tôi lại kéo nhau sang bên khu giảm giá, nơi Izzie lại tiếp tục làm tôi ngượng hơn nữa.

“Úi giời ơi. Đến mà xem cái này này Lucy,” nói gọi to và giơ lên một chiếc váy hở vai màu hồng. “Cậu còn làm được một cái đẹp hơn thế này. Cái này đến tám mươi lăm bảng, mà đã giảm giá rồi đấy nhé.”

Thật tình, Izzie hay nổi cáu bảo tôi to mồm, nhưng nhiều khi nó còn tệ hơn cả tôi nếu nó muốn.

Tôi lại đứng cuối cửa hàng để xem giày và bột. Có một đôi giống như đôi mà WC đi hôm trước. Tôi cầm lên xem và nuốt khan. Bốn trăm chín mươi lăm bảng! Bằng cả một năm tiền tiêu vặt của tôi! Và đó chỉ là một đôi bột của WC thôi! Chúa mới biết những thứ còn lại hết thêm mấy gia tài nữa.

Bà bán hàng khó chịu nhìn bọn tôi như một lũ trẻ con ăn trộm ăn cắp không bằng. Tôi bỗng nhớ lại cảnh trong phim Người đàn bà đẹp, lúc mà Julia Roberts vào cửa hàng quần áo sang trọng và những người bán hàng tiếp đón cô ấy thật tệ hại, còn dọa nạt cô ấy nữa. Rồi sau đó cô ấy quay trở lại với Richard Gere và cho họ thấy thế nào là lễ độ khi Richard mua cho cô ấy đến cả nửa cửa hàng.

Đó cũng là phim của tôi ngày hôm nay đây, tôi nghĩ và hất tóc ra sau.

“Không phải kiểu của bọn mình, nhỉ,” tôi nói lớn. “Ra bắt taxi về nhà xem bố có lấy trực thăng chở bọn mình đến Paris được không.”

Izzie và Lucy trở mắt nhìn tôi. Rồi Iz cũng tham gia.

“Yah, ý hay đấy, bạn thân mến,” nó nói.
“Nơi này quá, quá...”

Và chúng tôi chun mũi nhìn nhau và nói, “cổ lỗ sĩ.”

Nói xong tôi với Izzie phóng ù ra cửa, Lucy chạy theo đằng sau, mặt mày đau khổ như muốn chết đến nơi. Tội nghiệp Lucy. Nó không mặt dày mặt giặc như bọn tôi nên cứ đỏ dừ hết cả người lên.

Chúng tôi chạy qua góc đường và rũ ra cười.

“Cậu có thấy mặt bà bán hàng không?” tôi nói.

“Có, tớ có thấy,” Lucy nói và nhéo tôi một cái. “Các cậu làm tớ ngượng chín cả người.”

“Bọn tớ chỉ đùa thôi mà,” Iz nói. “Nhưng đúng là lừa đảo chứ còn gì nữa?”

“Ừ,” tôi đồng ý, “nhưng quần áo ở đấy đẹp, các cậu cũng phải công nhận như thế.”

“Chúng có thể giúp cậu cảm thấy vui vẻ hạnh phúc trong một lúc,” Izzie nói trên đường đi tới chợ, “nhưng không giúp cậu hạnh phúc dài lâu mãi mãi được đâu.”

“Cậu đang nói gì thế hả Izzie?”

“Phật dạy đấy,” Lucy giải thích. “Izzie giờ cũng là tín đồ Phật giáo giống như Ben rồi. Hôm qua lúc cậu đi xem phim nó mới kể cho tớ nghe.”

Tôi cười. “Cậu nên ra một single như là Phật tử Ben. Cậu có thể hát Phật tử Ben, Phật tử Ben đều đều trên nền là tiếng chuông gió, tiếng đọc kinh, có thể thêm cả tiếng cá heo nữa. Biết đâu lại thành hit cũng nên ấy chứ.” Và tôi bắt đầu hát, “Phật tử Ben, Phật tử Ben,” và đóng vai cá heo, “Oec, oec, oec.”

Lucy cười khúc khích, ngay đến Izzie cố gắng làm mặt nghiêm cũng chỉ được một lát rồi phá ra cười.

“Thôi được rồi,” tôi hỏi. “Thế tại sao làm một Phật tử lại có nghĩa không thể mặc quần áo đẹp?”

“Không phải thế,” Izzie giải thích. “Cậu vẫn có thể mặc gì cậu muốn. Nhưng Phật dạy căn nguyên của tất cả mọi khổ sở chính là lòng ham muốn. Và, trong phần lớn trường hợp thì sự ham muốn đó là không bao giờ dứt. Kiểu như là cậu có được một thứ, nó làm cậu hạnh phúc được một lúc, rồi cậu lại có ham muốn khác và cậu lại không thỏa mãn nữa cho đến khi ham muốn đó được thỏa mãn và cứ thế.”

“Ừ, có thể,” tôi nói. “Nhưng thế thì sao nào?”

Izzie thở dài hết kiên nhẫn. “Ben nói rằng ở phương Tây chúng ta bị lạc lối trong ham muốn, chìm đắm trong chủ nghĩa vật chất.”

“Yeah. Hay đấy chứ?” tôi nói, tôi lại tia thấy một cửa hàng quần áo hay ho khác và lại chạy tới ngắm. “Cứ dìm tớ lúc nào cũng được.”

“Đến chợ xem đi,” Lucy nài nỉ. “Tớ không muốn vào mấy cái cửa hàng hợm hĩnh đấy nữa đâu.”

Nó kéo tôi nhằm hướng đường Portobello. Trên đường đi, chúng tôi đi qua một cửa hàng

Sức khỏe tốt và tất nhiên Izzie phải vào ngó nghiêng.

Tôi thì tôi không quan tâm nhiều đến mấy cửa hàng Sức khỏe tốt này cho lắm, nhưng nó đã cùng vào cửa hàng kia với tôi nên chúng tôi ghé đây là công bằng. Lúc vào trong rồi bọn tôi mới thấy có đến ba tầng bán đủ thứ sản phẩm tốt cho sức khỏe người ta có thể nghĩ ra trên đời. Izzie thì trúng mỗi rồi. Nó thích như ở trên mây ấy, nhưng tôi thì có lần ăn thử củ cải hữu cơ rồi, không thể mê được. Có trái cây, rau, gạo, các loại hạt, một tầng khác thì bán sách và tinh dầu, xà bông và dưỡng da, rồi một tầng khác nữa thì bán nước tinh khiết và thực phẩm có lợi cho sức khỏe. Tôi chán ngay sau năm phút.

“Ước gì có một chỗ như thế này gần nhà bọn mình nhỉ,” Iz nói sau một hồi đi vòng quanh ngắm nghía. “Tuyệt hết sức!”

“Ừ, đúng vậy,” tôi nói. “Đi thôi nào.”

“Thấy chưa, những nơi như thế này đích thực

có ý nghĩa như cái tên của nó,” Izzie nói tiếp và nhặt vài thanh socola hữu cơ và mang ra quầy tính tiền. “Bồi dưỡng cho cả cơ thể và cả tâm hồn.”

“Bảy bảng năm mươi,” chị gái ở quầy tính tiền nói.

Quai hàm Izzie như muốn rơi xuống trong khi cầm túi đếm tiền trong ví.

“Nhưng phần lớn những món ở đó là những món hời đấy,” nó bẽn lễn nói khi bọn tôi đã ra lại ngoài vỉa hè.

Tôi lắc đầu buồn bã. “Đúng là quân lừa đảo,” tôi nói theo kiểu thuyết giáo bằng giọng Ấn Độ. “Thứ ngọt ngào đó chỉ có thể đem lại cho bạn hạnh phúc nhất thời mà thôi. Bạn lạc lối trong sự ham muốn socola, nhưng chỉ cần một giờ đồng hồ sau, bạn yêu quý của tôi ơi, ham muốn sẽ lại trỗi lên. Có thể là ham muốn một chiếc bánh kẹp nhiều thịt nhiều hành, hay một ly sữa đánh. Những thứ bé nhỏ nhưng béo bở đó. Đúng là bản chất của một người phương Tây đắm chìm trong ảo tưởng.”

“Rồi người sẽ không còn ham muốn nào nữa chứ, hỡi người thuyết giảng điên khùng?” Izzie nói, chia cho Lucy một miếng socola rồi chạy biến đi trước.

Chúng tôi dành thêm khoảng vài ba tiếng nữa lượn lơ thích thú ở đường Portobello, quả thật là rất vui vẻ. Nơi đây người đứng là chật như nêm, người ta hăm hở ngắm nhìn những gì bán trong bao nhiêu quầy hàng đủ màu sắc ở đó. Đây đó toàn những món đồ giá trị. Pashmina, nữ trang, khung ảnh, đồ cổ, quần áo, đĩa nhạc, đủ mọi thứ.

Lucy mua một chiếc váy rất hay kiểu của những năm 40 ở một hàng bán quần áo cũ. Chất vải là voan màu kem mềm nhẹ, Lucy nói sẽ dùng chất liệu này cho một ý tưởng của nó. Lucy muốn trở thành nhà thiết kế thời trang. Nó quả thật là tài năng đầy mình. Nó lấy quần áo cũ, may vá chỉnh sửa và tạo thành những thứ thật sự là rất độc. Bây giờ đã thấy phong cách

của nó rồi, tôi chắc chắn rằng vài năm nữa mọi người sẽ biết những sáng tạo của Lucy Lovering là thế nào.

Izzie mua một đôi tông hồng đính hạt ở một hàng hơi quái quái, còn tôi mua một cái túi trong suốt nho nhỏ xinh xinh, đính lông hồng – mềm mịn, nom rất nữ tính và chỉ có bốn bảng chín lăm mà thôi.

“Đây, túi này là phải đeo thế này,” tôi nói và đeo túi mới tung tăng xuống đường theo kiểu Marilyn Monroe.

*
* *

Đến bốn giờ thì bọn tôi đã rảo được gần như là hết chợ, thế nên bọn tôi quyết định đi xem những cửa hàng lớn trên đường Kensington. Sau khoảng một tiếng đồng hồ thì ngay đến tôi, một con nghiện mua sắm chính hiệu, cũng bắt đầu thấy kiệt sức.

“Một hàng nữa rồi về thôi,” tôi nói và dẫn hai đứa xuống một đường nhỏ đằng sau trạm

xe điện ngầm. “Có một cửa hàng bán đồ cưỡi ngựa ở đâu đó gần đây. Simon bảo tớ thế.”

“Này, đừng mua quần chèn nhé,” Izzie nói. “Tớ tìm thấy chiếc của Claudia rồi. Hôm nào mang sang cho.”

Chúng tôi tìm thấy cửa hàng đó ngay đằng sau quảng trường với những ngôi nhà siêu sang trọng được xây xung quanh một công viên cây xanh nở đầy hoa địa lan.

“Sống ở đây thì phải có cả đồng tiền ấy nhỉ,” Izzie nói và nhìn vào cửa sổ một trong những ngôi nhà bên cạnh cửa hàng bán đồ cưỡi ngựa. Căn phòng trông như một phim trường với tường ốp gỗ sồi, tranh cổ và những tấm rèm dày màu đỏ.

Mùi da xộc vào mũi khi chúng tôi bước vào cửa hàng. Khắp nơi từ dưới sàn đến trên trần bày đầy những món mà bạn có thể tưởng tượng ra với con ngựa – quần áo cưỡi ngựa, boots, mũ, bàn đạp, yên ngựa, dây cương, sách, tạp chí.

Thứ tôi thật sự muốn là một chiếc áo khoác

cưỡi ngựa bằng vải tuyết nhưng lướt qua là thấy ngay là quá tầm tay của tôi rồi, toàn hơn hai trăm bảng. Tôi đang định thử một cái xem trông ra làm sao thì cửa bật mở và tôi nghe thấy một giọng nói rất quen. May là bọn tôi đang ở cuối cửa hàng, và đằng sau những dãy quần áo đầy nhóc nên nó không thấy được bọn tôi.

“Chào,” Cressida nói. “Em đến lấy quần áo với mấy thứ cho cuộc thi tuần sau.”

“Quý cô Dudley-Smythe,” cô bán hàng đơn đả. “Em có khỏe không? Cả cô Dudley-Smythe nữa? Hôm nay cô ấy không đi với em à?”

Tôi không có hứng nhảy ra chạm mặt WC. Tôi không muốn làm hỏng một ngày vui vẻ với mấy đứa bạn gái như hôm nay.

“WC đấy,” tôi thì thào. “Tớ không ra chào đâu. Bọn mình cố gắng ra ngoài mà không cho nó thấy.”

Tất lẽ dĩ ngẫu là Izzie muốn nhòm xem WC thế nào nên nó nhảy ra giả vờ ngó nghiêng mấy đôi mắt. Vài giây sau nó đã quay lại.

“Nó đang làm gì thế?” tôi thì thào hỏi.

“Đang nói chuyện với bà bán hàng.”

“Bọn mình lên qua được không?”

“Uhm, không phải cả ba đứa,” Izzie nói. “Nó không biết tớ với Lucy nên bọn tớ sẽ ra ngoài dễ dàng. Nhưng còn cậu thì sao?”

Nó lại liếc nhanh xem bên ngoài đang thế nào. “OK,” nó nói. “Kế hoạch là thế này, bọn họ đang đứng ở bên phải và có vẻ khá bận rộn với mấy thứ đồ quần áo này nọ. Thế nên Nesta, cậu đi bên trái bọn tớ và quay mặt đi. Tớ với Lucy sẽ chắn cho cậu. Đi nào.”

Tôi lom khom theo bọn nó ra lối đi gần cửa nhất, Lucy và Izzie bên phải, còn tôi thì đi khuất ngoài bìa trái. Tôi phải khụy chân xuống vì tôi cao hơn cả hai đứa nó.

“Đi từ từ thôi,” Izzie nói, “tỏ ra tự nhiên.”

Tôi đi nửa lướt nửa lùi, cảm giác như John Cleese trong chương trình Monty Python khi ông ấy đóng vai Bộ trưởng bộ Đi đứng kỳ cục. Chúng tôi ra gần đến cửa rồi thì Lucy bật cười

khúc khích. Nó cố nín lại nhưng hai vai cứ rung bần bật. Izzie cũng bị lây theo. Rồi, tất nhiên, đến tôi. Thế là Lucy không thể nhịn thêm được nữa.

“Hooo, hoo HOOO,” nó phá lên.

Những người bán hàng và Cressida ngay lập tức nhìn quanh.

“Nesta, là cậu đấy hả?” Cressida hỏi.

Tôi đang dựa vào quầy sách và rũ ra cười.

“Sneuck, yeah, bfff,” tôi nói và cố gắng dừng lại. “À, Cressida, đây là Izzie và Lucy.”

“Chào, yah, whey...” Izzie lấp bắp và đâm bổ ra cửa, theo sau là Lucy.

“Em biết những cô gái này à?” bà chủ cửa hàng hỏi, trông có vẻ hoang mang vì hành động của bọn tôi.

“Vâng, cũng biết sơ sơ,” Cressida khinh bỉ nói. “Có chuyện gì vui vậy, Nesta?”

Tôi ho. “Không có gì. À, chuyện cười thôi ấy mà. Không có gì đâu.” Tôi đang cố làm lại

mặt nghiêm chỉnh thì đúng lúc đó nhìn qua vai Cressida ra ngoài cửa sổ.

Izzie và Lucy đang đứng ở ngoài, dí mặt vào cửa kính làm cho mặt của bọn nó méo mó hết cả. Cả hai đứa nó đều đang làm mặt xấu và làm mắt lác.

Tôi lại phá lên cười.

“Ummphh. Tớ phải đi đây, Cressida. Gặp lại sau,” tôi lúng búng nói.

Khi chạy ra cửa tôi vẫn còn kịp nghe nó nói, “Thật tình, nhiều người cứ như trẻ con.”

Nhật ký của Nesta

Hôm nay Simon nhắn tin cho tôi khá nhiều:

:-< Nhớ em.

Tôi trả lời lại là:

^_^ Hôm nay em đi chơi với mấy đứa bạn gái rất vui.

Anh ấy lại nhắn tiếp:

☹ bởi vì anh không có ở đó với các em.

(Anh ấy muốn gặp Lucy và Iz. Tôi hy vọng WC chưa đầu độc anh ấy về chuyện đã chạm mặt bọn tôi ở cửa hàng bán đồ cưới ngựa vì tôi có thể tưởng tượng được câu chuyện của nó ra thế nào.)

Tôi nhắn lại:

:->>> bởi vì vài ngày nữa em lại được gặp anh.

Thế rồi anh ấy nhắn thế này:

(*_*)

Tôi nhắn ngay sang Izzie để xem ý nghĩa của nó có giống như tôi đang nghĩ hay không. Đúng là thế! Nghĩa là anh đang yêu!!!!

Giữ chân bằng cách làm cho họ say mê là câu khẩu hiệu của lão anh Tony của tôi, hay ít nhất cho đến trước khi lão gặp Lucy, người mà tôi không nghĩ lão đã kết thúc được. Tôi thì không định đùa giỡn gì cả, nhưng cũng không định bảo lại với Simon là tôi yêu anh ấy. Chưa phải bây giờ. Thậm chí cả khi tôi có yêu.

Thay vào đó, tôi nhắn cho anh ấy là:
(OvO), nghĩa là em là một con cú mèo.

Anh ấy nhắn lại, <^O^>, nghĩa là anh
đang cười rất to đây.

Hôm nay tôi và mấy đứa bạn gái đã
rất vui với nhau. Notting Hill thật là
hay và tôi trông thấy rất nhiều thứ tôi
thích trong các cửa hàng ở đó. Nhưng
tôi cũng hơi buồn vì hiện giờ tình hình
tài chính của nhà tôi đang phải đương
đầu với nhiều khó khăn. Tony là tác
giả của cụm từ hoành tráng này, lão
nói đó là từ chuyên môn chính trị để
nói về cái sự nghèo túng. Điên thật.
Chính trị học là
một trong những môn học trình độ
A của lão nên lão cứ suốt ngày xổ ra
mấy thứ vớ vẩn như thế. Tuy nhiên,
sau khi cảm thấy cay đắng vì chuyện
nhà gặp khó khăn, tôi quyết định
mình phải làm điều gì đó. Giờ là lúc
bơi, hoặc là chìm ngấm. Tôi chọn bơi,
và tôi có một KẾ HOẠCH.

Bữa sáng sức mạnh

Sáng hôm sau tôi thức dậy sớm – uhm, chín rưỡi, vẫn là sớm cho một ngày cuối tuần – và kiểm tra e-mail. Tôi muốn xem Lucy và Iz đã trả lời cho lời mời tôi gửi đến chúng nó tối hôm qua chưa:

Cô Foster và cô Lovering thân mến

Thời gian: 10 giờ sáng Chủ nhật.

Địa điểm: Bếp nhà cô Williams.

Sự kiện: Bữa điểm tâm quyền lực.

Ai không đến là cún.

Ký tên: cô Nesta Williams.

Trân trọng.

Tuyệt vời. Cả hai đứa đều hồi âm là sẽ đến, thế nên tôi thay quần áo, đi mua báo và bánh sừng bò ở cửa hàng gần nhà, mua xong quay về thì bắt tay vào chuẩn bị trong bếp. Bút bi, giấy viết, bút chì, hoa quả, nước hoa quả, trà, ngũ cốc, cà phê, sữa.

Đến giờ chào mẹ rồi.

Tôi bật tivi lên và bật kênh tin tức.

“Chào mẹ buổi sáng,” tôi nói, khuôn mặt mẹ ngay lập tức hiện trên màn hình. Rồi tôi chuyển sang kênh MTV. Đang có Destiny’s Child. Quá chuẩn! Đó là ban nhạc yêu thích nhất của tôi. Tôi đóng cửa bếp lại để tiếng nhạc không đánh thức lão Tony – vẫn đang say sưa trong chăn.

Lucy đến trước.

“Tớ có mua một ít bánh xốp việt quất,” nó nói và giơ cái túi lên. “Có chuyện gì quan trọng mà lôi mọi người ra khỏi giường sớm thế này?”

“Tớ sẽ nói khi nào Iz đến. Giờ thì. Nước cam, trà, cà phê. Uống gì nào?”

“Nước cam,” nó trả lời và nhìn tôi nghi ngờ.

“Sao? Gì thế?” tôi cười.

“Cậu đang có ý đồ gì đó...”

Ngay lúc ấy thì chuông cửa reng.

“Cốc cốc cốc,” giọng Izzie vang lên.

Tôi chạy ra ngoài sảnh, quỳ xuống nhìn qua khe cửa và hét ngược ra ngoài. “Ai gọi đấy?”

Izzie cố gắng luồn quả chuối vào và hét lên. “Tôi là Chuối.” Thật tình, tôi yêu quý Izzie nhưng nó đúng là một đứa bạn lạ lùng.

Tôi mở cửa và phá ra cười. Izzie mặc quần Jeans và áo phong màu tía có hai miếng đệm vai to khủng khiếp, làm hai vai nó gờ hết cả lên, trông y như một cầu thủ bóng đá Mỹ vậy.

“Đến dự một bữa điểm tâm quyền lực thì cần phải có một bộ cánh trông đầy sức mạnh,” nó cười và lấy hai quả cam ra khỏi áo phong, đưa cho tôi cùng với một cái túi nữa. “Một bờ vai thật vạm vỡ.”

“Thế sao?” tôi cười và nhìn vào trong túi.

“Quần cưới ngựa của Claudia đấy,” Izzie trả lời.

“Kul. Cảm ơn cậu. Tớ sẽ thử sau.”

“Thế có chuyện gì đây?” nó hỏi khi theo tôi vào bếp.

“Hôm qua tớ đọc thấy một bài báo trong mấy quyển tạp chí của mẹ,” tôi giải thích, “nói về chuyện các doanh nhân bắt đầu một ngày của họ như thế nào. Một bữa sáng quan trọng, nó giúp họ nỗ lực và tăng tốc.”

“Kiểu như động cơ thúc đẩy ấy hả?” Lucy hỏi, nó đã bắt đầu tấn công đám bánh sừng bò.

“Ừ.”

“Nhưng đây là lễ Phục sinh nàg ời,” Izzie nói và ngồi xuống và tấn công đám bánh xốp Lucy đem đến. “Động cơ làm gì cơ chứ? Đây là lúc...” nó chuyển sang giọng người Mỹ, “nghỉ ngơi và hồi phục sức khỏe.”

“Chỉ người làm biếng thì mới như thế,” tôi nói. “Còn những người muốn đạt thành tựu

cao thì không bao giờ nghỉ. Họ chỉ ngừng lại một chút cho những bữa sáng quan trọng mà thôi.”

“Ừ, nhưng đó là vào sáu giờ sáng,” Lucy nhận xét và nhìn đồng hồ, “chứ không phải mười giờ mười lăm gần trưa như thế này.”

“Không sao. Hôm nay là Chủ nhật mà.”

“Thế thì sao?” Izzie nói. “Tại sao tớ lại phải ngồi đây trong khi có thể quán mình trong chăn thêm ít nhất là nửa tiếng nữa?”

Tôi nhặt tờ tạp chí Phụ nữ ngày nay của mẹ lên và đọc danh sách cho bọn nó nghe. “Xác định mục tiêu. Chỉ ra trở ngại. Những việc cần ưu tiên. Và lên kế hoạch hành động.”

“Oh,” Lucy nói. “Thế thôi hả?”

“Nghe ấn tượng đấy,” Izzie nói.

“Ừ,” tôi nói. “Nghe hay đấy chứ? Tối hôm qua về nhà tớ bắt đầu cảm thấy một chút trầm cảm...”

Izzie phá ra cười. “Cái gì cơ?”

“Trầm cảm...” tôi lặp lại. Đó là từ dùng trong bài báo để chỉ khi người ta không thể có những gì họ muốn và cảm thấy tồi tệ.”

Izzie lắc đầu và nhìn Lucy theo kiểu “Nesta bị hâm”. Nó nói. “Mọi người ai cũng có những lúc buồn chán, nhưng Nesta thì không. Nesta có những lúc trầm cảm.”

“Hay lắm, cứ cười đi. Tớ đã nghĩ ai có thể không chứ cậu thì chắc chắn sẽ hiểu cơ đấy. Tớ có những ngày mà tớ cảm thấy buồn bã và chán nản, cậu biết như thế.”

“Xin lỗi, Nesta. Tớ không định cười nhạo gì cả. Cậu cũng biết như thế. Chỉ là...” nó lại cười khúc khích, “cụm từ đó buồn cười quá.”

“Mọi người đều có những ngày ảm đạm, kể cả tớ. Và đó là điều mà tớ nghĩ. Cậu có thể hoặc ử ê đau khổ hoặc tìm cách vượt ra.”

“Bơi hay là chìm nhé,” Lucy nói.

“Chính xác. Tớ cho rằng đời là như thế. Những lựa chọn. Cậu có thể đấu tranh cho thứ mà cậu muốn hay nhìn những người khác có được nó và cảm thấy cay đắng.”

“Ừ,” Lucy nói. “Nó nói đúng đấy, Izzie.”

“Cậu phải thật sự tập trung vào điều mà cậu muốn.”

“Ừ, đúng,” Izzie trầm ngâm. “Tất cả những người ở chương trình ‘Popstars’, nhất là những người trong nhóm Hear’Say chiến thắng ấy, họ đã phải tập luyện cật lực bao nhiêu năm trời.”

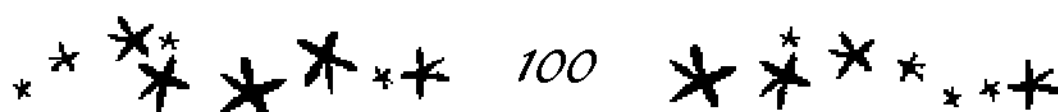
“Yeah. Thế nên tớ nghĩ bọn mình có thể tổ chức một bữa sáng quan trọng của riêng bọn mình và nói chuyện về chiến lược và kế hoạch hành động...”

“Nhưng ăn sáng trước đã,” Lucy hăng hái. “Tớ đun nước nhé?”

“Và tớ sẽ vắt nước cam tươi,” Izzie nói.

Đúng lúc đó thì Tony loạng quạng bước vào trong bộ dạng lộn xộn buổi sáng của lão: ngái ngủ và chỉ mặc có một cái quần đùi. Nhưng trông thấy Lucy là lão tỉnh hẳn ngủ.

“Chào, oh, úi,” lão nói và lấy tay che trên che dưới và nhảy tung tung giật lù ra khỏi phòng. “Nesta, sao không bảo anh là có khách?”

Hay thật, tôi nghĩ bụng. Đúng là hay ho. Tony vẫn luôn là anh chàng bánh bao hấp dẫn, nhưng đúng là lão có gì với Lucy thật. Tôi nghĩ đó là bởi vì nó là đứa con gái duy nhất từng đá lão. Và đúng là một sự nghịch đảo thú vị, từ chỗ hồi đầu mới gặp nó luôn xấu hổ và có phần e sợ thì bây giờ nó là người chủ động. Tony thành lão lắm cảm và Lucy là tất cả, Oh, chào Tony, anh muốn hẹn với em à? Vâng... có thể. Em sẽ gọi lại cho anh sau.

“Cậu vẫn thích lão đấy chứ, Luce?” tôi hỏi.

“Ừ. Tony rất kul. Anh ấy luôn có gì đó rất đặc biệt với tớ, nụ hôn đầu tiên và hơn thế nữa, nhưng thế thôi.”

“Nghe không có vẻ gì là anh ấy rất kul,” Izzie nhận xét. “Nói thật, tớ nghĩ anh ấy vẫn còn thích cậu đấy.”

“Tốt,” Lucy mỉm cười. “Được hâm mộ thật là thích. Tớ chỉ không muốn tham gia vào một mối quan hệ nghiêm túc nào vào lúc này. Ai muốn điều đó chứ?”

“Con học khá lắm, Lucy Skywalker,” tôi đóng giả ông Obi-Wan Kenobi. Đúng là như thế. Lucy từng rất gà con trước bọn con trai, thậm chí ai đó liếc nhìn nó thôi nó cũng cho đó là một sự may mắn lắm rồi. Nhưng vài tháng qua nó đã tự tin lên rất nhiều, và giờ nó biết nó không cần phải đồng ý ngay với anh chàng đầu tiên ò e với mình. Nó đã học được một nguyên tắc vàng: theo tình tình chạy, trốn tình tình theo, và bọn con trai cũng vậy, càng nôn nóng thì chúng càng chuồn nhanh, nhưng cứ tỉnh bơ thì y rằng là hấp dẫn ngay.

Bọn tôi dành nửa tiếng đồng hồ tiếp theo ăn ngẫu nhiên bánh mì nướng với bơ đậu phộng và mật, cà phê cappuccino pha bằng máy pha cà phê của bố. Rồi mới đến lúc bắt đầu.

“Thế,” tôi nói trong khi phủi sạch những vụn bánh cuối cùng trên bàn bếp. “Nhiệm vụ bắt đầu, bọn mình mỗi đứa tự làm riêng. Ghi ra ba thứ mà bọn mình thật sự muốn đạt được. Rồi sau đó là những gì còn níu giữ bọn mình.”

Tôi chỉ giấy bút mình đã chuẩn bị.

“Đạt được khi nào?” Lucy hỏi. “Trong vài tuần nữa hay là trong mười năm nữa?”

“Thế nào cũng được, tùy cậu.”

Izzie cười khà khà. “OK. Cho tớ mượn bút nào.”

Tôi nhanh chóng ghi ra xong ý tưởng của mình:

1. Trở thành diễn viên (tương lai)
2. Có nhiều tiền (bây giờ)
3. Nổi tiếng (bây giờ và tương lai)

“Tớ nghĩ bọn mình nên ghi rõ ràng ra,” Izzie nói. “Càng chi tiết càng tốt. Giống như nếu cậu định viết là – tôi muốn một chàng trai yêu tôi – thì cậu nên ghi rõ đó là một anh chàng đẹp trai, thơm mát có tính cách hay ho, nếu không thì cậu có thể cũng sẽ được một anh chàng yêu, nhưng là một tên ngốc đầu gối củ lạc mặt chi chít tàn nhang. Rồi bọn mình cũng phải cất những tờ giấy này trong một chiếc hộp ước bí mật ở một nơi bí mật trong phòng ngủ.”

“Đúng thế,” tôi và Lucy đồng thanh.

Tôi thêm “cát xê ít nhất mười triệu một phim” cho số một trong danh sách của mình, và mỉm cười. Tôi biết Izzie cuối cùng sẽ hăm hờ tham gia mà. Đúng ra thì nó mới là đĩa thường bày ra những trò như thế này.

Nó mê mẩn các loại phương pháp, liệu pháp rồi các loại sách khuyến khích tự nỗ lực, sách hạt giống tâm hồn các loại. Lucy bảo với tôi rằng Izzie thậm chí đã thử cả bùa chú nữa.

“Rồi, tớ xong rồi,” Izzie nói sau mười phút.

“Yep, tớ cũng thế,” Lucy nói.

“OK. Cậu trước đi, Izzie.”

“Một,” Izzie đọc, “là một ca sĩ và người viết nhạc thành công và nổi tiếng. Hai, có một căn hộ riêng ba phòng ngủ đẹp tuyệt vời để các cậu có thể đến ở với tớ. Ba, đi du lịch vòng quanh thế giới bằng khoang hạng nhất và ở tại những nơi sang trọng.”

“OK,” tôi nói. “Còn Lucy?”

“Một. Mục tiêu trong nghề nghiệp: Trở thành nhà thiết kế thời trang thành đạt. Hai. Mục tiêu trong tình cảm: Gặp được người tâm giao trước khi ba mươi tuổi, và hai người yêu nhau. Ba. Mục tiêu trong gia đình: Có một ngôi nhà ở miền quê, có chó, mèo và nhiều con vật khác nữa.”

Tôi cũng đọc danh sách của mình rồi nói, “Tốt, giờ sang đến phần hai. Điều tiếp theo phải làm là suy nghĩ cách mình sẽ đạt được những mục tiêu này và những gì đang níu bạn mình lại.”

Bọn tôi hí hoáy thêm mười phút nữa.

“Lần này tớ trước,” tôi nói. “OK. Để có nhiều tiền thì giải pháp duy nhất bây giờ là tìm việc.”

“Tớ tưởng cậu bảo làm trông trẻ thì không bỏ tiền?” Lucy nói.

“Không.” tôi chỉ tất cả báo trên chiếc ghế cạnh cửa. “Tớ tìm việc hần hoi cơ.”

“Cậu đã tìm được gì chưa?” Lucy hỏi.

“Lát nữa tớ sẽ tìm thêm.”

“Thế còn về việc ‘trở nên nổi tiếng’ thì sao?”
Izzie hỏi.

“Dễ thôi, chỉ cần bộc lộ sự quyến rũ yêu kiều tự nhiên vốn có của tớ thôi.”

“Thế thì thứ gì níu giữ cậu?” Lucy hỏi. “Có vẻ như cậu đã xác định rất rõ ràng rồi.”

“Tớ biết tớ muốn gì, nhưng có một số ngày lại cảm thấy sao mà khó khăn. Tớ tự nhìn mình và nghĩ, điều gì khiến mình đặc biệt? Có hàng ngàn con người ngoài kia, tất cả cũng đều đang nỗ lực.”

“Mẹ tớ bảo có hai lỗi lầm mà người ta thường mắc phải trong đời,” Lucy nói. “Một là nghĩ mình là người thật đặc biệt. Hai là nghĩ ngược lại.”

“Trích dẫn hay đấy,” Izzie nói. “Nhưng Nesta, tớ chắc chắn cậu sẽ là một diễn viên tài danh, và rõ ràng cậu là đứa đẹp gái nhất trường mình. Tất cả bọn con trai vo ve quanh cậu như lũ ong bầu quanh hũ mật. Tớ mà là cậu thì sẽ chẳng lo lắng như thế. Mọi người đều có những lúc hoài

nghe về bản thân mình. Những lúc mà họ “trầm cảm”, nó nhẹ răng cười. Cậu không có gì phải lo lắng cả – cậu nổi bật giữa đám đông. Trông thấy cậu ai mà chẳng phải ngoái lại nhìn.”

“Ừ,” tôi nói. “Nhưng đó là vì họ nghĩ tớ xinh đẹp, hay bởi vì tớ là người lai?”

“Liên quan gì đến nhau?” Izzie ngạc nhiên.

“Đó là bởi vì cậu xinh đẹp,” Lucy nói. “Chắc chắn là như thế đương nhiên. Còn phải bàn cãi gì nữa.”

“Tớ thì tớ không chắc,” tôi nói. “Đó có lẽ cũng là một phần nguyên nhân khiến tớ luôn muốn có bộ đồ đúng kiểu, các cậu hiểu không, để phù hợp được với mọi người.”

“Tất nhiên là cậu hợp rồi,” Izzie nói. “Dù cậu mặc gì đi nữa.”

“Tớ nhớ một lần hồi còn nhỏ,” tôi nói. “Tớ với mẹ đi biển vào cuối tuần. Bố đi mua kem nên tớ với mẹ đi bộ dọc theo bến tàu. Có một ông đi ngang qua hai mẹ con và cũng ngoái lại nhìn. Ông ta nhìn chăm chăm một lúc rồi

đến bảo mẹ tớ là, “Oi, về nước của mày đi.” Rõ ràng không phải ông ta nhìn mẹ con tớ vì chúng tớ xinh đẹp. Với ông ta, mẹ con tớ rõ ràng là không phù hợp.”

“Cậu đùa đấy à?” Izzie giận dữ nói. “Đây là đâu chứ? Cậu có thể nhận ra lão ta nếu gặp lại không? Tớ sẵn sàng cho lão một mẩu trí khôn của tớ cho lão sáng đầu ra. Tên lão ta là gì? Làm sao lão dám?”

Tôi buồn cười quá. Trông Izzie cứ như thể nó chuẩn bị xông ra bắt xe bus đi tìm người đàn ông kia đòi đánh nhau ấy. “Lâu rồi Iz ạ. Mẹ bảo tớ bị tai nạn. Nhưng đó là sau khi tớ để ý thấy người ta chú ý đến mẹ, và chú ý đến tớ.”

“Tớ ghét điều đó hơn bất cứ điều gì,” Izzie nói. “Tớ không thể chịu được mấy kẻ phân biệt chủng tộc. Thật là hẹp hòi nông cạn. Bản chất con người ta thế nào mới là điều đáng nói chứ.”

“Tớ nghĩ trong phần lớn trường hợp thì người ta nhìn hai mẹ con cậu là vì hai người quá rạng rỡ chứ không phải vì màu da đâu,” Lucy nói.

“Có thể vậy,” tôi nói, “nhưng tớ không bao giờ biết được cả. Tớ nhớ một ngày khác hồi tớ sáu tuổi, có một đứa nhóc nói về người da màu ở ngoài sân chơi. Tớ vẫn nhớ lúc đó mình đã nghĩ, ôi tuyệt thật – một người màu: chân màu tía, mặt xanh lá, tay xanh ngọc. Tớ chỉ muốn vẽ ngay một người như thế. Nhưng rồi bọn nó bắt đầu cười và chỉ trỏ vào tớ, nói rằng tớ là một người như thế. Cho đến lúc đấy tớ vẫn chưa biết rằng mình khác biệt. Rồi vụ lão ngoài biển nữa – tớ quyết định sẽ không ai được trông thấy họ đã làm cho tớ đau khổ như thế nào. Đó là lý do vì sao tớ luôn tỏ ra tự tin chứ thật ra không phải lúc nào cũng như vậy. Tớ chỉ là giỏi diễn mà thôi.”

“Tớ cũng có cảm giác hơi hơi giống vậy về chiều cao của mình,” Lucy nói. “Tớ biết mọi người nghĩ tớ chỉ là một con nhóc vì tớ quá bé nhỏ. Nhưng thấp, cao, béo, gầy, da đen, da trắng... không thể đánh giá một con người chỉ dựa vào vẻ bề ngoài của người đó.”

“Nói hay lắm,” Izzie nói. “Chúng ta đều có những khó khăn của mình. Và sẽ luôn luôn có những người đánh giá chúng ta.”

“Thế khó khăn của cậu là gì?” Lucy hỏi.

“Đó chính là thứ đang cản trở đạt được điều mà tớ mong muốn.”

“Là sao?”

Izzie trông lo lắng. “Các cậu cũng biết chuyện Ben phổ nhạc lời hát của tớ chứ gì?”

Bọn tôi gật đầu.

“Uhm,” nó nói tiếp, “Anh ấy bảo tớ hát với ban của anh ấy ở buổi diễn sau.”

“OhmyGod,” Lucy nói. “Tuyệt quá còn gì nữa. Bao giờ thế?”

“Tuần sau, thứ Sáu. Nhưng là thế đấy. Tớ không ngại khi hát cho Ben nghe. Nhưng mà biểu diễn trước cả đám đông... tớ sợ lắm. Nhớ hôm đấy tớ quên lời thì làm sao? Cứ đứng đấy mồm há ra mà chẳng hát được gì mất. Sẽ như một con ngốc. Tớ đã mấy lần gặp ác mộng về việc này.”

“Làm như tớ này,” tôi nói. “Trong những ngày không cảm thấy sẵn sàng đương đầu hay là không biết làm gì, hay là không tự tin, tớ thường giả vờ mình là một nhân vật trên phim và tớ nghĩ, OK, cô ấy sẽ làm gì?”

“Ôi Chúa ôi,” Izzie cười và bịt chặt tai lại. “Cậu đang định hát bài hát trong phim Giai điệu Hạnh phúc, cái bài mà mẹ bề trên hát, Trèo lên mọi đỉnh núi. Agggghh. Khi nào hết thì bảo tớ nhé.”

“Tớ không! Đồ lão toét,” tôi nói và nhéo tay Izzie. “Tớ không phải nữ tu.”

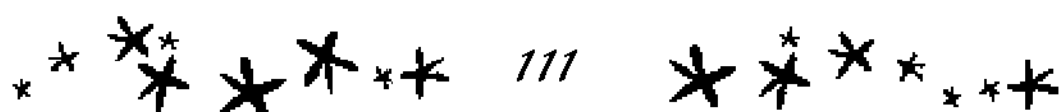
“Hey, tưởng tượng đến một nhân vật như thế cũng hay đấy chứ,” Lucy nói. “Không nhất thiết phải là một nhân vật trong phim, đúng không Nesta? Iz có thể giả vờ làm một ca sĩ nào đó.”

“Theo cậu thì ai là ca sĩ tự tin nhất?” tôi hỏi.

“Uhm... có thể là Madonna.”

“Rồi,” tôi nói. “VẬY giả vờ là Madonna.”

“Và,” Lucy tiếp tục, “không lúc nào như lúc này. Cậu có thể bắt đầu bằng việc hát trước mặt chúng tớ.”

“Ôi không, không, tớ không thể.”

Lucy đội chiếc khăn lau bát lên đầu như khăn trùm của tu sĩ, chấp tay lại như đang cầu nguyện và bắt đầu hát, hoàn toàn lạc quẻ. “Trèo lên mọi đỉnh núi, lội qua muôn dòng suối, ờ... lần theo muôn ngàn chiếc cầu vồng cho đến khi tìm được giấc mơ...”

“Agggghhh,” Izzie hét lên và lại bịt tai lại. “Tớ chịu thua. Thua rồi. Thua. Làm ơn.”

“Nếu cậu không thể hát trước mặt những đứa bạn thân nhất là bọn tớ đây thì cậu không bao giờ có thể làm được cả,” tôi nói. “Bây giờ thì ra đi, hít thở sâu vào. Tưởng tượng đến Madonna. Madonna sẽ hát một trong những bài hát của cậu bằng hết sức có thể.”

“Tớ phải làm như thế sao?” Izzie hỏi.

“ĐÚNG!” tôi và Lucy quả quyết.

“Không thì tớ hát bây giờ đây,” Lucy bồi thêm.

Izzie thở dài và đứng lên. “Chỉ giỏi bắt nạt bạn thôi. Nhưng có lẽ đúng là bây giờ hoặc không bao giờ.”

Nó ra ngoài, và một lát sau quay lại.

“Tớ quay về phía cửa sổ được không?” nó hỏi.

“Nếu đó là cách Madonna làm thì chắc chắn là được,” tôi trả lời.

“Yeah, hôm nay Madonna cảm thấy hơi xấu hổ,” Izzie nói và quay lưng lại phía bọn tôi. “Đây là một bài hát tớ viết về nỗi sợ sân khấu.”

Lại một lúc im lặng nữa, rồi nó bắt đầu hát.

“Bạn bảo rằng tôi có thể

Bạn bảo rằng tôi biết cách làm trái đất xoay
quanh

Nhưng sao tôi chẳng biết.

Tôi vẫn không thể bước ra.

Bạn nói tôi nên thoát ra khỏi bức màn tối tăm

Để chạy ngay về phía mặt trời,

Tắm mình trong nắng vàng rực rỡ, bạn nói
sẽ rất vui.

Niềm tin của bạn là sức mạnh cho tôi, nhưng
làm sao, tôi vẫn lo sợ mình sẽ quy ngã.”

Lucy và tôi hoan hô điên cuồng khi Izzie quay lại và cúi chào. Nó thật sự rất rất giỏi. Một giọng hát êm dịu và sâu lắng. Thật sự là như thế.

“Izzie, tớ chưa bao giờ biết cậu lại có thể hát như thế,” tôi nói. “Đỉnh của đỉnh.”

“Ừ,” Lucy nói. “Với giọng hát như thế thì cậu chẳng có gì phải lo lắng hết cả.”

“Các cậu nghĩ thế thật à?” nó đỏ dừ cả mặt.

“Ai vừa hát thế?” Tony thò đầu vào hỏi. Lão đang diện bộ bảnh nhất của mình, quần Jeans đen, áo phong đen, tóc vuốt rượt và sức nức mùi nước cạo râu Armani của bố. Rõ ràng lão làm thế để gây ấn tượng với Lucy. Anh chàng tội nghiệp.

“Hiệp sĩ Armani của chúng ta đã đến,” tôi cười.

“Izzie hát đấy,” Lucy nói.

“Wow,” anh ấy nói và nhìn nó đầy ngưỡng mộ. “Em có giọng hát tốt thật đấy.”

Izzie trông có vẻ bối rối cảm động tột. “Cám ơn anh. Cám ơn cả cậu nữa, Nesta. Bữa sáng

sức mạnh này thật là một ý tưởng tuyệt vời. Giờ thì những tờ báo kia đâu rồi? Cùng tìm cho cậu một công việc thôi.”

Chúng tôi dành cả tiếng đồng hồ tiếp theo ngồi tìm việc cho tôi, nhưng tôi mau chóng nhận ra mình là một người thất nghiệp hoàn toàn rồi. Chẳng có nhiều việc cho một đứa mười bốn tuổi như tôi.

Có việc cho tài xế, nhưng tôi không biết lái xe.

Phỏng vấn – nghiên cứu thị trường, nhưng phải có ô tô.

Có nơi cần nhân viên vệ sinh, nhưng đòi hỏi chúng nhận. Tôi nghi ngờ việc mẹ sẽ đồng ý chúng nhận vì đó không phải là kỹ năng nổi trội của tôi.

Và cuối cùng, công việc nhân viên tiếp tân nhưng chỉ tuyển người trên năm mươi.

“Chẳng có gì cho cậu ở đây cả, Nesta ạ,” Izzie nói khi đặt tờ báo cuối cùng xuống. “Cậu tìm thấy gì chưa?”

“Tớ đọc gần hết rồi mà vẫn chưa,” tôi nói.
Tôi đang tìm trên một tờ báo địa phương và
bỗng một mẫu tin đập vào mắt tôi.

Kiểm từ 100 đến 1000 bảng một
ngày, làm người mẫu toàn thời
gian hoặc bán thời gian.

Tôi tính nhầm. Từ 100-1000 bảng một ngày?
Với số tiền đó tôi có thể giúp đỡ bố mẹ đấy.
Tôi có thể làm toàn thời gian trong ngày nghỉ
và bán thời gian khi phải đi học. Hurrah! Giải
pháp của tôi đây rồi.

Tôi định nói với hai đứa kia nhưng Tony cứ
đi tới đi lui đi qua đi lại, giả vờ là cần thứ gì đó
trong bếp.

Rõ ràng là lão anh tôi muốn ở gần Lucy. Tôi
quyết định không nói gì về mẫu quảng cáo này
cho chúng nó khi lão có ở đó, vì lão biết bố mẹ
đã nói thế nào về công việc làm mẫu – rằng là
tôi thậm chí không được nghĩ đến nó cho đến
khi học xong trung học.

Tôi muốn nói với Iz và Lucy chết đi được ấy, để xem bọn nó nghĩ gì, nhưng Tone vẫn nhất định không chịu đi. Lão anh cứ loanh quanh hỏi bọn tôi có muốn uống thêm cà phê không, có ăn bánh mì nướng không, ăn này ăn kia không. Iz và tôi cứ phải luôn mồm không, cảm ơn, không, cảm ơn. Lucy thì ngược lại, cư xử như thể không có sự tồn tại của lão ở đây.

Cuối cùng thì Tony cũng chịu hết nổi, lão đến ngay trước mặt Lucy và nhe răng cười.

“Mời em một nụ hôn nhé?” lão hỏi.

Giờ thì ngay đến Lucy cũng không chịu đựng thêm được nữa và nó phá ra cười.

Nhật ký của Nesta

☺☹☺☹ (Một ngày vui buồn lẫn lộn)

Thảm họa khủng khiếp tiếp sau một khởi đầu tốt đẹp. Tôi khám phá ra rằng mình chẳng có cơ hội tìm được việc làm. ☹☹☹

Rồi tôi tìm thấy ánh sáng cuối đường hầm!!! ☺☺☺

Rồi tôi nhận ra mình đang nhớ Simon nên nhắn tin cho anh ấy:

Kiu e voi :-[[[(cứu em với, em buồn)

Anh ấy nhắn lại là Wan2CU

Thế là tôi nhắn :-D)) (Em rất vui)

Rồi anh ấy nhắn là :-)~ (Anh đang chảy nước dãi)

Tôi nhắn (O-O) (Em bị sốc đấy)

Anh ấy nhắn (((H))) (ôm em thật chặt)

Thế là tôi nhắn <3 (trái tim tình yêu)

Tôi biết nó không phải là thơ chính hiệu, nhưng đây đang là thể kỷ 21 cơ mà.

Bữa sáng sức mạnh của tôi thật xuất sắc. Iz đã hát trước mặt chúng tôi và thật sự là rất tuyệt vời. Nó có điều gì đó thật đặc biệt. Nó và Lucy là những người bạn tốt nhất.

Rồi tôi thấy một mẫu quảng cáo của một hãng người mẫu. Mọi người đều bảo trông tôi như người mẫu, thế nên tôi định mai sẽ gọi điện hỏi thăm.

Hurrah! Hurrah! ☺☺☺

Rồi tôi sẽ sớm được mặc đồ Gucci và kiếm thật nhiều thật nhiều tiềnnnnnnnnn!

Trustafarian

Điều đầu tiên tôi làm vào sáng hôm sau là nhấc điện thoại và gọi đến trung tâm theo số ghi trên báo.

“Trung tâm người mẫu Morgan Elliot nghe,” giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên.

“Good morgan, à, ý em là good morning,” tôi nói bằng giọng chuyên nghiệp. “Em đọc thấy quảng cáo về công việc người mẫu, và em muốn biết tiếp theo phải làm gì ạ?”

“Em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tôi bắt chéo ngón tay. “Mười sáu ạ,” tôi nói dối.

“À, đầu tiên em phải đến đây để bọn chị xem là em có khả năng hay không, nếu được thì em sẽ đăng ký. Lệ phí là sáu mươi bảng, rồi em sẽ phải nộp thêm hai trăm bảng làm hồ sơ và chụp ảnh để bọn chị gửi cho khách hàng, bọn chị muốn làm cho em trông đẹp nhất có thể được. Em có thể sắp xếp thời gian đến gặp ông Elliot không?”

Hai trăm sáu mươi bảng? Tôi nhắm nhắm. Đào đâu ra số tiền đó bây giờ? Tôi chỉ còn có ba mươi bảng tiết kiệm thôi. Mượn đâu đó chẳng.

“Ờ, em sẽ suy nghĩ,” tôi nói. “Em có nhận được vài đề nghị nên muốn suy nghĩ kỹ một chút.”

“Đề nghị nào cơ?” Tony hỏi từ phòng khách.

“Ờ, không có gì,” tôi nói và gác điện thoại và hy vọng rằng Tony chưa nghe thấy tất cả những điều tôi vừa tôi. “Chỉ là chiều nay lại đi cưỡi ngựa nữa, có thể... có lẽ... đó là một trong những lựa chọn của em.”

“Với trustafarian ấy hả?”

“Hả? Cái gì cơ?”

“Trustafarian. Những đứa trẻ được bố mẹ đầu tư thật lực tiền của và kỳ vọng cho đến khi chúng được hai mốt tuổi hay sao đó.”

“À, ừ, với họ đấy.”

“Lại xuống Hyde Park à?”

“Vâng,” tôi nói rồi ra ngồi phịch trên ghế sofa cùng với lão xem lại Ma trận lần thứ ba.

“Anh đi với, được không?” lão nói và tắt tivi. “Chẳng có việc gì làm cả, chán quá. Bọn bạn thì đi West End hết cả rồi nhưng mình thì... đang bị khủng hoảng về tài chính... Anh không có đầu tư để đi chơi cùng. Một ngày đi chơi với lũ ngựa nghe chừng cũng vui đấy.”

Simon vui khi nghe bảo Tony cũng đến cùng. Khi bọn tôi đến Kensington, anh ấy gọi điện thoại bảo sẽ gặp bọn tôi ở công viên vì anh ấy đang phải dạy cho một thằng nhóc ở đó.

Tôi thấy ngay Simon đang đứng đợi ở cổng

Alexandra Gate cùng với ba con ngựa. Tôi thấy vui vui, vì chúng tôi đã gần gũi nhau hơn. Cứ mỗi lần sau gặp lại tôi lại càng thấy anh ấy đẹp trai hơn, hôm nay thì anh chơi quần Jeans và áo khoác Barbour.

“Chào,” anh ấy tiến tới và bắt tay Tony. “Cậu là anh của Nesta?”

Tony cười, gật đầu, và chỉ vào lũ ngựa. “Một trong đám này dành cho tớ chứ?”

“Tất nhiên rồi,” Simon nói. “Nesta bảo cậu cũng chưa từng cưỡi ngựa bao giờ nhưng tớ nghĩ cậu chắc cũng sẽ thích cho mà xem. Đây, đội những cái này vào.”

Trong lúc anh ấy đưa mũ cưỡi ngựa cho bọn tôi thì công chúa Portobello đến. WC vẫn mang cái vẻ chua loét thường trực của nó và chuẩn bị cưỡi ngựa đi. Nhưng bỗng nó trông thấy Tony. Tôi thấy nó nói điều gì đó với Tanya, rồi cả hai đưa nó cùng quay lại, cưỡi ngựa về phía tôi và xuống ngựa.

Nó cỡi mũ cưỡi ngựa, tháo dây buộc tóc và

lúc lắc cái đầu cho mái tóc vàng xõa tung ra và nhìn Tony tán tỉnh. “Không nên để tóc lúc nào cũng buộc chặt lại, sẽ không có lợi cho tóc,” nó cười với Tony rõ tươi.

Chết cười, cái cảnh bọn con gái hành xử ngốc nghếch trước Tony tôi đã chứng kiến cả triệu lần rồi ấy.

Tony lùa tay vào tóc và hất đầu một cái như trong quảng cáo dầu gội. “Ooooooh. Anh hiểu ý em...” lão nhe răng cười lại và cho nó cái nhìn quyến rũ chết người của mình.

Nó cười khịt khịt. Woah, Neddie thân mến ời, tôi nghĩ bụng, không vui đến vậy đâu.

“Cressida, Tanya, đây là Tony, anh trai của Nesta,” Simon giới thiệu.

Như thường lệ, khi Tony được giới thiệu là anh trai tôi thì hai đứa kia có vẻ khó hiểu.

“Cùng cha khác mẹ,” tôi lại phải lặp lại những lời nói đến mòn cả mồm về lai lịch gia đình để giải thích cho cái sự khác biệt màu da của bọn tôi.

“Oh, yah,” Cressida nói, vừa nói vừa sờ tóc, rồi quăn tóc, rồi vuốt tóc, nhưng mắt không rời khỏi Tony. “Bố mẹ em cũng ly dị.”

“Thật ra thì mẹ anh ấy đã mất,” tôi nói thẳng toẹt. Làm sao nó dám bảo là rằng họ đã ly dị nhau chứ?

Thay vì tỏ ra ngượng ngùng thì con WC đấy khoác luôn tay Tony và nói. “Ôi khổ thân anh,” nó gù gù thủ thủ. “Vậy anh sẽ cần được chăm sóc.”

“Yeah,” Tony thì khoái cái cảnh này lắm. “Vậy, Cress này, em sẽ chỉ anh cười ngựa nhé.”

Cress (!!!?) cười khúc khích.

“Đây là lần đầu tiên của cậu ấy,” Simon nói. “Nên để cậu ấy cười Heddie.”

“Ừ, đây là lần đầu của anh,” Tony thì thâm rù quuyến và nhìn Cressida đầy ẩn ý. “Mong là em sẽ nhẹ nhàng với anh.”

Nó lại cười khịt khịt, rồi quay sang Simon. “Anh Simon, đừng để anh ấy cười Heddie, để anh ấy cười Prince ấy. Em hứa sẽ quan tâm đến anh ấy.”

“À, anh định lần này để Nesta cưới Prince, nhưng...”

“Không sao, không sao đâu,” tôi nói. “Em không ngại gì Heddie đâu. Ít nhất thì bọn em cũng đã xong màn làm quen rồi.”

Khi Tanya dắt con ngựa xám qua chỗ Tony, Cressida nhìn qua tôi, và lần đầu tiên, giao tiếp với tôi bằng mắt.

Kiểu như là hey, chào, cậu đấy à.

Nhưng rồi nó lại lấy lại ngay cái vẻ “mùi gì mà thối thè” khi trông thấy những thứ tôi đang mặc. “Quần cưới ngựa màu kem!” nó lại khịt mũi tỏ vẻ. “Nesta yêu quý, không ai lại mặc quần cưới ngựa màu kem cả.”

May cho nó là Tony không nghe thấy vì đang bận nói chuyện với Tanya. Tony có thể là một tay tán gái, nhưng vẫn là ông anh lớn của tôi và sẽ không để bất cứ ai bắt nạt tôi hay dám lên mặt tỏ vẻ với tôi.

“Ồ, Cress yêu quý, có tớ mặc đây mà,” tôi nói và vuốt vuốt cái quần. “Cậu không định phải là cái đinh ở đây đấy chứ?”

“Ồ không, bạn yêu quý, cậu mới là người phải dựa cột mà nghe,” Cressida nói. “Những nài ngựa thực thụ phải mặc quần màu tối đấy bạn ạ.”

Tôi nghiêng người tới trước để chỉ có mình nó nghe được. “Thật ra thì, Cressida ạ, hầu hết mọi người mặc đồ màu tối để nguy trang cho cái đuôi to của họ mà thôi. Không có nhiều người có thể mặc màu kem được đâu, phải rất thon thả, chứ không thì kinh lắm.”

Nó tức tối mặt đỏ bừng bừng. Tôi biết mình bắn trúng hồng tâm rồi. Nó có thể có tóc đẹp mặt đẹp (nếu tưới tẩm lên một tí), dáng cũng có thể gọi là thanh thanh, nhưng người của nó là dạng người hình quả lê, mông và đuôi hơi to.

Tôi đi tới nhập bọn với mấy người kia. Tôi để ý thấy Cressida chẳng léo nhéo gì về việc Tony không mặc đúng bộ cả, miễn dành cho nó chút chú ý thì lão mặc gì cũng được. Tony đang cố

gắng trèo lên ngựa, cũng loay hoay chẳng khác tôi hôm trước là mấy.

Cressida vội vàng đến trợ giúp ngay.

“Đặt tay lên vai em này,” nó đâm bổ đến bên cạnh lão và nói. “Đặt chân lên bàn đạp, rồi nhấc người qua.”

Tony cứ thế mà tận hưởng sự ân cần ấy như thể đó là điều hiển nhiên. Đầu tiên lão xoay xở đặt chân lên bàn đạp nên phải dựa vào Cressida. Không giống như lần đầu tiên của tôi thì nó cười nhạo, lần này nó tử tế mà ân cần hiểu biết thế không biết.

May cho Tony, Prince là một chú ngựa khá kiên nhẫn và có vẻ cũng không thêm chấp khi Tony cố leo lên yên nhưng cứ lại ngã vào vòng tay chờ đợi của Cressida. Hah, tôi cười thầm. Phải chi nó biết lão là người thế nào. Tony là một trong số ít ỏi những anh chàng có thể lừa bọn con gái đình ninh rằng mình là người duy nhất, mình là người đặc biệt. Tôi thấy nhiều rồi. Lão anh tôi trông có thể là đẹp trai hào hoa, vân vân và mây mây, nhưng tôi biết tổng

trong tình yêu lão là một con chuột không hơn không kém.

Simon giúp tôi lên con Heddie, và khi đã sẵn sàng thì bọn tôi cùng cho ngựa chạy nước kiệu. Cressida liếc nhìn tôi bằng ánh mắt rất là đê tiện khi nó phóng vượt qua tôi nên tôi nhe răng cười lại nó, và quay ngược chiếc mũ cưỡi ngựa ra đằng sau như kiểu một số người đội mũ bóng chày vẫn làm.

“Này, anh phải mặc đồ cho đúng kiểu thì mới có thể trở thành một tay nài ngựa thực thụ được,” tôi gào lên với Tony đang ở đằng sau. Lão giơ ngón tay cái lên với tôi và cũng xoay ngược mũ ra sau.

Simon cười to và cũng làm y như thế.

Cressida quay lại và chuẩn bị sung sĩa trước những gì tôi đã làm. Rồi nó thấy mũ của Tony và Simon, nó cố gắng chuyển nét nhăn nhó thành một nụ cười, đâm ra trông chẳng khác nào con khỉ.

“Hay không, Cress?” Tony gọi.

“Ồ, vâng,” nó trả lời. Nhưng nó không thể cũng quay ngược mũ lại như bọn tôi.

Nhật ký của Nesta

Hôm nay đi cưỡi ngựa thật là thích. Tôi mặc quần chèn màu kem trông rất đẹp. WC như thường lệ, vẫn tỏ vẻ khinh bỉ. Sau đó Simon giải thích là những tay nài ngựa thật sự chỉ mặc quần chèn màu tối là bởi vì họ phải cạo rửa chuồng ngựa sau khi cưỡi ngựa về. Chẹp. Tôi không thể tưởng tượng đến việc có một con ngựa của riêng mình thế nào cả. Hẳn là rất tuyệt vời.

Có Tony đi cùng hôm nay cũng hay. WC phải cố gắng tỏ ra dễ chịu với tôi vì có anh tôi ở đây. À, ít nhất thì những lúc có lão ở bên cạnh. Cần phải tận dụng điều này và kéo lão đi cùng nhiều hơn. Vụ xoay ngược mũ cũng khiến bọn tôi vui ra phết, nhưng tất nhiên WC vẫn thiếu hài hước như mọi khi nên không tỏ vẻ gì là vui vẻ cả.

Gọi đến trung tâm người mẫu. Họ đòi hai trăm sáu mươi bảng tiền đăng ký, làm hồ sơ và chụp ảnh. Tôi đang nghiêm túc xem xét đến việc tôi có thể giàu kéch xù và tậu riêng cho mình một chuồng ngựa.

Tôi đang dần nắm bắt được những thủ thuật trong cưỡi ngựa. Phải bình tĩnh. Phải dịu dàng. Và thoải mái. Trước khi biết bò đứng có lo học chạy. Ha ha.

Hôm nay tôi cũng đã ổn hơn với Heddie. Tôi không cảm thấy quá sợ hãi và tôi nghĩ bọn tôi đã có những cảm nhận qua lại về nhau, cảm nhận giờ là hai chiều.

Tôi không nghĩ có một miếng da ở trong mồm và bị người ta cứ thế mà giật là một điều hay ho. Chẳng trách mà nó không làm theo những gì tôi muốn hôm đầu tiên, khi nó muốn ăn cỏ mà tôi cứ cố giật nó lên. Chắc hẳn là đau lắm. Bây giờ tôi quyết định phải thật dịu dàng và sẽ chỉ đụng nhẹ

khí tôi muốn đi thay vì thúc vào bụng nó. Thế dường như được việc hơn thật. Tôi nghĩ nó biết tôi đang cố gắng thân thiện với nó hơn. Đó cũng là một lẽ thường, nếu mình đối xử tốt, với người, hay với vật, thì họ cũng sẽ đáp trả một cách thân thiện (trừ WC).

Có thể, nếu không trở thành diễn viên, tôi sẽ là người Anh thì thân với ngựa. Nhưng cũng có thể không, vì việc này cũng có nghĩa là phải cọ chuồng, mà tôi thì nghe đã không thấy mê rồi.

Bữa ăn kỳ quái nhưng bổ dưỡng

Đôi khi những ngày lễ dường như dài vô tận, tôi nghĩ khi loanh quanh trong căn hộ vắng tanh của mình buổi sáng hôm sau. Cả thế giới này có vẻ đều bận rộn, trừ tôi.

Simon thì đi ăn trưa với bố ở một khách sạn sang trọng nào đó tên là Connaught. Hai bố con họ sẽ nói chuyện về tương lai của anh ấy.

Izzie thì đi tập với Phật tử Ben và ban King Noz. Nó đã quyết định từ hôm bữa sáng quan trọng rằng nó sẽ chiến đấu, à, hát tại đêm diễn

tới. Đó thật sự là một quyết định lớn với nó vì nó chưa từng bao giờ chịu cho ai xem bài hát của mình chứ đừng nói đến việc biểu diễn trước cả đám đông. Nó quả thật rất dũng cảm.

Lucy thì cứ úp úp mở mở bảo là đang làm một “công trình may vá”.

Tony thì đến Hampstead Heath với một cô nàng khác nữa. Đạo này lão thay bồ còn hơn ăn kẹo, mỗi tuần một cô. Mỗi lần có điện thoại đến là y như rằng đầu dây bên kia là giọng nữ, và muốn gặp anh Tony yêu quý. Lão nói đó là cách duy nhất giúp lão quên được Lucy. Tôi biết tổng là lão nói thế để tôi nói lại với Lucy và làm nó ghen, nhưng tôi không nói. Lucy đang có vẻ rất ổn thỏa chẳng làm sao cả với việc không có Tony, không như một cơ sở các cô nàng khác mà tôi có thể kể tên. Khi chúng tôi đi cưới ngựa – Cressida điên cuồng vây lấy Tony và ra sức để lại những dấu hiệu như thể hiện tại nó không có bạn trai nào và rảnh rỗi cả tuần. Nhưng Tony nhà tôi rất cao cơ, không thêm

mở mồm mời nó đi đâu cả. Với cả lão cũng nói thích Tanya hơn.

Mẹ lại đang làm ca sáng. Mẹ vẫn chưa được biết hợp đồng có được ký tiếp hay không và đã dành rất nhiều thời gian mấy ngày này lướt báo tìm một công việc khác.

Bố thì đến thứ Sáu mới từ Manchester về. Có lẽ lúc bố về đến nhà thì tôi cũng đã ngủ lăn quay rồi. Tôi sẽ để cho bố một tin nhắn chào mừng bố về nhà.

Và tôi? Không bận bịu gì cả. Tôi tở phú thời gian.

Tôi cầm mấy tờ báo mua hôm trước và định vứt vào thùng rác. Tôi có nên gọi lại cho trung tâm người mẫu không? Hay cứ xuống đó xem tình hình thế nào? Tôi có nên theo không? Nên? Hay là không nên?

Tôi nhấc điện thoại lên và bấm số.

“Tớ sang được không?” tôi hỏi khi Lucy bắt máy. “Tớ biết cậu đang may vá, nhưng tớ hứa

tớ chỉ ngồi trong góc, im thin thít. Thậm chí cậu sẽ không biết tớ ở đây.”

“Chắc chắn rồi,” Lucy nói. “Mà, tớ có bất ngờ cho cậu đấy.”

Sàn phòng ngủ của Lucy ngập đầy đủ loại vải vóc.

“Cẩn thận đấy,” nó nói vọng ra từ bàn, chỗ đặt cái máy may của mẹ nó. “Đứng lên trên thảm ấy.”

“Cậu đang làm gì vậy?” tôi vừa hỏi vừa nhón chân rón rén mò mẫm giữa những mảnh đăng ten, vải lụa, vải crepe để đến chỗ cái giường.

“Tớ đang thử nghiệm,” và nó chỉ vào một tờ báo trên giường, “Xem thử đi, ở mấy trang sau ấy. Tớ chôm nó trong số báo của cậu hôm Chủ nhật. Xem trang thời trang ấy. Có một nhà tạo mẫu tên là Elspeth Gibson đó, thấy chưa? Đọc xem nó nói gì về cô ấy.”

Tôi lật đến trang nó nói và lướt xem những

cái tên các nhà thiết kế: Ben de Lisi, Ronit Zilkha, Ghost, và ở cuối cùng là Elspeth Gibson.

“Wow, Lucy. Thật là gọi cảm đấy nhé,” tôi nói khi xem những mẫu thiết kế đó.

“Ừ, nhưng đọc xem người ta nói gì về Elspeth Gibson ấy,” Lucy nhắc lại.

“Quần chèn đi cùng với chiếc áo blouse mảnh mai mang phong cách Edwardian cùng chiếc áo khoác vải the nhẹ nhàng gọi cảm...”

“Chính xác,” Lucy xen vào và chỉ xuống dưới chân. “Bọn mình có đầy đủ nguyên liệu đây nhé. Nó bảo đó là một sự kết hợp giữ cổ xưa và hiện đại. Giống như vải tuyết với lụa organza, một ít đăng ten trên tấm vải the, chất nhưng với cotton lạnh.”

“Cậu thật sự quan tâm đến tất cả những thứ này phải không?” tôi hỏi. Nó trông thật sôi nổi, thật say mê.

Lucy gật đầu. “Tớ đã tìm thấy đúng món của tớ rồi. Tớ thích tạo ra quần áo. Và xem những

mẫu thiết kế ở trên báo, tờ nghĩ đó chính xác là điều tớ muốn làm. Kết hợp trộn lẫn giữa cũ và mới. Những bộ quần áo mang hơi hướng cổ điển. Đặc biệt là từ khi Julia Roberts mặc chiếc váy xua xua của Valentino đến lễ trao giải Oscar.” Nó chỉ vào tủ quần áo. “Nhìn ở đó xem, Nesta, ở dưới gầm ấy.”

Tôi làm theo như nó bảo, cố gắng cẩn thận hết sức để không dẫm lên những mảnh mẫu nằm đầy trên sàn. Tôi đến chỗ tủ quần áo và lôi ra một cái túi to. Trong đó đầy những mảnh vải và quần áo cũ.

“Tớ đang tìm gì đây?” tôi hỏi trong khi lục lọi trong túi.

“Có một cái áo khoác ở đâu đấy bên dưới ấy. Đó là túi đồ cũ của bà ngoại tớ.”

“Ah,” tôi nói, “kho báu tìm thấy.”

Tôi biết về cái túi này rồi. Hồi học kỳ trước Lucy đã tìm thấy ở dưới gầm cầu thang, chỗ mẹ nó cất giấu hàng bao nhiêu năm trời cùng rất nhiều thứ linh tinh khác. Trong đấy đầy

những quần áo từ những năm năm mươi sáu mươi. Lucy dùng những chất liệu vải cũ này cho những thiết kế ban đầu của nó, trong đó hai chiếc áo tuyệt đẹp cho tôi và Izzie.

“Dưới đây ấy,” Lucy nhắc lại trong lúc tôi khua khoắng.

Cuối cùng thì tôi cũng đã đổ hết quần áo ra sàn, thêm vào mớ hỗn độn đã sẵn ở trên sàn.

“Đó,” Lucy chỉ vào một cái khoác.

Tôi nhặt nó lên, “OhmyGod.”

“Thử đi xem nào,” Lucy nói.

Đó là chiếc áo khoác cưới ngựa đẹp nhất trên đời.

“Tớ biết mà,” Lucy nhăn răng cười. “Hôm bọn mình đến cửa hàng đồ cưới ngựa hôm trước ấy. Tớ chắc chắn là đã nhìn thấy một cái áo khoác giống thế ở đâu rồi, nhưng không dám nói vì nhớ không có thì cậu lại mừng hụt.”

Mác áo bên trong cho thấy áo hiệu Harris Tweed, màu nâu điểm ít họa tiết nho nhỏ màu kem. Cái áo này còn đẹp hơn tất cả những cái

mà bọn tôi đã trông thấy trong cửa hàng nữa. Tôi mặc thử. Vừa in, đường cắt rất đẹp, ôm gọn lấy eo.

“Tay hơi bị ngắn,” Lucy đứng lên và nhắm nhắm thử, “nhưng tớ có thể thả nó dài ra một chút.”

“Lucy. Tớ thích nó lắm ý. Tớ có thể mặc nó sao? Thật á?”

“Ừ, tất nhiên, nó là của cậu,” Lucy nói. “Chưa hết đâu,” nó đưa cho tôi cả một chiếc áo blouse voan màu kem bông bênh có diềm đăng ten trước ngực.

“Thử cả cái này vào,” nó nói. “Tớ sửa từ cái váy hôm trước mua ở Portobello ấy.”

“Nhưng cậu mua nó cho cậu mà,” tôi nói. “Vì chất vải.”

“Ôi, còn nhiều vải lắm, cậu không phải lo,” Lucy nói. “Với cả một nhà thiết kế giỏi cũng phải có người mẫu mang sản phẩm của họ ra với công chúng chứ. Cậu có thể làm ma-nơ-canh sống của tớ. Nào, thử đi.”

Tôi thay áo, mặc thử chiếc blouse, rồi cả chiếc khoác.

“Mặc mấy áo này với cái quần chèn màu kem của cậu, bảo đảm trông y như bước ra từ Vogue luôn.”

Tôi nhìn mình trong gương. Nó nói đúng. Bộ cánh này trông như trong một bộ sưu tập thời trang vậy.

“Và nếu tớ mượn đôi boots cao đến đầu gối của mẹ nữa thì trông hay tuyệt nhỉ,” tôi nói. “Lucy, cậu thật là một người bạn tốt.”

Lucy đỏ mặt. “Không có gì, không có gì,” nó nói. “Giờ thì hạ tay xuống chút.”

Sau khi Lucy làm việc xong, tôi mát xa và làm móng cho nó như một lời cảm ơn. Tôi làm đúng bài bản luôn. Tôi lấy một cái tô trong bếp, đổ nước nóng vào. Rồi bọn tôi lấy ít bột tắm mùi hoa mộc lan mà Lucy được tặng hồi Giáng sinh cho nó ngâm chân. Tôi mát xa chân tay cho nó với sữa dưỡng mùi vanilla trước khi sơn móng cho nó bằng màu xanh nhạt mà gần đây nó đang nghiện.

Đến khoảng sáu giờ thì Izzie cũng từ buổi tập trở về. Mẹ Lucy nói tất cả bọn tôi có thể ở lại ăn tối nếu không phiền việc ngồi bệt mà ăn ngay trước tivi.

“Vì ngồi cả trên bàn thì chật lắm,” cô ấy nói.

Mẹ Lucy rất hiền hậu, luôn có dáng vẻ thư thái và dễ tính.

Tôi thích ở nhà nó, mọi người đều cho tôi cảm giác mình như một thành viên của gia đình kể từ khi tôi vừa đến London này. Tuy nhiên bảo là đến đây ăn thì tôi cũng không phải là hào hứng lắm. Nhà Lovering ăn nhiều thứ rất kỳ quặc. Đến cả Lucy cũng công nhận như thế. Bố nó làm chủ một cửa hàng bán thực phẩm tốt cho sức khỏe và bán những thứ đồ làm Izzie mê mẩn, nhưng tôi thì chưa từng nghe qua bao giờ.

Sau khoảng nửa tiếng, mẹ Lucy mang những đĩa thức ăn đến cho bọn tôi.

“Mmm, nghe ngon quá cô ạ,” Izzie nói.

“Gì đấy ạ?” tôi hỏi.

“Quinoa, rau luộc với nước tương,” cô Lovering nói. “Và để cho ngon hơn thì cô có cho thêm một ít nori.”

Lucy và tôi nhìn nhau.

“Mmm, đúng món khoái khẩu của cháu,” nói xong, tôi với Lucy phá lên cười, nó cũng biết tôi chẳng rõ quinoa hay nori là cái gì cả.

Izzie nhìn lên trời. “Nori là một loại tảo, còn quinoa thì giống như hạt gạo. Ăn vào là rất tốt đấy.”

Tôi xúc một thìa đầy và đút vào mồm, tôi thì quan điểm cái gì cũng thử tốt. Vị như là cơm trộn với cỏ tươi và chanh. “Yeah. Chắc là cũng được.”

“Yeah,” Lucy nhai xong bèn đổi giọng diễn viên kịch Shakespear. “Nhưng ôi, sao mà tối nay ta nhớ, sao mà nhớ món trứng món khoai chiên và món gà quá thôiiiiiiiiiii.”

“Buổi tập thế nào?” tôi hỏi Izzie sau khi bọn tôi ăn xong bữa ăn kỳ lạ nhưng có lợi cho sức khỏe. Lạ mà Khỏe. Lạ mà Bổ dưỡng.

“Một phết,” nó nói. “Nhưng mà vui. Họ rất hài lòng vì tớ sẽ hát. Đầu tiên tớ căng thẳng cực kỳ, nhưng sau đó bọn tớ cũng vượt qua được, và đến một lúc tự dung là thôi nghĩ về cái đầu gối đang run lập cập của mình.”

“Cậu định sẽ mặc gì?” Lucy hỏi.

“Ah. Chưa chắc nữa. Tớ đã nghĩ đến bộ nhưng...”

“Sẽ diễn ở đâu?” tôi chen ngang.

“Ở Kentish Town.”

“Thế thì đừng mặc đồ nhung. Đồ đó làm cậu quá là ‘cô nàng tử tế sống ở Hapmstead’,” tôi nói. “Cậu cần phải trông nguy hiểm một chút, chênh vênh một chút.”

“Ừ, Ben cũng nói y thế,” Izzie nói. “Mà bây giờ anh ấy cũng đang làm việc cho anh họ ở Camden Lock, chỉ làm trong kỳ nghỉ thôi, để kiếm thêm tiền thuê một studio để thu băng demo. Anh ấy bảo tớ nên xuống đó và xem xét tình hình trước khi quyết định bất cứ điều gì.”

“Nếu Ben là một Phật tử thì không khéo anh ấy sẽ trang bị cho cậu mấy cái áo lưng thung kiểu phương Đông cũng nên,” tôi nói.

“Không. Anh ấy bảo cửa hàng này rất tuyệt, không giống như những gì anh ấy đã thấy trước đó.”

“Khi nào bọn mình đi?” Lucy nói. “Tuần sau à?”

“Ừ,” Izzie nói. “Tuyệt. Và các cậu cũng sẽ đến buổi diễn luôn nhé? Đến xem tờ hát nhé?”

“Cậu có cấm bọn tớ cũng vẫn đi, yên tâm,” Lucy nói. “Nhưng cậu với Ben ngoài mấy chuyện hát hò ra thì sao rồi?”

Izzie cười nhe răng. “Hi, tuyệt. Anh ấy rất hay, và – à, anh ấy bảo sẽ có cả mấy người ở bên thu âm đến xem ban nhạc. Bọn tớ cần càng nhiều khán giả càng tốt, để cho có vẻ như ban của bọn tớ cũng có danh tiếng chút.”

“Tớ sẽ dẫn cả Simon và các nàng công chúa theo,” tôi nói. “Đã đến lúc bọn họ lên phía Bắc dòng sông.”

Prada ‘n’ Prejudice

Hôm nay tôi đến nhà Simon.

“Nesta! Cậu trông thật là tuyệt,” Tanya nói lúc ra mở cho tôi. “Cậu tìm được bộ cánh tuyệt vời này ở đâu thế?”

“À, của một nhà thiết kế nhỏ tớ quen ở Bắc London,” tôi nói thật tự nhiên khi bước vào cái hành lang cẩm thạch to kinh khủng.

Lucy đúng là nhỏ, nó chỉ cao có 1m48.

Tôi biết tôi đẹp. Bao nhiêu thời gian chuẩn bị để cho Simon thấy tôi thật sự có thể thế nào nếu tôi muốn chứ đùa à. Anh ấy mới chỉ trông thấy tôi trong bộ dạng thường nhất. Lần

này, tôi đã tắm rửa và dưỡng tóc với hoa cúc La Mã cho nó bóng mượt như tơ. Rồi tôi sơn móng tay bằng sơn Chanel Rouge Noir của mẹ. Sau đó, tôi quét ít phấn mắt Mac và son môi Bobbi Brown và cả một chút phấn hồng nữa. Rồi cuối cùng là bộ cánh đỉnh của đỉnh của nhà thiết kế Lucy Lovering – chiếc áo blouse và áo khoác của Lucy, nhưng tôi mặc chung với váy chứ không phải với quần chèn kem vì hôm nay không đi cưới ngựa. Váy này là quà Giáng sinh của bọn tôi, mua ở Morgan, chất vải màu đồng mốt mà sang, hơi xòe vì có xếp nếp một chút, dài vừa chạm đến đầu gối. Mặc thế này trông cũng đẹp không kém đi bộ với quần chèn. Và để thêm cho đủ bộ thì tôi mượn thêm đôi cao gót Jimmy Choos hấp dẫn của mẹ.

“Ước gì tớ cũng đi được giày như cậu, nhưng chịu thôi.” Tanya nói, “Cậu đi lại trông dễ dàng thật đấy.”

“Chỉ cần tập một chút thôi mà,” tôi nói. Hah! Phải chi nó thấy tôi ở ngoài góc đường mới vài

phút trước đây thôi. Tôi đi đôi Nikes gần đến đây rồi mới thay đôi cao gót chết người này đây chứ, tôi cũng có đi được nhiều đâu.

“Simon đang ở trong thư viện ấy,” Tanya nói.
“Vào đi.”

“Với cô Scarlet và sợi dây thừng chứ?” tôi nói đùa khi bước vào nơi xa hoa đó, nhưng Tanya ngệt hết cả mặt ra.

“Cluedo,” tôi giải thích. “Cậu chưa bao giờ chơi trò này sao? Ai là thủ phạm ấy? Giáo sư Plum trong sảnh với con dao găm hay bà White trong thư viện... mà, thôi, bỏ đi.”

Tôi cố không nhìn ngó quá lộ liễu khi Tanya mở cửa thư viện. Trong bốn bức tường ở đây có khối tiền ấy chứ đùa, tôi nghĩ thầm khi bước vào căn phòng thanh thoát đó. Những tấm rèm cửa màu ngà treo ở cửa sổ dài ít nhất cũng phải mười mét. Hai chiếc ghế sofa vải nhung màu xanh xám đặt đối diện nhau trước cái lò sưởi đẹp lộng lẫy nhất tôi từng thấy trong đời. Lò sưởi làm bằng đá cẩm thạch trắng, hai bên khắc

hai tượng người bán thân, xung quanh quần quít những dây nho. Từ sàn nhà đến trần nhà là những cái kệ cao sừng sững chất cơ man nào là sách. Thậm chí đến cả hoa bày trên đàn piano có lẽ cũng phải tốn cả một gia tài nho nhỏ. Hoa ở đây không phải những bông thủy tiên vàng đơn giản đâu mà phải là lily, hồng trắng, và hoa lan. Tuy nhiên về thảm thì hơi yếu hơn một chút, khi đi tới chỗ ghế sofa tôi đã thấy, nó rất đẹp nhưng phía ngoài mép thì hơi bị bạc.

Simon hình như đang ngủ gật còn Cressida thì vẫn chat chit trên điện thoại trong lúc tay lật tạp chí xoàn xoạt. Bên cạnh nó là cả một chồng tạp chí hào nhoáng: Country Life, Vogue, Harpers & Queen, Vanity Fair.

“Nesta đến rồi,” Tanya thông báo.

Cressida vẫn như thường lệ, phớt lờ tôi, xoay người về phía lò sưởi và tiếp tục nói chuyện điện thoại. Simon mở mắt, trông có vẻ ngái ngủ, rồi khuôn mặt có vẻ tươi lên và đứng dậy đón tôi. “Anh đang nghĩ về em. Trông em đẹp

quá.” Rồi anh ấy quay sang Tanya. “Không phải hai đứa phải đi đâu à?”

“Vâng, vâng, ba-lê,” Tanya nói. “Hai người ở nhà vui vẻ nhé. Cressida, đi thôi không thì muộn mất.”

Cressida lại liếc nhanh qua, nhưng ngay lập tức phải sựng ngoái lại nhìn kỹ hơn bộ cánh của tôi. Nó hơi nhướn mày lên, nhưng không nói gì cả.

Vài người làm như thấy việc khen ngợi người khác là khó khăn lắm hay sao ấy, tôi nghĩ bụng, và một số người thì lại vất vả trong việc nhận lấy lời khen ngợi. Tôi thì tôi giỏi ở cả hai và quyết định đây là lúc nó được nhận một bài học từ chuyên gia.

“Hôm nay trông cậu thật xinh,” tôi nói với Cressida lúc nó cầm túi lên. “Túi cũng đẹp thật.”

Trước khi nó kịp nhận ra mà ngăn mình lại thì đã cười và nói. “Cám ơn. Của Prada đấy.”

Tôi cũng không kịp ngăn mình, buột mồm. “À, giống như ở trong sách của Jane Austen ấy hả?”

“Sách nào cơ?” Cressida hỏi, vẻ như đang mơ màng ở nơi xa lắm.

“Prada ‘n’ Prejudice,” tôi trả lời.

Simon và Tanya phá lên cười. “Hay lắm,” Tanya nói. “Học kỳ sau trường tớ cũng học Pride and Prejudice.”

Cressida không cười. Tôi đang chờ xem lông mày nó nhướng lên hay nhíu xuống. Nó khá giỏi trong việc thể hiện ở lông mày. Nhướng bên trái lên có nghĩa là “Ta là vô địch”. Nhướng bên phải lên là tỏ sự khinh bỉ. Cả hai cùng lên là đang quan tâm đến điều gì đó. Cả hai cùng xuống hay kéo vào nhau là để chê bai.

“Thật ra thì, trước khi hai cậu đi, tớ muốn hỏi các cậu chuyện này,” tôi nói.

Cả hai dừng lại ở cửa.

“Bạn tớ là Izzie sẽ hát ở một chương trình ca nhạc vào tối thứ Sáu này, không biết các cậu có muốn đến đấy cùng với tớ không.”

“À. OK,” Tanya nói. “Hình như bọn tớ cũng không bận gì.”

“Phải cậu ấy cũng ở cửa hàng cùng cậu hôm trước không?” Cressida hỏi. Aley-oop. Mày nhướng lên.

“Ừ. Con bé tóc sậm ấy,” tôi nói. “Giọng nó hay lắm, nó sẽ hát cùng với một ban tên là King Noz khá nổi tiếng ở Bắc London.”

“Anh sẽ đi,” Simon nói.

“Thế chính xác thì nó diễn ở đâu?” giọng Cressida nhão ra.

“Đâu đó ở Kentish Town. Tớ sẽ báo địa chỉ chính xác sau.”

“Kentish Town? Là ở đâu?” Cressida hỏi. Mũi lại bị thối và cả hai bên lông mày cùng nhú xuống.

Đồ con bò hợm hĩnh, tôi nghĩ bụng. Tôi định bảo nó là ngoài vùng Tây London vẫn có người sống đấy, nhưng sau tôi nhớ Izzie muốn có càng nhiều người đến càng tốt để gây ấn tượng với những người săn tìm tài năng.

Rồi tôi chợt nghĩ ra. Tao biết cách dụ mày đi.

“Cả nhóm bọn tớ sẽ đến đấy,” tôi nói. “Lucy, các anh của nó, và Tony.”

Cressida ngay lập tức lộ rõ vẻ thích thú, nhưng tôi nhìn sang Tanya. “Tớ biết anh ấy muốn gặp lại cậu.”

Tất nhiên là Cressida tưởng tôi nói nó.

“Có lẽ bọn tớ đi được,” nó nói. “Sao không chứ? Biết đâu cũng vui.”

Sau khi bọn nó đi, tôi đến ngồi với Simon ở ghế sofa. Ngay cả khi giờ đã là mùa xuân, trong phòng vẫn đốt lò sưởi và không khí thật dễ chịu làm tôi nghĩ chúng tôi có thể ngồi đó cả buổi chiều. Đây là lần đầu tiên tôi được ở một mình với anh ấy kể từ khi gặp nhau, với lại tôi cũng không ham hố chuyện đi dạo vòng quanh trong đôi giày của mẹ. Trông thì đẹp đấy nhưng rõ ràng không phải dành để đi bộ.

“Mình ngồi đây được không?” tôi nói và dụi lại gần Simon.

Anh vòng tay ôm tôi. “Ừ. Mẹ đi đâu rồi ấy.

Thật ra thì anh muốn giới thiệu em với mẹ nhưng mẹ lại phải đi với đội nô lệ mất rồi.”

“Nô lệ?”

“Ừ. Mẹ có cả một đoàn người theo chăm sóc cơ.”

“Bác bị ốm ạ?”

Simon cười. “Không. Mẹ anh là một nhà thiết kế nội thất, cũng khá nổi tiếng.” Anh ấy chỉ vào những bông hoa đẹp đẽ. “Nhà anh cũng là chỗ trưng bày nên mẹ có cả một chuyên gia hoa cỏ đến thường xuyên để đảm bảo cho nó luôn hoàn hảo. Một chuyên gia dinh dưỡng để bảo đảm mẹ ăn uống đúng cách. Một chuyên gia về móng để bảo đảm móng chân móng tay mẹ luôn chuẩn. Một thợ làm tóc... Rồi còn có trợ lý, bác sĩ liệu pháp, bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, nhân viên mát xa trị liệu... đủ kiểu cả.”

“Bọn em cũng có mấy người đến nhà thường xuyên đấy,” tôi nói. “Bác đưa sữa, bác đưa thư, người đổ rác...”

Simon cười, nhưng tôi buồn năm phút vì mẹ tôi thì đang lo lắng về công việc và tiền bạc và bảo chúng tôi phải tiết kiệm, và tôi thì đang ngồi trong một căn hộ cực kỳ sang trọng nhìn đâu cũng là tiền. Tám người đến chỉ để phục vụ cho một người! Mẹ anh ấy hẳn phải kiếm được cực kỳ khá. Đời thật là buồn cười. Tại sao một số người lại quá chùng giàu trong khi một số khác lại chẳng có gì cả? Tôi phải hỏi Izzie mới được. Chắc chắn nó sẽ có câu trả lời cho tôi.

“Anh nghĩ chắc mẹ đang mát xa,” Simon nói và lại ôm tôi, “thế nghĩa là mẹ sẽ không xuống đây trong một lúc nữa.”

“Kul,” tôi nói và cầm lấy tay kia của anh ấy.

Simon gõ gõ các ngón tay tôi và làm kiểu như là mát xa bàn tay. Tôi phát hiện ra nắm tay cũng có thể rất dễ chịu nếu như đúng cách. Tuyệt cũng gần như là hôn vậy.

“Thật ra anh định hỏi em điều này,” anh ấy nói khi chúng tôi ngừng lại lấy hơi sau một đợt hôn hít hơi bời. “Cả nhóm anh tuần sau sẽ đi

chơi xa vài ngày. Đi trượt tuyết ở Courchevel. Nhẽ ra có sáu người nhưng thằng Marcus đột ngột rút lui và anh nghĩ... không biết... em có đi cùng bọn anh được không?”

“Em thích lắm...” nhưng tôi lại chợt nhớ ra đây đang là lúc phải tiết kiệm. Nhà tôi không thể nào đưa theo nhà anh ấy được. Không còn gì nghi ngờ về điều này nữa cả, đặc biệt là bây giờ khi tôi đã tận mắt thấy nơi anh ấy sống. Những lời nói khích lệ của Izzie vang lên trong đầu tôi, cho tôi thêm sức mạnh để nói những điều mà tôi biết mình phải nói.

Nó đã nói là dù gì thì anh ấy cũng thích cậu.

Tôi phải nói với anh ấy là tôi không thể hỏi xin mẹ được. Không chỉ là một chuyến đi chơi xa mà còn quần áo phải sắm sửa, rồi tiền tiêu vặt nữa. Không có những chuyện đó mẹ đã căng thẳng lắm rồi. Ngay cả bố cũng có vẻ căng thẳng, tôi nhận ra điều đó khi nói chuyện điện thoại với bố. Họ mới là những người cần được nghỉ lễ chứ không phải là tôi.

“Em có biết anh thật sự hâm mộ em không?”
Simon hỏi ngay khi tôi định há miệng giải thích.

“Sao cơ ạ?”

“Về thái độ của em ấy. Em không để cho bất kỳ thứ gì làm cho mình lúng túng cả. Đó là cái kiểu thái độ mà ở trường chúng ta được khuyến khích nên có. Ngay cả bố anh cũng nói như thế. Nhưng còn em thì em chẳng cần phải học. Đó là điều tự nhiên đã có trong em. Em là một trong những người chiến thắng trong cuộc sống. Những người khác từ bỏ ngay cả khi chưa bắt đầu nhưng em thì không. Em thật sự tự tin.”

Ừc.

Làm sao tôi nói với anh ấy được giờ? Tôi nghĩ bụng. Để làm tan vỡ ảo tưởng của anh ấy rằng tôi là người chỉ có một việc duy nhất trên đời là chiến thắng ư? Bảo với anh ấy là tôi không thể đến Courchevel được vì nhà chúng tôi đang khánh kiệt ư?

Ờ, tôi không nghĩ vậy.

Nhật ký của Nesta

Một ngày thật thú vị.

Nhà của Simon dường như một thế giới khác. Thật lộng lẫy. Thật không tưởng.

Nội thất vệ sinh thôi cũng là một kinh nghiệm nhớ đời vì thứ gì trông cũng đẹp đẽ cả.

Xà phòng mùi gỗ đàn hương ôi mê li của Floris. Máy điều hòa không khí thì của Czech and Speake.

Bồn rửa và vòi nước là những công trình nghệ thuật.

Tôi cố gắng ghi nhớ đến từng chi tiết để dành cho sau này khi tôi nổi tiếng và giàu có.

Hàng chồng hàng chồng khăn trắng. Mẹ Izzie mà lạc vào đây khéo lại nghĩ mình đã chết và được lên thiên đường (cô ấy cũng rất mê mẩn các thể loại khăn tắm màu trắng mà).

Gặp mẹ của Simon được một lát. Bác ấy trông rất dài các. Mái tóc vàng không một sợi nào đi lạc. Bác ấy khoác trên mình tấm khăn san điệu dàng. Và dường như mồ hôi tươm ra cũng là nước hoa của Pháp vậy.

Tuy nhiên tôi lại rơi vào một tình thế khó xử trầm trọng. Tôi nói tôi sẽ đi Courchevel. Tony bảo với tôi đó là một khu nghỉ dưỡng trượt tuyết siêu sao, ở trường lão cũng có nhiều anh chàng đến đó chơi.

Đặt lời mắt.

Tôi lại nghĩ về việc liên lạc lại với trung tâm người mẫu. Nhưng ngay cả với họ thì tôi cũng không có đủ tiền nữa. Vậy đây. Tôi còn 30 bảng tiết kiệm. Tôi sẽ chơi xổ số. Thẻ cào.

Cyberdog

“Cậu điên rồi,” Izzie nói khi vừa gặp tôi ở ngã tư. “Cậu có biết cơ hội thắng giải là bao nhiêu không? Một trên hàng triệu đấy.”

“Thì sao? Phải có người thắng chứ. Tại sao lại không phải là tớ?”

“Thế tại sao bọn mình lại phải lên tít tận đây?”

“Để tránh trường hợp có người trông thấy. Tớ không thể mạo hiểm, nhớ gặp mẹ hay Tony hay ai đó ở Highgate.”

“Rồi Lucy có đến không?”

Tôi lắc đầu. “Không. Phải mười sáu tuổi mới

được mua xổ số. Nếu có nó đi cùng thì người ta sẽ nghi ngờ tớ chưa đủ tuổi ngay.”

“Trời, cậu nhất định muốn chơi trò này đấy hả? Nhưng tớ cũng phải nói trước là tớ hoàn toàn không tán thành vụ này,” Izzie nói. “Với cả hôm nay tớ đã hứa với Lucy là dẫn nó cùng đến Cyberdog.”

“Cyberdog?”

“Là cửa hàng mà anh Ben đang làm việc. Ông chủ là anh họ của Ben. Anh ấy nói tớ có thể mượn một món gì đó cho buổi diễn, cũng là một cách quảng cáo cho cửa hàng ấy mà.”

“Hay nhỉ. Nếu thắng giải thì tớ có thể mua mấy món ở đấy. Tớ vét sạch túi còn ba mươi bảng, hy vọng đổi đời.”

“OK,” nó nghi ngờ. “Nhưng nếu có thua sạch túi thì cũng đừng trách tớ chưa báo trước.”

“Tớ đang cảm thấy rất may mắn. Với lại tử vi bảo tớ có thể có lộc từ trên trời rơi xuống trong tuần này.”

Thế là nó im ngay. Izzie khá mê tín.

“Đôi khi trong cuộc sống mình cũng phải chơi trò may rủi một chút. Ai đó sẽ thắng cuộc. Nếu cậu không tham gia thì không thể là người đó được.”

“Rồi. Có thể. Sao cũng được,” Iz nói.

Bọn tôi đi đến một quầy ở trên đường High Road có để bảng Xổ số. Tôi nhanh chóng liếc tới lui trên đường để đảm bảo là quanh đây không có ai tôi biết như là cô hiệu trưởng Allen hay lão anh Tony.

Tôi thấy mình như một điệp viên đang làm nhiệm vụ. “Cứ như James Bond ấy nhỉ, điệp viên không không bẫy,” tôi nói.

“Khi chẳng còn xu dính túi thì cậu sẽ giống điệp viên Không Không Không hơn,” Izzie cười.

“An toàn rồi,” tôi nói và đẩy cửa bước vào trong quầy.

Nào. Giờ thì chọn cái nào đây? Có đến tám loại khác nhau.

Tôi muốn thắng bao nhiêu nhỉ? Một ngàn

bảng? Năm ngàn bảng? Hai mươi ngàn? Hay giải độc đặc một trăm ngàn bảng luôn?

“Cậu định mỗi loại một cái?” Izzie nhìn mấy cái vé rồi hỏi.

Tôi lắc đầu. “Không, tớ đọc thấy người ta bảo là vé số độc đặc sẽ nằm ngẫu nhiên nên mua nhiều vé cùng một loại giải thưởng sẽ tốt hơn.”

Tôi quyết định loại to nhất.

Nâng cao quan điểm lên chứ, tôi nghĩ bụng, hy vọng làm tôi rùng cả mình.

“Chắc giải ít sẽ có nhiều cơ hội hơn,” Izzie nói, lần này thì không rời mắt khỏi kẹo socola bày trong quầy.

“Không. Tớ quyết định rồi,” tôi nói. Khi rút túi lấy tiền thì tôi tia thấy một món mà chắc chắn Izzie sẽ thích. “Ồ, và một thanh Green and Black nữa ạ.”

Tôi đưa cho Izzie thanh socola hữu cơ và chúng tôi ra ngồi ngoài băng ghế trên đường High Road, ngoài Budgens. Tôi lấy một đồng xu.

“Cậu sẽ làm gì nếu trúng giải?” Izzie hỏi và cho một miếng socola vào mồm.

Ah, màn tưởng tượng ưa thích của tôi, tôi nghĩ bụng. “Tớ sẽ tổ chức một bữa tiệc với tất cả bạn bè... Mua quần áo mới... Mua xe...”

“Nhưng cậu đã được lái xe đâu.”

“Ừ, nhưng để dành đến khi nào có thể cũng được. Rồi tớ mua quà cho cậu và Lucy và Tony và mẹ và bố. Tớ với cậu với Lucy sẽ đi du lịch. Tớ sẽ dẫn các cậu đến St Kitts ở Caribbean quê mẹ tớ. Các cậu sẽ thích mê cho xem: bãi cát như bột đá tan ra và những màu sắc ở đó thì mê ly – màu xanh ngọc, màu xanh biển... rực rỡ vô cùng. Rồi đến Ravello ở Italy là quê bố tớ, ở cao trên bờ biển Amalfi Coast. Amazing. Rồi tớ mua một căn hộ. Cho Lucy và tớ đi học cưỡi ngựa. Mua cho cậu một studio...”

Izzie cười. “Này, Nesta... nếu trúng thì cũng chỉ có một trăm ngàn thôi đấy...”

“Tiền để ra tiền mà. Không phải mẹ cậu hay nói thế sao? Thế còn cậu thì sẽ làm gì?”

“Đi du lịch. Goa, Los Angeles, Phuket. Gửi tiết kiệm. Tập trung ban nhạc và thu một băng demo. Những thứ đại để như thế.”

Tôi bắt đầu cào. “Nào, để xem nào.”

Thẻ đầu tiên. Không có gì cả.

Thẻ thứ hai, tim tôi bắt đầu đập rộn lên khi trông thấy con số 100.000 bảng hiện ra. Rồi lại một số 100.000 bảng nữa.

“OhmyGod...” tôi nín thở cào hết thẻ.

Mừng hệt. 6 bảng, 10 bảng, 25 bảng.

Không sao, vẫn còn ba thẻ nữa.

Tôi có thể thấy Izzie đang cắn lưỡi để không buột ra câu “Đã bảo mà không nghe,” khi tôi cào đến thẻ cuối cùng.

Tôi vẩy vẩy cái thẻ cuối trước mặt nó. “Tớ trúng rồi!!!”

“Thật á! Bao nhiêu?”

“Một bảng. Whoopee! Đi nhận giải nào.”

Sau khi nhận đồng một bảng từ quầy bán vé, bọn tôi đi xa hơn chút nữa xuống một garage.

Ông bán vé thậm chí chẳng thèm liếc lên nhìn tôi lấy một lần nên tôi mua mười vé. Thêm lần nữa cơn rùng mình vì hy vọng lại chạy dọc người tôi. Vui thật đấy. Mỗi khi cầm trong tay những tấm vé này tôi lại thấy khoái khoái làm sao, tôi tràn trề hy vọng. Những khả năng. Cho đến khi cào đến tờ cuối cùng thì vẫn còn cơ hội cho tôi thắng cuộc, thay đổi cuộc đời tôi. Thay đổi cả cuộc đời của bố mẹ.

Chúng tôi ngồi trên bức tường gạch ngoài đường, tôi cào năm thẻ, Izzie cào năm thẻ. Lần này tôi trúng được hai bảng. Không sao, tôi tự nhủ, mình còn đến mười lăm bảng cơ mà.

“Thôi, đi thôi,” Izzie nói. “Cậu đã mất đến một nửa số tiền cậu có rồi. Không được đâu. Có thể tử vi của cậu đúng, và cậu đã có lộc trời ban là ba bảng đó. Đi mua ít chip chip bằng phần thưởng ấy rồi đi gặp Lucy thôi.”

Không đời nào tôi bỏ cuộc bây giờ. Chưa xong cơ mà, vẫn còn thú vị thế làm sao mà bỏ được. Và tôi cũng đã mất hết tiền đâu, mới chỉ mất một nửa thôi mà.

Và tôi cũng đã trúng đến ba bảng còn gì.

Và nhờ mà... nhờ mà tôi bỏ cuộc, và tấm vé tiếp theo lại là vé độc đắc thì sao?

Tôi không thể từ bỏ bây giờ được.

Nhưng chỗ nào đang giữ tấm vé độc đắc của tôi? Quầy báo? Hay cửa hàng ở góc đường kia?

“Đến thử Bưu điện.” tôi hăm hở.

“Tớ đến chỗ Lucy đây,” Izzie nói. “Cậu có đi với tớ không?”

“Không,” tôi đáp ngay. “Chỉ mười phút nữa thôi mà. Sao cậu không ở lại với tớ?”

“Bởi vì đây đúng là trò vớt tiền qua cửa sổ, tớ không thể tiếp tục thấy cậu làm như thế.”

Mất cả thú. Đứng hòng tôi dừng lại bây giờ. Tôi phải tiếp tục. Tôi thậm chí còn không thể nghĩ đến việc ngừng lại.

“Tớ sẽ gặp cậu ở nhà Lucy khi xong việc,” tôi nói. “Các cậu chuẩn bị ăn mừng nhé.”

“Rồi, sao cũng được,” Izzie nói và đi ra trạm xe bus. “Gặp cậu sau.”

Thật tình, tôi nghĩ thậm chí khi một mình đi về phía High Road, con bé này đúng là chẳng có máu phiêu lưu gì cả.

Tôi thấy một tấm bảng khác đề là có bán vé xổ số ở bên ngoài bưu điện. Chắc chắn đây là chỗ bán vé độc đắc. Tôi có thể cảm nhận thấy điều đó. Tôi vừa định vào thì chợt trông thấy cô giáo Watkins, trong hàng người xếp hàng. Tôi vội vã quay ngược trở ra.

Tôi đi ra xa hơn một chút và tìm thấy một cửa hàng bán thẻ cào nữa. Tôi mua bảy tờ. Tôi quyết định mua một ít loại giải thưởng ít tiền hơn một chút là hai ngàn năm trăm, biết đâu Izzie nói đúng, và mình sẽ có cơ hội ăn hơn.

Tôi cho chúng vào túi xách rồi lại đi về phía bưu điện.

Tôi liếc nhanh thấy cô Watkins đã đi rồi, đã an toàn. Tôi chạy lại xếp hàng và cảm thấy thật sự phấn khởi. Chắc chắn vé độc đắc nằm ở đây.

Một bác trung niên đứng trước tôi mua giấy viết, tôi trông thấy bác ấy đã tính tiền xong rồi mới bước lên.

Nhưng bác ấy bỗng quay lại, nhìn đám thể cào và bảo cô bán hàng. “Tôi mua ba vé.” Rồi bác ấy trông thấy tôi. “Ôi, xin lỗi cháu. Cháu cứ mua trước đi, bác cũng không vội.”

Tôi hoang mang. Quyết định thế nào đây? Tôi có nên để bác ấy mua những tấm vé tiếp theo đó, hay là tôi phải mua chúng? Hay tôi cứ chờ cho bác ấy mua trước? Hay tôi cứ nên chen vào và lấy những vé đó? Nhớ mà trong đó có tấm vé độc đắc mà tôi lại để cho bác ấy mua mất thì sao? Aaghghhhh!

“Không ạ, bác cứ mua trước đi ạ.”

Bác ấy mua xong tôi lại tiến lên trước.

“Bán cho em tám vé một trăm nghìn bảng,” tôi nói và đặt tiền lên quầy.

Cô bán hàng mỉm cười. “Đang may mắn hả?” hỏi rồi cô ấy xé tám vé đưa cho tôi.

“Vâng,” tôi nói, nhưng tôi không còn chắc về nó nữa.

Tôi leo lên xe bus tới nhà Lucy. Tôi ngồi tí ra

đăng cuối xe và hí húi cào vé mua ở bưu điện. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám. Chẳng có gì cả. Một bảng cũng không.

Rồi tôi lấy bảy vé mua ở bên quầy báo ra. Biết đâu tôi sẽ trúng ở giải nhỏ hơn? Cào, cào. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu. Không có gì hết.

Cảm giác hy vọng giờ đã bị thay bằng sự thất vọng. Và cả sợ hãi nữa. Tôi đã tiêu hết số tiền tôi có. Và tôi chẳng còn lại gì ngoài những ngày nghỉ dài phía trước.

Tôi còn một vé. Tôi định cào nhưng rồi dừng lại và lại cất nó vào ví. Cho đến khi nào tôi còn chưa nhìn đến nó hay chưa cào đến nó, thì đó vẫn còn là một cơ hội. Biết đâu nó chính là tấm vé tôi tìm thì sao. Tôi sẽ cào khi nào đến nhà Lucy.

Nhưng một cảm giác chìm ngấm chán nản đã dấy lên trong lòng tôi. Giờ thì tôi nhẵn túi rồi. Hết tiền rồi. Điều đó đâu có trong kế hoạch của tôi?

Khi tôi đến nhà Lucy, nó cầm lấy tấm vé tôi đưa và cào lớp giấy bạc.

Rồi nó nhìn tôi buồn bã. “Xin lỗi Nesta. Cũng chẳng có gì cả.”

Tôi thở dài. “Các cậu có nghĩ tớ nên đến trung tâm cai nghiện không? Giờ tớ thành con nghiện mất rồi.”

Izzie cười. “Chưa đâu. Nhưng tớ nghĩ thứ duy nhất dùng ngay được cậu nên dính vào trong tương lai là món khoai tây nghiền thôi.”

Bố của Lucy thả chúng tôi xuống ở Camden. Chú ấy chở chúng tôi trên chiếc xe hippy, và chúng tôi đi đến đâu thì luôn luôn người ta nhìn đến đó, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Đó là một chiếc con bọ Volkswagon cũ và có màu xanh ngọc sáng và một bông hoa tử đinh hương to dùng trên ngăn để hành lý. Nhưng khi bọn tôi đến Lock thì có vẻ lại chẳng ai buồn chớp mắt quan tâm lấy một cái cả. Xu hướng thời trang hippie-dippie có vẻ đã quay lại với quần ống loe và áo phong nhuộm buộc.

“Ben nói cửa hàng ở gần dưới vòm cửa đường vào khu chợ trong,” Izzie nói và phăm phăm dẫn đường.

Ngoài sân đông nghẹt người là người, không phải trong một bữa tiệc phục trang đồng bóng thì cũng là cuộc họp mặt của thành viên các bộ lạc khác nhau. Có người đầu trọc, người cộc cằn, người lập dị, và những tay chơi mê rock. Và mắt tròn mắt dẹt đi loanh quanh ở vòng trong là những nhóm nhỏ du khách tất cả đều ăn vận áo quần Benetton chỉnh tề gọn ghẽ. Không gian hỗn độn những âm thanh phát ra từ các gian hàng khác nhau, nào là nhạc techno, nhạc Latin, garage, turbo, trance, hip-hop, heavy metal, rồi nhạc của những năm sáu mươi, bảy mươi. Quay đâu cũng là âm thanh, và cả mùi vị nữa.

Mùi thơm điếc mũi của tỏi, gia vị và hành phi đập vào mũi khi bọn tôi đang tìm đường xuyên qua đám đông.

“Em gái xinh đẹp ăn mì đi nào?” cô gái Thái

mời gọi tôi sau một cái chào to vĩ đại bốc hơi nghi ngút.

“Giá nào em cũng sẵn sàng trả để ăn mì,” tôi nói. “Nhưng em không có tiền.”

Chị gái Thái xùi mặt xuống giấy lát rồi lại tiếp tục mời gọi đám đông những đứa con gái cộc cằn sau lưng tôi.

“Wow,” tôi nói và kéo tay Lucy. “Nhìn kia, ở đằng sau ấy, một đội thầy ma gái đệ tử của thần chết kia.”

Lucy cười khúc khích khi nhóm teen ăn mặc kiểu đen thui cục súc đi ngang qua. Mặt bọn nó hóa trang trắng toát, còn mái tóc thì màu đen có sọc tía và trông rũ rượi như lâu lắm rồi không được gội rửa.

“Tớ không thể tưởng tượng được sẽ có gì ở đây,” tôi nói thầm với Lucy. “Những người bọn mình nhìn thấy không cộc cằn thì lập dị hay cổ lỗ sĩ – chẳng có gì mới mẻ cả.”

“Ben nói đây là nơi sôi động nhất ở London vào thời điểm này đây,” Izzie nói.

“Còn tớ hy vọng tìm được vài ý tưởng cho công việc thiết kế của tớ,” Lucy nói. “Báo nói là xu hướng của năm nay là cổ điển và hiện đại kết hợp với nhau. Tớ cần kiểm tra lại xem có đúng không.”

Mùi thơm quyến rũ của ca-ra-men lại đập vào mũi tôi khi bọn tôi đi qua quầy bán hạt dẻ nướng. Tôi rên rỉ. “Tớ đói quá, hu hu.”

Izzie nhướn mày. “Đó là lỗi của cậu thôi.”

Tôi lè lưỡi sau lưng nó và vội vã chạy theo nó vào một hành lang. Chẳng mấy chốc mùi thức ăn đã bị lấn át bởi một mùi mạnh hơn của hương đèn. Nhạc nện âm âm từ một lối vào dưới mái vòm ở một góc sảnh.

“Đây rồi,” Izzie nói và chỉ vào tấm bảng “Cyberdog”.

Khi chúng tôi bước vào trong, nhạc thì cứ thế nện âm âm và mặt đất thì cứ thế rung chuyển theo nhạc.

Cứ như là bước vào tàu vũ trụ không bằng ấy. Tường gạch thì được sơn màu bạc, cam, và

xanh ngọc. Những chiếc bàn bằng kính Perspex kê sát tường nơi mọi người ngồi chơi máy tính iMac và nhâm nhi cà phê. Đá khô rải trên sàn tạo cho nơi này một vẻ siêu thực.

Izzie biến mất đi tìm Ben, tôi và Lucy thì lang thang sang một nơi trông như là hàng bán quần áo.

Quần áo treo trên giá trông như là được chôm từ hậu trường phim Chiến tranh giữa các vì sao. Một cái áo được làm từ những dây Perspex đỏ, có những gợn nhấp nhô nhìn như là xương sườn. Còn những người bán hàng thì trông như sinh vật đột biến ngoài hành tinh. Tất cả đều nhảy múa điên cuồng theo nhạc.

Lucy và tôi đứng trố mắt ra nhìn. Một chị gái trước mặt tôi cạo đầu nhẵn thín, chỉ còn chừa một cái đuôi ngựa hồng dạ quang đằng sau. Chị ta mặc từ đầu đến chân tuyền một màu vàng choe choe. Dưới chân thêm một đôi legging lông lá to đùng cũng màu vàng. Ngoài khuyên tai ra thì chị ta còn có đến mười hai cái khoen,

một khoen bấm xuyên qua mũi và một cái khác
xâu vào mồm.

“Tớ thấy thương cho anh chàng nào hôn chị
này,” tôi nói.

“Wow! Nhìn những cái này xem,” Lucy nói
và kéo tôi đi xem những giá đồ trang sức. Chủ
yếu được làm từ nhựa Prespex trong veo. Dây
đeo cổ và găng đeo tay, trang trí bằng các thể
loại khoen, tán kim loại. “Tớ đã thấy loại này
rồi. Nó phát sáng được trong bóng tối đấy.”

“Hay thế nhỉ, lại còn độc nữa chứ,” tôi nói.
“Cressida có thể bảo rằng Notting Hill có mọi
thứ, nhưng làm sao bằng được chỗ này.”

“Ừ, như kiểu công chúa thiên hà gặp Olive
Oyle ấy,” Lucy nói khi một chị bán hàng mặc
váy ngắn tí màu đen, tất sọc bước qua trên một
đôi bốt buộc dây cao đến gối đế cao su cao đến
cả một tấc.

“Mốt mới đấy,” Ben nói. Anh ấy đã đến sau
lưng bọn tôi từ lúc nào và đang chỉ đôi bốt. “Ở
đây ai cũng đi nó cả.”

Ngay cả Ben cũng phải nhượng bộ phong cách ở nơi này. Anh ấy thay cặp kính John Lennon quen thuộc bằng một cái kính bảo hộ màu bạc và mặc một cái quần yếm trắng với đôi ủng không gian cũng màu bạc nốt.

“Iz đâu anh?” Lucy hỏi.

“Đang thay đồ.”

Ngay lúc đó thì Izzie xuất hiện.

“Đượcc không ạ?” nó hỏi và bẽn lễn nhìn Ben.

Nó trông thật đáng ngạc nhiên. Như vừa lột xác vậy.

Nó đang mặc một chiếc áo màu đen không tay cổ sâu, nhưng váy mới là nổi bật. Nó căng hằn ra, trông như thể có ai đó đã nẹp gấu với một cái khung dây kim loại vậy. Như kiểu mấy cái váy phòng phòng hồi xưa ấy. Chân nó đi một đôi legging lông lá y như của chị bán hàng ban nãy, khác mỗi là màu xanh. Còn trên tay là một đôi găng màu xanh ngọc, trên cổ thì là một chuỗi hạt cũng xanh ngọc hạt kim loại.

“Trông cậu cứ như một ca sĩ nhạc rock xuyên hành tinh ấy,” tôi nói.

“Rất rock chick,” Lucy nhận xét.

“Tớ nghĩ nên quét thêm ít phấn mắt màu xanh điện,” Izzie nói. “Và thêm mấy bím tóc màu xanh da trời nữa, mấy cái trông như bện rơm trên đầu ấy. Cậu nghĩ sao, Lucy?”

Mắt Lucy sáng rực lên. “Theo tớ, nơi này thật là hay ho. Sao cậu lại phải trông như mẹ cậu trong khi có thể trông như một cô nàng ngổ ngáo ngoài hành tinh? Thật đúng là thiên đường Star Trek.”

Nhật ký của Nesta

Nhật ký yêu quý,

Hôm nay là một ngày tệ hại, mình đã chơi xổ số và thua hết cả tiền. Sau đây mình đến Camden với hai đứa và thấy hàng triệu thứ muốn mua mà không thể mua được. Thậm chí còn không mua được cả một cốc cappuccino và mình cảm thấy thật đau khổ. Ben đã mua cho mình một cốc, và mình rất vui vì Izzie không kể cho anh ấy biết mình là một con nghiện xổ số vô vọng chết chìm trong chủ nghĩa vật chất.

Mình nghĩ hôm nay mình đã học được một bài học nhớ đời. Nếu không mất hết cả tiền thì mình đã có thể có một khoảng thời gian thật sự vui vẻ ở Camden rồi. Mình có thể ăn mì Thái, hạt dẻ nướng, thậm chí có thể mua được cả dây đeo cổ công chúa thiên hà đẹp như ở thế giới khác.

Mình đã cố gắng không để lộ ra nhưng thật sự mình cảm thấy quá chán.

Tiểu thư dí động

Sảnh biểu diễn được bố trí sắp xếp trông như một cái lều của hướng đạo sinh. Ở một đầu sảnh có một sân khấu ván ép rẻ tiền, những bộ bàn ghế nhựa móp méo kê dọc theo tường, và những tấm màn treo trên cửa sổ thì trông xơ xác nhếch nhác như hồi nào hồi nào đến giờ chẳng bao giờ được giặt cả.

“Huy động lực lượng tốt đấy,” Lucy nói sau khi ngó nghiêng trông những người đã tụ tập ở đây. Hôm nay có ba ban biểu diễn, và có vẻ như là ai cũng hô hào bạn bè và gia đình theo ủng hộ cả.

“Tớ sốt ruột muốn xem bản mặt Cressida khi nó trông thấy nơi này,” tôi nói.

“Cậu đừng mong bọn trẻ con hư hỏng thay đổi được trong một sớm một chiều,” Lucy nói.

Một lát sau tôi trông thấy Simon xuất hiện ở cửa sau với những nàng công chúa Portobello. Khuôn mặt của Cressida nhăn nhúm đúng như dự liệu.

“Ô ô, WC đây rồi,” Lucy nói. “Trông như dưới mũi có cút mèo ấy.”

“Có gì lạ đâu. Nào, để tớ giới thiệu chính thức cậu với mọi người.”

Cressida chưa loét bao nhiêu thì Simon ngọt ngào bấy nhiêu. Giới thiệu chào hỏi xong cái là anh ấy hỏi chúng tôi xem có ai muốn uống gì không và đi sang quầy giải khát ở bên cạnh. Tôi cũng đi với anh ấy vì tôi cần vào nhà vệ sinh.

Tôi thoa lại son, rồi vào phòng vệ sinh. Không lâu sau tôi nghe thấy tiếng cửa mở và tiếng bước chân vào.

“Cái chỗ gì đâu,” một giọng nói cất lên, tôi nhận ra giọng này. Đó là Cressida. “Kính tởm, ở đây lại còn thối hoảng nữa. Nếu không phải Tony cũng sẽ đến đây thì đừng có hòng tở đặt chân đến chỗ này.”

“Vậy cậu thích anh ấy, nghĩa là rốt cuộc cũng đã quên được Simon rồi hả?” Tanya hỏi.

Rất chậm và rất khẽ, tôi co chân lên nhờ khi bọn nó quyết định nhòm dưới cửa kiểm tra. Tôi muốn nghe xem bọn nó nói gì.

“À, yah. Mặc dù tở chẳng tài nào hiểu được vì sao anh ấy lại đi với con ngựa vằn đó.”

“Ngựa vằn nào ở đây?”

“Nesta đó. Nửa đen nửa trắng chẳng là ngựa vằn thì là cái gì,” Cressida cười khẩy.

Bên trong cánh cửa, tôi há hốc mồm vì sửng sốt.

“Cậu xấu xa thật đấy,” Tanya nói. “Cậu ghen vì cậu ấy xinh đẹp và Simon thích cậu ấy chứ không thích cậu.”

Nói cho nó biết mặt đi, Tanya. Tôi chỉ muốn hét lên rằng “Trái đất này đầy chỗ rồi. Cút về nhà của mày đi!” Nhưng tôi vẫn kìm lại được. Tôi vẫn muốn nghe xem bọn nó còn có thể nói gì được nữa.

“Không đâu. Anh ấy không thích nó đâu. Anh ấy chỉ muốn ném của lạ để thay đổi không khí thôi,” Cressida nói. “Anh ấy quá tốt đối với nó. Cũng có lẽ là anh ấy muốn chọc tức bố mẹ cậu, bằng cách hẹn hò với một đứa con gái lai ở tầng lớp trung lưu. Anh ấy chỉ là đang nổi loạn. Đó là nhất thời mà thôi.”

Agghhh. Tôi chỉ muốn hét lên như thế. Agghhhhhhh.

Tanya im lặng một lát. “Cậu biết gì không, Cressida? Nhiều lúc cậu thật khốn nạn.”

“Cậu nói như thể điều đó xấu lắm vậy,” Cressida cười.

Tôi nghe có tiếng người mở cửa, rồi đóng sầm lại. Chắc là Tanya.

Rồi tôi nghe có tiếng sột soạt và tiếng xịt xịt, rồi ngửi thấy mùi va-ni. Rồi tôi lại nghe tiếng mở cửa và đóng cửa. Rồi thì hoàn toàn im ắng.

Tôi chờ thêm giây lát nữa trước khi hạ chân xuống sàn. Tôi có cảm giác như vừa có kẻ cầm gậy thui ngay vào bụng mình, và tôi phải ngả người về trước trong đau đớn. Ước gì tôi không nghe thấy những điều vừa rồi.

Đó không thể nào là sự thật, có phải không? Simon hẹn hò đi chơi với tôi chỉ vì tôi lạ? Anh ấy muốn đổi vị? Nước mắt tôi trào ra. Tôi đã nghĩ Simon thật sự thích tôi. Và hôm nọ gặp nhau mẹ anh ấy cũng có vẻ rất tử tế. Bác ấy chẳng có vẻ gì là thất vọng hay gì cả, nhưng cũng có thể bác ấy chỉ tỏ ra lịch sự và thật ra thì đang cáu điên lên thì sao?

Giống như có ai đó lấy mất hơi thở của tôi, tôi phải há mồm hóp hóp lấy không khí. Rồi bỗng nhiên giống như con đê bị vỡ tung và nước mắt tôi đầm đìa khuôn mặt.

Những dòng chữ viết nguệch ngoạc trên cửa phòng vệ sinh đập vào mắt tôi đầy nghiệt. “Cuộc đời khốn nạn, rồi mày sẽ chết thôi.” Nó viết vậy đó. Đúng là cuộc đời thật khốn nạn. Bạn trai tôi đang sử dụng tôi để chống lại gia đình, làm cho họ thất vọng. Bố mẹ tôi thì không có việc làm. Và tất cả những gì tôi làm trong những ngày này dường như là ao ước những thứ mà tôi không thể có. Tôi đã trở nên thật sự là nông cạn. Và tôi không còn biết gì nữa.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

“Cậu không sao đấy chứ?” đó là giọng Izzie.

Tôi mở cửa. “Là tớ đây.”

“Ôi, Nesta,” nó hét lên và mở toang cửa ra. “Có chuyện gì thế?”

Tôi hít đầy không khí, rồi cố gắng kể những gì đã nghe được. Izzie im lặng lắng nghe, nhưng khi tôi kể xong thì nó nổi giận đùng đùng.

“Đúng là đồ con bò,” nó nói và đưa giấy lau cho tôi và choàng tay ôm tôi. “Cái mặt kênh kiêu ngu ngốc của nó nhìn là đã muốn tát cho

mấy phát. Tớ vừa trông thấy bọn nó đứng ở cuối phòng, trịch thượng lắm. Ra cái vẻ cao quý hơn tất cả mọi người vậy.”

“Tanya cũng được,” tôi nói. “Nó đã bênh tớ.”

“Thế thì tớ không hiểu làm sao nó có thể đi chung với Cressida được. Nhẽ ra phải đá nó đi từ lâu rồi mới phải chứ. Mà cậu đã trông thấy bọn nó chưa? Cứ như là bị dính tai vào cái di động rồi ấy. Từ lúc đến đến giờ chưa đưa nào rời tai khỏi cái điện thoại cả.”

“Bọn nó lúc nào cũng thế cả.”

“Phải gọi bọn nó là các tiểu thư di động,” Izzie nói và mỉm cười tinh quái. “Tớ có thể viết bài hát về bọn nó. Hey, tiểu thư di động, đầu óc có gì không... Tớ sẽ viết cho cậu xem.”

Tôi bắt đầu cảm thấy khá hơn.

“Tiểu thư di động,” tôi cười và xì mũi. Rồi lần đầu tiên tôi mới nhận ra hôm nay trông Izzie thế nào. Nó đang mặc bộ mua ở Cyberdog nhưng trang điểm theo tông bồng bạc, phấn mắt màu xanh điện và sơn móng tay nhũ xanh.

Tóc của nó được vuốt gel ra sau thành một cái đuôi ngựa cao, và nó có một biểu tượng tia chớp xanh trên trán như con mắt thứ ba.

“Wow, Izzie, trông cậu thật là tuyệt.”

“Cậu nghĩ thế à? Không quá đấy chứ?”

“Quá, quá. Thế mới độc đáo. Cậu trông thật sự là rất đẹp í. Giống như công chúa thiên hà. Ở bên cạnh cậu tớ trông thật là chán làm sao.”

“Cậu trông cũng rất tuyệt mà,” Izzie nói. Bộ này rất hợp với cậu.” Tôi mặc bộ đồ ưa thích cũ của mình – quần da đen và áo khoác. “Cậu trông đẹp gấp hàng ngàn lần hai cái con nộm ngoài kia, ít nhất thì cậu cũng có phong cách riêng.”

Nó ôm tôi và nhìn tôi nghiêm nghị. “Cậu không được để WC làm cậu phải bận tâm. Nó không đáng. Từ khi gặp nó cậu hành động rất lạ lùng, cứ như cậu đang phải chứng tỏ một cái gì đó vậy. Tin tớ đi, cậu không phải làm như thế, không phải đối phó với những người như nó. Tớ và Lucy rất lo cho cậu. Cậu như thế này không phải cậu. Đi nào, rửa mặt mũi đi rồi ra khỏi đây.”

Tôi làm theo lời nó, rồi trang điểm lại vì mặt đã tèm lem ra cả.

“Bọn mình thỏa thuận nhé,” Izzie nói và tô thêm chút son màu xanh sáng. “Cậu ra ngoài đó và chỉ cho bọn nó cách làm thế nào để được vui vẻ. Xuống sàn và nhảy đi. Còn tớ sẽ ở trên sân khấu và cho chúng nó thấy những cô gái Bắc London hay ho bọn mình có thể làm những gì.”

“Nhất trí,” tôi nói và bọn tôi bắt tay nhau. “Cậu cảm thấy thế nào?”

Izzie đứng thẳng người và đẩy vai ra đằng sau. Rồi nó chùng người ra trước và đứng dựa vào tường. “Tớ sợ lắm, Nesta ạ. Sợ lắm lắm ấy.”

Rồi nó lôi từ trong túi ra một chai nhỏ đựng gì đó và uống ừng ực.

“Izzie? Cậu uống rượu đấy hả?”

“Chỉ là thông thôi. Thuốc hoa của Bach để tự tin lên thôi mà.”

Tôi yêu Izzie. Nó là một cô phù thủy điên khùng.

Khi chúng tôi ra lại ngoài sảnh thì ban nhạc đầu tiên đã lên biểu diễn. Izzie biến mất sau cánh gà nên tôi lại chỗ Lucy, đang đứng nói chuyện với Simon.

“Mọi chuyện ổn chứ em?” Simon nhìn tôi chăm chăm dò hỏi.

“Vâng, ổn,” tôi nói, rồi kéo anh ấy ra ngoài lối đi. “Em có chuyện này muốn hỏi anh.”

“Trông em nghiêm trọng vậy, em nói đi.”

“Có phải anh đi chơi với em là để chọc tức bố mẹ anh không?”

Simon cau mặt. “Tất nhiên là không. Hôm trước gặp em mẹ rất thích em mà. Làm sao mà họ tức lên được chứ?”

“Bởi vì em, anh biết đấy, em...”

“Làm sao? Em làm sao?” anh ấy hỏi và rồi ngừng lại và nheo mắt nhìn tôi. “Ồ, anh hiểu rồi. Thật ra thì, anh cũng không phải là nói thật lắm, anh nghĩ mẹ cũng hơi thất vọng một chút. Thật ra thì có thể là nhiều hơn một chút... Và bố anh có thể cũng vậy khi bố gặp em...”

Ôi không! Cressida nói đúng.

“Bố và mẹ anh có thể sẽ ghen điên lên,” Simon nói tiếp, “vì anh đang hẹn hò với cô gái xinh đẹp nhất London này. Em xinh đẹp rạng rỡ một cách hoàn toàn tự nhiên.”

Anh ấy nắm tay tôi, và ôm tôi thật chặt. “Sao em?”

“Em vui,” tôi trả lời. Tôi thấy Cressida đang nhìn tôi hằm hằm. Rồi nó nhìn thấy Tony vừa bước vào đã loanh quanh bên Lucy.

Nó lớn vồn đến gần bọn tôi, hy vọng Tony trông thấy nó, nhưng lão thì chỉ dán mắt vào Lucy mà thôi.

Tôi phần nào cảm thấy tội nghiệp cho nó. Nó đang điên cuồng thu hút sự chú ý của Tony và thất bại. Nó đứng có mỗi một mình. Rõ ràng là Tanya cũng không nói chuyện với nó nữa, cậu ấy đang quay lưng lại và đứng cách đó khá xa.

Sau một lúc, Lucy và Tony dắt nhau ra sàn nhảy và Cressida đi tới.

“Cái đứa con gái cứ quẩn lấy Tony kia là ai vậy?” nó hỏi.

“Đứa con gái đó là Lucy,” tôi trả lời. “Một trong những bạn thân nhất của tôi. Tôi đã giới thiệu cho cậu rồi. Và nếu nhìn kỹ hơn cậu sẽ thấy không phải nó quẩn lấy Tony mà là ngược lại.”

“Tớ nghi ngờ điều đó,” Cressida nói. “Cậu ấy trông như vừa tốt nghiệp nhà trẻ vậy.”

“Cậu thích Tony hả?” tôi hỏi bằng giọng cực ngây thơ.

“Anh ấy cũng hay,” nó nói và nhìn quanh. “Anh ấy có nói gì về tớ không?”

“Cậu đùa đấy à?” tôi nói. “Tony không lúc nào ngừng nói về cậu.” Đó là sự thật. Lão không ngừng nói rằng nó thật là kiêu ngạo, lại cứ lảng nhảng bám theo thật là rách việc. Tôi biết tổng Cressida muốn hỏi thêm muốn chết, nhưng lúc đó Tanya vẫy tôi và ra hiệu ra ngoài gặp nó.

Tôi theo Tanya ra con hẻm nhỏ ngay cạnh quán. Nó có một cái túi Mulberry to dùng đeo, bên trong là một chai sâm-panh, một hộp nước cam và vài cái cốc nhựa.

“Tiếp tế đây,” nó cười. “Tớ mua cái này cho tớ và Cress, nhưng nó thật khó chịu và tớ nghĩ cậu có thể muốn uống một chút. Đã bao giờ uống Bellini chưa?”

“Chưa. Nó là gì vậy?”

“Sâm-panh với nước cam. Nhẽ ra phải là nước đào nhưng hôm nay hết mất rồi. Uống thử không?”

“Ừ,” tôi nói. Rượu thì trước đây tôi mới chỉ nhấp môi đôi lần, và chẳng thích thú chút nào cả. Cứ như là uống dấm ấy. Nhưng tôi không muốn nói không với Tanya khi rõ ràng là nó đang cố gắng thân thiện. Với cả lúc trong nhà vệ sinh nó cũng đã bênh vực tôi. Mấy ngum nhỏ chắc cũng chẳng có vấn đề gì đâu, tôi nghĩ thế. Nhất là khi đã được pha với nước cam rồi.

Tanya rót một cốc và đưa cho tôi, rồi rót một cốc khác cho mình.

“Vì tình bạn mới,” nó nói và bọn tôi chạm cốc và uống. Ồ, cũng ngon đấy. Ngon hơn cái thứ rượu chua như dấm mà tôi từng uống trước đây. Nước cam ngọt ngọt, và rượu sâm-panh nồng nhẹ xộc lên mũi tôi.

“Nữa không?” Tanya hỏi.

Tôi bắt đầu cảm thấy có thể làm bất cứ việc gì. “Tiếp tục,” tôi nói và nốc cạn cốc thứ hai.

Một cảm giác thích thú dễ chịu dần dần lan tỏa trong người tôi. Tôi cảm thấy thích sâm-panh, sâm-panh nhiều bọt và nhẹ nhàng.

“Lz sắp diễn rồi đấy,” tôi nói. “Bọn mình nên vào thôi.”

“Ừ,” Tanya nói và uống nốt cốc của nó. “Đi nào.”

Trên đường trở vào trong sảnh, tôi cảm thấy choáng váng kỳ kỳ.

“Kỳ lạ quá,” tôi nói với Tanya khi bọn tôi khoác tay nhau đi vào trong sảnh. “Cuộc đời có thể lên voi rồi xuống chó chỉ trong vòng có nửa tiếng đồng hồ. Từ đau khổ tới vui vẻ.”

Tanya nắc. “Yah. Hiểu cậu nói gì. Sâm-panh chết tiệt thật là hay ho.”

King Noz đã bắt đầu biểu diễn, tôi lại chỗ Simon và Tony đang đứng phía cuối phòng.

“Lucy đâu rồi?” tôi hỏi.

“Chắc vào xem Izzie thế nào rồi,” Tony trả lời.

Vài phút sau Lucy đã xuất hiện trở lại. Nó đến ngay chỗ tôi. “Izzie đã kể cho tớ nghe những gì WC nói về cậu. Nó đúng là đồ con bò.”

“Một con bò mê mẩn Tony.” Tôi nói và cười khúc khích. “Nó là một con bò còn tớ là một con ngựa vằn. Tớ bảo với nó là Tone thích cậu và nó, như kiểu là, ờ, tao không tin. Kiểu như còn có tao đây thì đừng có hòng.”

“Ồ, thật sao,” Lucy nói và nhìn về phía Cressida. “OK. Để xem.”

Lucy đi lại chỗ Tony đang nói chuyện với Cressida. Nó đang dở trò ve vãn, hết vuốt tóc nghịch tóc lại nhìn thẳng vào mắt Tony. Tony

thì ngược lại, có vẻ đang muốn tránh đi cho nhanh. Lucy đến chạm tay vào tay lão và gương mặt lão sáng bừng lên như cây Giáng sinh.

“Nhảy với em không nào?” nó hỏi lúc ban King Noz bắt đầu chơi những bản êm dịu. Tony sung sướng gật đầu ngay tắp lự và đi theo nó. Nó rúc vào Tony, quàng tay lên cổ lão và thì thầm điều gì đó vào tai lão. Lão đáp trả bằng một màn ôm hôn thắm thiết. Và cứ thế và cứ thế. Hơn cả phim.

Mặt Cressida cứ thế mà dài ra.

“Cậu bảo gì về việc rất chi là nghi ngờ rằng Tony mê bạn của tớ ấy nhỉ?” tôi hỏi rất vô tình.

Cressida quay ngoắt đi và đâm bổ về phía Simon.

Anh ấy nhìn tôi xin lỗi trong lúc nó lôi tuột anh ấy ra sàn nhảy. Tanya đến đứng cạnh tôi, và khi thấy không ai để ý, đưa cho tôi một cốc Bellini nữa.

“Cám ơn cậu,” tôi nói và uống sạch trước khi có người nhìn thấy.

Ha ha hi hi, tôi nghĩ bụng. Tôi cảm thấy quá tốt để mà rầu rĩ.

Tôi nhìn Simon và Cressida trên sàn nhảy. Không ai có vẻ là một người nhảy sành cả. Simon đang cố gắng hết sức, trông hơi giật cục một chút, nhưng Cressida thì thật là kinh khủng. Nó chẳng có tí khái niệm gì về giai điệu hết cả.

“Tiểu thư thư...” tôi nói với Tanya đang nhìn tôi khó hiểu.

“Tiểu thư di động,” tôi nói lú lú, rồi chợt nhớ ra Izzie mới là đứa nghĩ ra cái này chứ không phải Tanya. Mọi thứ hơi hơi nhòe nhoẹt.

“Ý tứ là Công... công chúa Porobello. Thế mà. Ông chúa.”

“Cậu không sao đấy chứ?” Tanya hỏi.

“Chưa bao giờ tốt hơn thế này cả,” tôi trả lời nó. “Cậu có muốn nhảy không?”

Nếu có một việc nào đó tôi có thể làm tốt, đó chính là nhảy. Tôi sẽ cho bọn tiểu thư em chã này sáng mắt ra.

Sau vài bản nhẹ nhàng êm ái, tôi thấy Ben đến cầm lấy micro.

“Và bây giờ, thưa quý vị, tôi hân hạnh giới thiệu giọng ca của một thành viên mới của ban nhạc lần đầu tiên. Xin hân hạnh giới thiệu Izzie Foster.”

Anh ấy đứng lùi lại và vỗ tay khi Izzie bước ra sân khấu. Trông nó thật tuyệt vời và tôi vỗ tay điên cuồng cùng với những người khác. Tôi thật tự hào về nó. Nó là bạn tôi. Bạn tốt nhất của tôi. Rồi ban nhạc bắt đầu chơi và Izzie bắt đầu hát. Đến đoạn điệp khúc thì Ben cũng hát cùng với nó. Trên cả tuyệt vời. Thật là thật là thật là hòa hợp.

Nhưng chẳng ai nhảy nhót gì cả.

Mọi người phải nhảy chứ, tôi nghĩ. Phải làm cho ban nhạc nổi bật lên trước mặt những người ở hăng thu âm chứ. Điều đó rất quan trọng mà.

Tôi quyết định mình sẽ khai mào. Tôi làm vì Izzie.

Tôi tiến ra sàn nhảy, cởi giày ra và bắt đầu quay cuồng theo nhạc. Đầu tôi hơi choáng váng, nhưng nếu tôi lắng nghe nhịp điệu kỹ hơn thì vẫn có thể phiêu được. Tôi cảm thấy chân mình nhẹ bồng.

Sau một lúc thì tôi nhận ra là mọi người đều đang nhìn mình. Tôi đang ở trong tâm điểm chú ý, tôi hợp với điều đó. Nhảy nhót. Quay cuồng. Bước chân, di chuyển. Tôi là Madonna, Geri, Britney.

Rồi tôi trông thấy Izzie trên sân khấu. Nó vẫn hát nhưng đang nhìn tôi lạ lẫm.

Rồi tôi để ý thấy Lucy. Nó đang nhìn tôi, cái nhìn như là giận dữ hay sao ấy.

Nó bước vào sàn nhảy và rít lên với tôi.

“Nesta, ra ngồi xuống đi.”

“Tại sao? Tôi đang cố mời mọi người nhảy...”
tôi nói líu riu.

“Mọi người đều đang nhìn cậu đấy,” Lucy nói.

“Tốt mà,” tôi nói, “Tôi chỉ họ cách nhảy thế nào.”

“Đây là lúc của Izzie,” Lucy thì thầm nài nỉ.
“Không phải của cậu.”

Nó tóm mạnh cổ tay tôi và kéo tôi ra ngoài.

“Có chuyện gì thế?” tôi hỏi. Mọi thứ có vẻ nhạt nhòa, và mồm tôi khô khốc. Tôi chợt có mong muốn được chui xuống dưới bàn và lăn ra ngủ. “Các cậu gì?”

“Có chuyện gì với cậu vậy?” Lucy hỏi.

“Balloonee,” tôi nói. “Tanya với tớ. Nước cam với sâm-panh.”

“Ôi không,” Lucy nói. “Cậu uống rượu rồi. Chờ ở đây. Tớ đi gọi Tony.”

Tôi chống tay dựa một lúc và ngủ gục lúc nào không biết, vì điều tiếp theo tôi biết là Tony đang lay tôi dậy. “Đến giờ về nhà rồi nhóc.” Tôi nhìn lên sân khấu. King Noz không còn chơi nữa.

Tôi cảm thấy khó chịu. Tôi nhìn quanh tìm xem mọi người đang ở đâu và thấy Izzie, Ben và Lucy đang đứng ở góc sảnh, quay lưng lại với tôi.

“Oops...” tôi kêu khẽ khi nhớ lại vẻ mặt của Izzie trên sân khấu.

Tony đỡ tôi đứng dậy. “Đi nào, đi hít thở ít không khí trong lành.”

“Simon đâu?” tôi hỏi khi Tony quàng tay dìu tôi ra ngoài vỉa hè trước cửa quán.

“Lần cuối cùng trông thấy thì cậu ấy đang cố gắng móc họng làm Tanya nôn ra cho nó tỉnh rượu bớt đi trước khi mẹ họ trông thấy và cậu ấy bị ăn đòn.”

“Ôi,” tôi nói. “Bọn em uống Ballonees. Xin lỗi, xin lỗi.”

Không khí mát mẻ của buổi đêm làm tôi tỉnh lại một chút và đầu tôi bắt đầu như có búa nện ở trong. Một ý nghĩ chợt đến làm tôi sợ hãi.

“Mẹ đến chưa Tony?”

Tony lắc đầu. “Không, mẹ gọi điện bảo là cô Lovering sẽ đưa bọn mình về luôn.”

“Ôi không,” tôi than thở. “Cressida mà thấy tất cả bọn mình cùng chen chúc trên cái xe cộ cách cũ kỹ ấy thì nó phải sượng tởm.”

“Nó nghĩ gì thì liên can gì?” Tony hỏi. Một chiếc Mercedes đen mới coóng trờ đến và đậu cách quán khoảng chừng trăm mét.

Ngay lúc đấy tôi đã trông thấy chiếc con bọ của nhà Lucy chạy đến chỗ đèn xanh đèn đỏ. Tôi thề là dù trời tối nhưng nó vẫn nổi bật lên như một con bọ màu xanh ngọc khổng lồ. Oops! Cái thứ Balloonee này mạnh thật.

Ngay lúc đó thì Izzie ra, trông thấy tôi nó liền quay mặt đi. Lucy đi theo nó.

“Tớ xin lỗi, xin lỗi...”

“Tối nay không phải dành cho cậu, Nesta ạ,” Lucy quay sang tôi nói. “Tối nay là một tối quan trọng của Izzie, nhưng cậu lại xoay xở thu hút mọi sự chú ý về mình, như thường lệ.”

Như thường lệ? Đột nhiên tôi cảm thấy muốn ngồi bệt xuống đường và khóc. Thật không công bằng. Thế là không công bằng. Tôi uống Balloonee có phải là lỗi của tôi đâu chứ? Tôi chỉ cố gắng tỏ ra thân thiện với Tanya, người đã bảo vệ tôi khi WC gọi tôi là con ngựa vằn. Rồi sau đó nó còn nói Simon quá tốt đối với tôi.

Tôi nhìn thấy cái xe cà khở cà rịch cà tang tiến đến, rồi tôi nhìn thấy Cressida đang vênh mặt đi về phía chiếc Mercedes đen.

Quá lắm rồi đấy.

Tôi muốn khóc.

Tôi muốn Simon.

Nhưng anh ấy chỉ thích tôi khi tôi vui vẻ thôi, có phải không?

Anh ấy luôn nói thích thái độ của tôi thế nào, thái độ chiến thắng của tôi.

Anh ấy thích Nesta vui vẻ cơ. Nesta hát, Nesta múa. Anh ấy không thích Nesta khóc nhè, thế nên không thể để anh ấy trông thấy tôi bây giờ được.

Những giọt nước mắt cứ thế dâng lên chực trào ra. Tôi có thể cảm thấy chúng. Tôi phải chạy đi.

“Bảo Tony là tớ tự đi về nhé,” tôi gọi với Lucy đang đứng vờ về Izzie.

Thế rồi tôi cầm đầu chạy về phía ga xe điện ngầm.

%* @:-(
(Đầu nặng như đeo đá)

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi cảm thấy như có ai đó bôi keo vào mí mắt mình vậy. Nặng trĩch, choáng váng. Cuối cùng thì tôi cũng kéo được chúng mở ra và quay sang nhìn đồng hồ bên cạnh giường.

Mười một rưỡi, tôi rên lên và căn phòng bắt đầu quay cuồng và tôi chợt nhớ ra đêm hôm trước. Bối khí, tôi nghĩ bụng. Khỉ thật.

Làm sao tôi về nhà được nhỉ?

Và ai đang nhảy nhót trong đầu tôi thế?

Tôi chỉ nhớ mình đã chạy đi. Tôi rẽ qua góc đường xa khỏi quán và đứng dựa vào tường để lấy hơi. Tôi nhớ như thế. Tôi cảm thấy thật kinh khủng. Mọi thứ cứ lộn xộn hết cả lên. Tôi cảm thấy bệnh và muốn về nhà. Tôi muốn Mẹ.

Xa xa tôi trông thấy một chiếc taxi đèn sáng. Tôi định giơ tay vẫy nhưng lại nhớ ra mình không có đủ tiền. Tôi đã vét hết số tiền cuối cùng của mình ném vào mớ thẻ cào ngu ngốc kia và không chắc có ai ở nhà để trả tiền cho tôi không nữa.

Tôi nhìn vào ví. Một đồng một bảng, thêm ba xu hai mươi đồng và một xu năm đồng nữa. Ít nhất thì cũng đủ tiền đi xe điện ngầm về nhà.

Tôi nhanh chóng thẳng đường mà đi về phía ga xe điện ngầm và đi qua ba gã đàn ông áo quần xộc xệch tóc tai rối bù đang nốc bia ở lối vào. Bọn họ nhìn tôi chằm chằm trong lúc tôi vội vã đi qua.

“Muốn chơi không, em gái?” một gã cười cợt hỏi.

Tôi vẫn cúi gầm mặt. Đây là lần đầu tiên tôi một mình đi ngoài đường muộn thế này, tôi cố gắng nhớ lại những điều cô Watkins đã dạy ở trường về việc đi lại một mình vào buổi tối khuya. Nhớ rồi. Tự tin bước đi và không nhìn vào bất kỳ ai.

Khi tôi đến lối vào ga xe, tôi suýt nữa thì ngã lộn nhào vì một đồng gì lù lù ở quầy bán vé. Đó là một đứa con trai đang nằm rúc trong túi ngủ. Nó chỉ trạc tuổi tôi thôi. Trước mặt nó để một tấm bìa ghi “Đói và Không có nhà. Giúp tôi với.” Bên cạnh là một con chó đen. Cả hai trông thật là thê thảm, và cùng đang nhìn tôi đầy hy vọng.

Tôi mua vé rồi trút số tiền còn lại cho nó.

“Xin lỗi, tôi chỉ còn chừng đó thôi.”

Rồi tôi đi xuống sân ga. May là không phải đợi lâu. Nhớ nguyên tắc thứ hai là không vào khoang trống vắng nên tôi vào giữa toa đông người ngồi. Tôi ngồi dán mặt xuống sàn tàu.

Có mấy đứa con trai ngồi cách tôi vài dãy ghế. Bọn họ đang ăn hamburger, mùi hành và

mùi tương cà không thoát đi đâu được. Tôi cảm tưởng như muốn nôn.

“Muốn cắn của anh một miếng không cung?” một đứa nói, và cả đám còn lại cười ồ lên.

Tôi vẫn cứ nhìn xuống dưới sàn tàu. Tôi muốn khóc. Tôi muốn mẹ tôi.

Tàu vừa đến Highgate là tôi phóng ra như tên bắn, chạy thật nhanh theo cầu thang ra ngoài đường. Trời tối quá. Đen kịt. Mù mịt. Cái gì ám làm tôi lại chạy về một mình thế này? Khi chạy dọc theo đường xe cộ, tôi thật sự cảm thấy sợ hãi.

Tôi đeo túi chéo qua vai và áp chặt vào người. (Nguyên tắc thứ ba khi đi ngoài đường một mình, bởi vì giữ túi ở tư thế này là khó bị giật nhất.) Rồi tôi tìm chìa khóa nhà và cho nó vào túi áo (nguyên tắc thứ tư, để nhớ mà túi có bị giật mất thì ít nhất cũng vẫn có thể vào nhà được). Cô Watkins hẳn sẽ hài lòng lắm vì tôi ghi nhớ hết những nguyên tắc mà cô ấy dạy.

Rồi tôi sải bước nhanh hết sức mình.

Nơi nào trông cũng có vẻ ẩn chứa nguy hiểm. Những cái cây, những chiếc xe chạy qua, những con người trên phố, gì trông cũng có vẻ đe dọa. Tim tôi đập thình thịch khi tôi cầm đầu cầm cổ chạy rẽ về đường nhà mình, tiến về phía nhà mình. Tôi lọng cọng mở khóa, rồi thì cuối cùng cũng được thấy ánh sáng của những ngọn đèn trong nhà, và âm thanh phát ra từ chiếc tivi.

Tôi về nhà rồi.

Bố từ phòng khách đi ra. “Nesta!”

“Bố,” tôi nói. “Tốt rồi.”

Rồi tôi nôn thốc nôn tháo.

Ah, mọi chuyện tua lại trong đầu tôi khi tôi nằm rúc dưới tấm chăn. Tôi tự hỏi không biết mình có thể trốn như thế này đến bao giờ. Nhưng tôi cũng không muốn xuống nhà. Thật là lộn xộn. Không biết có đồng hồ quay ngược thời gian không nhỉ? Quay lại hai bốn giờ đồng hồ? Hay một tuần?

Mọi người đều nổi cáu với tôi. Bố, Tony, Lucy, Izzie.

Và cả chính tôi nữa.

Tôi nhìn quanh phòng ngủ của mình và nhớ lại khuôn mặt thẳng nhóc vô gia cư tối qua. Đôi mắt nó trống rỗng. Nó chẳng có gì trong khi tôi có mọi thứ. Đĩa nhạc, sách vở, quần áo, nước hoa, mỹ phẩm, máy tính, tivi riêng, điện thoại di động – nhưng trên tất cả là một gia đình. Một nơi an toàn để tôi trở về.

Tôi đã làm gì trong những ngày qua?

Tôi đã chỉ nghĩ cho bản thân mình và về những thứ mình không có. Những thứ mà thậm chí tôi không thật sự cần đến. Và nó dẫn tôi tới đâu? Chẳng đâu cả.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy khổ sở như thế này trong đời. Izzie, anh Phật tử Ben và những điều họ nói thật là đúng. Ham muốn làm cho người ta khổ sở.

Tôi sẽ không ham muốn một thứ gì nữa cho tới lúc chết.

Tôi nhìn mặt khi nghĩ về Izzie. Tôi đã phá hỏng buổi tối quan trọng đặc biệt của nó. Nó trông thật rạng rỡ và đã rất dũng cảm dám đứng lên đó, đối mặt với nỗi sợ của mình, và hát, và...

Tôi lại khóc.

Tôi là người tồi tệ kinh khủng nhất từng sống trên thế giới này, tôi tự nhủ. Tôi tệ. Ích kỷ. Chỉ biết nghĩ đến mình thôi. Và Chúa ơi.... Đóiiii !!

Mùi thịt rán từ dưới nhà bay lên.

Cho tôi ăn. Cho tôi ăn với! Bộ phim của tôi hôm nay là Cửa hiệu miền đất Rừng rợn và vai của tôi là một cái cây ngoài hành tinh đói ngấu đói nghiêng cần thức ăn. Hình ảnh bánh mì nướng, cà phê, bánh xốp và bơ đậu phộng cứ trôi qua trước mắt tôi.

Bụng tôi cồn cào kêu ọc ọc và tất cả những ý nghĩ ăn năn hối hận biến mất nhường chỗ cho cố gắng nghĩ ra một cách để lén lút vào bếp trước khi phải đối mặt với những người cần phải được nghe lời. Bố mẹ.

Tôi thay quần áo ngủ ra và xuống bếp. Bố, mẹ và Tony đang ngồi như một hội đồng xét xử quanh bàn ăn, và nhìn tôi lom lom khi tôi bước vào. Hết đường thoát rồi.

“Ồ, con chào mọi người,” tôi nói và cố đánh giá tình hình. Hình như có chuyện gì đó, vì bố và mẹ trông có vẻ phấn khởi một cách đáng ngạc nhiên sau bộ phim kinh dị tôi đã đóng tối hôm qua ở ngoài sảnh. Có một chai gì như chai sâm-panh trong xô đá. Và một hộp nước cam. Trước mặt bố mẹ là hai ly thủy tinh.

Tôi đến và ngửi ngửi cái ly. Mùi đấy làm tôi khổ sở vì nó làm buổi tối hôm qua quay lại.

“Bố mẹ uống Balloonee à?” tôi hỏi.

“Không, là Buck’s Fizz,” mẹ nói.

“Khiếp, làm sao bố mẹ uống được? Rồi sẽ đau đầu lắm đấy.”

Bố cười. “Thật ra thì tên nó là Bellini. Nó là sâm-panh với nước đào, còn Buck’s Fizz là với nước cam.”

“Gì thì gì,” tôi nói. “Nhưng mới sáng mà đã uống ấy ạ?”

“Và chào buổi sáng, con gái,” bố nói.

“Thật ra thì mọi người đang ăn mừng,” mẹ nói. “Nhẽ ra tối qua đã cho con biết nhưng mẹ về thì con ngủ mất rồi. Tối qua mẹ không đón con được là vì phải đi ăn tối với ông chủ và...”

“Và?” tôi hỏi.

“Và hợp đồng của mẹ đã được ký thêm ba năm nữa,” mẹ cười. “Thêm vào đó, mẹ còn được lên chức.”

Tôi ôm chầm lấy mẹ. “Thật là tuyệt, mẹ ạ! Mừng quá. Thế có nghĩa mọi chuyện đã ổn thỏa hả mẹ?”

“Tạm thời thôi,” bố nói và đẩy kính lên. “Cuộc đời còn dài mà.”

Tony này giờ không nói một lời. Anh ấy đang ăn bánh mì thịt nguội và trùng trùng nhìn tôi bằng nửa con mắt.

Cuối cùng lão không nhịn được nữa. “Này,

mày nghĩ cái quái gì mà tối qua lại một mình đi về nhà như thế? Anh với Simon chạy ngược chạy xuôi tìm mày bao nhiêu lâu. Nhớ có chuyện gì xảy ra...”

Ôi trời ơi, Simon. Tôi còn chưa chào tạm biệt anh ấy. Có lẽ nên thêm luôn tên anh ấy vào danh sách còn dài vô tận những người phát điên lên với tôi.

“Em đi xe điện ngầm về,” tôi vừa nói vừa đi tìm bánh mì.

“Mọi người biết điều đó đấy à. Mày nói với Lucy là sẽ tự mình đi về nhà. Mày không trả lời điện thoại. Bọn anh không biết là mày cố đi bộ về hay là bắt xe bus hay là sao...”

Mẹ và bố gật đầu đồng tình với Tony. Lão mới là phụ huynh nghiêm khắc chứ không phải là bố mẹ.

“Giờ đây là quá muộn cho một đứa ở tuổi mày đi một mình ngoài đường,” Tony tiếp tục. “Nguy hiểm lắm, có biết không.”

Tôi quyết định im lặng, không dám cãi. “Em xin lỗi,” tôi lúng búng nói và với tay lấy một miếng bánh.

“Đau đầu hả con?” bố hỏi.

Tôi gật đầu. “Tanya cho con uống một thứ cũng tương tự như thứ bố mẹ đang uống. Con không biết là lại mạnh đến thế.”

“Con uống bao nhiêu?”

“Ờ... khoảng ba cốc. Và con sẽ không bao giờ uống nữa. Con hứa chắc chắn,” tôi nói, và quay sang Tony. “Lucy với Izzie có nói gì không hả anh? Bọn nó có nói gì em không?”

“Không biết, mẹ Lucy chở cả hai đứa về lúc anh với Simon đi tìm máy. Máy chẳng hề nghĩ gì cả, phải không hả? Những người đó có thể đang lo lắng.”

“Lucy và Izzie không lo đâu.”

“Yeah. Cả hai như muốn phát điên lên ấy,” Tony nói. “Nhất là Lucy.”

Tôi rót cho mình một cốc cà phê.

“Em sẽ nhắn tin cho bọn nó,” tôi nói.

“Con gà! Sao mà không gọi điện hay hẹn gặp hai đứa ở đâu đó? Anh nghĩ mà nợ một lời xin lỗi trực tiếp.”

Tôi không thể. Chưa thể. Tôi không thể đối mặt khi hai đứa còn đang cáu điện lên với tôi, không phải hôm nay.

Buổi chiều, bố gõ cửa phòng tôi.

Tôi vẫn cảm thấy khó chịu, đầu còn đau đau nên lại đi nằm. Bố đến ngồi ở cuối giường.

“Công chúa của bố thế nào rồi?”

“Không tốt lắm ạ,” tôi trả lời. “Con cảm thấy như có một gia đình yêu tinh đi ủng đinh đang nhảy tung tung ở trong đầu mình ấy.”

“Con có muốn thứ gì không?”

“Không ạ.” Tôi vẫn không chắc liệu mình có còn bị mắng thêm nữa không, thế nên tôi quyết định là nếu việc đó đang chuẩn bị xảy ra thì tốt nhất là xảy ra luôn đi. “Bố không giận con chứ bố?”

Bố lắc đầu. “Không, bố không giận con, Nesta ạ.” Rồi bố cười. “Tony cho con một trận lúc sáng thế là đủ rồi. Và bố nghĩ con cũng đã học được một bài học, rằng rượu có thể dẫn đến những điều gì.”

“Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng bố ạ.”

“Bố nghi ngờ việc đó. Nhưng có thể chờ đến khi con lớn hơn chút nữa trước khi nốc đến cả nửa chai sâm-panh, dù nó có được pha với nước cam đi chăng nữa. Bài học đầu tiên về rượu là sâm-panh cũng có thể hạ gục ngay cả những tay bợm nhất. Và bài học này đã xong. Bố không giận gì con, bố chỉ lo thôi. Mẹ bảo con về hơi khuya. Và tối qua thì trông con rõ là rất tệ.”

Bố nhìn tôi âu yếm làm tôi muốn khóc. Phản ứng của bố thật là tôi không thể ngờ tới. Đột nhiên nó cứ thế tuôn ra và tôi kể cho bố nghe toàn bộ hành trình đi về nhà của tôi, và tôi đã sợ hãi như thế nào, và...

“... và con có một người bạn trai mới. Nhưng

con nghĩ anh ấy chỉ thích con vì con làm anh ấy cười. Và đôi khi thật sự con chẳng cảm thấy vui cười chút nào. Lúc nào cũng là một người tiểu lâm tếu táo làm con muốn kiệt sức...”

“Thế thì hãy là chính mình,” bố nói. “Cậu ta chỉ xứng đáng nếu chấp nhận cả những lúc vui và cả những lúc buồn. Mọi người đều có những ngày mà họ cảm thấy buồn phiền. Điều đó là bình thường. Thế mới là con người. Và nếu con muốn có một mối quan hệ với ai thì điều quan trọng nhất là con phải cảm thấy thoải mái đủ để chân thật với họ. Con đã bao giờ để cho cậu trai này biết con cảm thấy thế nào hay chưa?”

Tôi lắc đầu. “Chưa ạ. Anh ấy sắp đi Courchevel. Đi trượt tuyết ấy mà. Còn một chỗ trống nữa và anh ấy rủ con đi cùng... Ôi, bố ơi, thật là kinh khủng. Anh ấy rất giàu và con không tài nào theo nổi.”

“Nghe có vẻ là con và cậu chàng này cần phải nói chuyện với nhau. Hãy cho cậu ta biết con là người thế nào, con cảm thấy như thế nào. Nếu nó ở lại, thế thì quá ổn rồi. Còn nếu không thì chẳng đáng để con phải lo.”

Bố đứng dậy và đi tới chỗ chiếc bàn của tôi. Tôi nghĩ bố đang định nói điều gì đó thì chợt trông thấy tờ báo mà tôi đã khoanh tròn quảng cáo của trung tâm người mẫu. Ôi không, tôi nhủ thầm, đừng để bố nhìn thấy, đừng để bố nhìn thấy. Quá muộn rồi. Bố đã ngồi xuống đọc mẫu quảng cáo.

Tôi dứt đầu xuống dưới gối.

“Nesta, Nesta. Con đã liên lạc với những người này rồi đấy hả?”

Tôi gật đầu nhưng vẫn dứt đầu dưới gối.

“Bọn họ có đòi tiền không?” Bố chậm rãi hỏi.

Tôi rụt rè gật đầu.

“Con ra khỏi đó đi,” bố nói. “Bố sẽ cho con biết vài điều về những trung tâm này. Họ kiếm tiền bằng cách lợi dụng những cô gái trẻ như con đây. Bố biết, tin bố đi. Bố đã làm việc với những hãng người mẫu gần hai chục năm nay và những nơi đang hoàng không đòi hỏi tiền đăng ký hay chụp ảnh gì cả. Họ sẽ coi đó là một

khoản đầu tư cho tương lai. Còn những nơi như thế này thì với đứa trẻ nào cũng sẽ bảo là chúng có tương lai, nhưng thật ra chỉ để lấy tiền mà thôi. Họ không bao giờ cho các con một công việc đàng hoàng cả.”

“Con xin lỗi...” tôi lí nhí.

“Nghe này, nếu việc làm người mẫu quan trọng với con đến vậy, chúng ta sẽ cùng xem xét lại khi con mười sáu tuổi.”

“Nhưng con không muốn làm người mẫu,” tôi nói. “Con muốn trở thành diễn viên cơ.”

“Thế quảng cáo trên báo này là sao?”

“Con muốn kiếm thêm tiền. Để giúp bố mẹ... và mua quần áo, và mấy thứ.”

Bố cười. “Ôi Nesta. Con chưa phải lo lắng cho bố mẹ đâu. Có thể sau này khi bố mẹ đã già và bị mất tự chủ hay sao đó, nhưng...”

“Nhưng bố chưa có phim nào để làm tiếp theo, đúng không bố?”

“Cũng có vài lựa chọn. Bố chỉ không muốn vội vàng chấp nhận ngay thứ đầu tiên đến thôi,”

bố nói. “Với cả bố cũng muốn làm việc gần nhà một thời gian để có thể trông nom cô con gái búống bình của bố. Rồi chúng ta sẽ thấy. Không có gì là mãi mãi trong ngành công nghiệp điện ảnh cả, nếu con muốn trở thành diễn viên, con nên làm quen với sự thật đó. Diễn viên cũng như đạo diễn, không phải lúc nào cũng được làm việc, việc cuối cùng mình làm luôn là việc tốt nhất, thế thôi. Ngoài mình ra còn có nhiều kinh khủng những người tài năng khác, thế nên, như bọn bố hay nói thì, ‘nghỉ ngơi’ hay là giai đoạn chuyển tiếp công việc.”

“Ý bố là thất nghiệp á?”

“Chính xác.”

“Con hy vọng điều gì đó sẽ đến với bố.”

“Nó sẽ đến thôi. Cho đến giờ vẫn thế mà,” bố mỉm cười, “và đồng thời, bố nghĩ có một chàng trai trẻ mà con cần phải nói chuyện cho rõ ràng.”

Sau khi bố ra ngoài, tôi bấm số gọi Simon nhưng gặp máy trả lời tự động.

Tôi thử gọi về nhà anh ấy.

“Simon đi Wiltshire rồi,” một giọng nào đó mà tôi không nhận ra trả lời.

Tất nhiên rồi. Tôi quên mất. Anh ấy đã bảo với tôi hôm xem biểu diễn là sẽ về ngôi nhà ở vùng quê ít bữa.

Tôi quyết định gửi e-mail.

Chào anh, Simon,

Em viết thư này cho anh để tạm biệt mãi mãi.

Và cũng để xin lỗi anh về việc tối hôm qua. Tony có kể là các anh đã phải đi tìm em. Em rất xin lỗi nếu đã làm anh lo lắng, nhưng em đã về nhà an toàn, và sau đó là nôn thốc nôn tháo. Bố và mẹ em cũng khá phiền.

Em không thể đến Courchevel được. Nhà em không được giàu như nhà các anh và ngay lúc này thì không thể kham thêm những khoản phát sinh như chuyển đi trượt tuyết cho em được.

Đó là lý do vì sao em nghĩ tốt nhất là mình chia tay nhau. Em không thể tiếp tục những việc mà anh vẫn làm, như đi trượt tuyết hay là cưỡi ngựa. Tiền tiêu vặt của em không đủ. Không thể tiếp tục làm em đau khổ. Chỉ riêng nói về chuyện này thôi cũng làm em khổ thế rồi.

Thật ra thì có những ngày em khá là cộc cằn và khó chịu. Đại ngang bướng. Trong những tuần mình gặp nhau, em không nghĩ anh đã thấy được con người thật của em đâu. Anh nói thích em vì em thật tự tin và vui vẻ. Giờ thì anh đã biết sự thật rồi đấy. Không phải lúc nào em cũng được như thế.

Em xin lỗi vì mọi chuyện. Có thể thỉnh thoảng vẫn nhắn tin cho nhau nhé.

Nesta.

Tôi bấm 'Send' trước khi có thể thay đổi ý định.
Thế là thư đã được gửi đi.

Nhật ký của Nesta

Sau bữa sáng, tôi gửi tin nhắn cho cả Izzie và Lucy:

V4n l4 b4n chu c4c c4u?

Không có hồi âm

Thế là tôi gửi tiếp:

%*@:-(nhức đầu

:-\ buồn

SrySrySry

Vẫn không có hồi âm

Thế là tôi lại nhắn:

:-C tớ rất buồn

:-/ bối rối

:")-(khóc

lluvU

SrySrySry

Vẫn chẳng có hồi âm gì cả.

Gửi e-mail chia tay Simon và có đôi chút hy vọng rằng anh ấy sẽ làm một điều gì đó khác thường như là chạy ngay đến nhà tôi để tuyên bố tình yêu của anh ấy là bất diệt, và anh ấy sẽ không bao giờ để tôi đi. Hoặc là đứng dưới cửa sổ phòng tôi và cầm guitar hát tình ca.

Nhưng tôi không may mắn đến thế. Không có hồi âm gì của Simon cả. Cũng chẳng hề có hồi âm gì của Lucy hay Izzie.

Vậy đây. Không bạn gái. Cũng không cả bạn trai.

Đời tôi thế là hết.

Srysrury

“Ôi thôi nào, Nesta, ra ngoài đi con,” mẹ nói sau hai ngày tôi chỉ loanh quanh lẫn quẩn ở trong nhà. “Khi nào thì học kỳ sau bắt đầu? Mẹ không chờ được nữa đây này. Đi đi. Xin lỗi đi. Trang điểm đi.”

“Con sẽ làm,” tôi nói. “Con chỉ đang hy vọng, uhm, họ có thể hồi âm cho một trong những tin nhắn con đã gửi hay sao đó.”

“Thế còn Simon thì sao? Có tin tức gì chưa?”

Tôi lắc đầu. “Chưa. Con cũng không hy vọng còn nghe được gì từ anh ấy nữa.”

“Nhưng mẹ tưởng con thích cậu ta?”

“Con có, nhưng... con không nghĩ rằng khi đã biết con là người thế nào thì anh ấy còn thích con nữa.”

“Con có cho cậu ta một cơ hội không?”

“Rồi đấy chứ. Con đã rất thành thật với anh ấy trong e-mail. Nhưng anh ấy không trả lời. Không ai thích con nữa cả.”

Mẹ ôm tôi vào lòng. “Có mẹ đây. Lúc nào mẹ cũng yêu con cả. Nào, giờ thì đi gọi điện cho các bạn đi.”

Tôi hít một hơi dài và tới chỗ điện thoại. Tôi bấm số của Izzie đầu tiên.

“Nó đến Camden Lock với Lucy rồi cháu à,” mẹ Izzie trả lời.

“Cảm ơn cô ạ,” tôi nói và gác điện thoại. Đi chơi vui vẻ mà không có tôi à. Đủ rồi đấy nhé. Không cho phép đâu đấy.

“Mẹ ơi, bọn nó đi Lock rồi. Con sẽ đi tìm bọn nó.”

“Tốt đấy, con gái,” mẹ nói và rút ví ra. “Đây,

cho công chúa ít tiền tiêu vặt, mua thứ gì con thích nhé.”

Hai mươi bảng! Tôi ôm mẹ. Hạnh phúc là khi có trợ cấp, và được phép dùng nó, tôi nghĩ bụng khi ra ga xe điện ngầm.

Lock đông như nêm như mọi khi. Tôi quyết định thử đến Cyberdog trước vì có thể Izzie và Lucy đến đấy thăm Ben.

“Ben à? Không, hôm nay nó không đến đây,” chị bán hàng người ngoài hành tinh làm việc ở đó trả lời.

Nhưng tôi vẫn nhìn quanh tìm kiếm xem có dấu hiệu gì của bọn nó không. Không có thật. Nhân tiện đang ở đây thì ghé hàng quần áo xem tí vậy, tôi đã tia thấy máy dây quần áo với đồ trang sức. Trên quầy có một chuỗi hạt giống cái Ben đã mượn cho Izzie. Màu ngọc lam trong, có đính khoen. Tôi thử, trông nó thật là đẹp đẽ. Rồi một giọng nói nho nhỏ cất lên trong đầu tôi, mua cho Izzie đi. Đúng thế!

Tôi sẽ dùng tiền mẹ cho để mua gì đó cho Lucy và Izzie. Kiểu gì thì tôi cũng phải đi tìm cho ra bọn nó.

Tôi mua chuỗi hạt cho Izzie, rồi đi tìm mua thứ gì đó cho Lucy. Tôi không chắc cửa hàng Cyberdog thuộc kiểu của nó nên tìm ở những quầy ở trong khu chợ chính. Có rất nhiều áo phong đẹp đang bán hạ giá. Tôi lướt nhanh những giá hàng và cố gắng quyết định xem Lucy sẽ thích cái nào.

Một cái áo có in chữ, “Khốn nạn.”

Một cái khác thì “www.whassup.com”.

Một cái khác nữa thì in “Mad cow” là “bò điên”. Không phải quà tặng làm lạnh. Cũng không phải cái tiếp theo nốt, trên đó in là “Tao ghét mọi người, mày là đứa tiếp theo.”

Chợt tôi trông thấy một món chính xác là dành cho Lucy. Ngay trước ngực có hai bàn tay mực đặt ngay đúng chỗ cần đặt. Lucy lúc nào cũng lăn tăn vì bộ ngực hơi bị nhỏ và cái này sẽ làm nó cười cho xem.

Tôi trả tiền cho cô chủ hàng và lại lang thang xem sang những hàng khác. Tôi tìm Lucy và Izzie khắp mọi nơi hết cả tiếng đồng hồ mà vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu cả. Cả ở chợ trong lẫn chợ ngoài.

Ở lối vào có một hàng bán áo phong căng một tấm bảng lớn đề là bạn có thể tự chọn in bất cứ gì mình muốn. Năm bảng.

Đang có một đi học mặc áo có tên địch thủ của mình đăng trước ngực. Tôi có thể mua một cái chữ Jennifer Lopez cho Izzie và một cái chữ Stella McCartney cho Lucy. Tôi mở ví, nhưng không còn đủ. Thôi để lần sau vậy.

Còn bốn bảng năm mươi, thế là tôi đi mua một quả trứng Phục sinh, rồi hít một hơi sâu và gọi đến nhà Lucy.

Anh Steve nhắc máy.

“Ờ, Lucy về chưa hả anh?”

“Rồi đấy,” anh ấy nói. “Chờ chút...”

“Ờ, không, không, Steve, đừng gọi nó. Izzie cũng có ở đấy chứ anh?”

“Ừ.”

“Anh đừng bảo với bọn nó là em gọi nhé, được không?”

“OK.”

Nửa tiếng sau tôi bấm chuông cửa nhà Lucy và Steve mở cửa cho tôi vào. “Bọn nó ở trên phòng ấy.”

“Cám ơn anh,” tôi nói và rón rén lên cầu thang.

Tôi nên gõ cửa hay cứ thế ào vào bây giờ? Tôi đứng ở đầu cầu thang băn khoăn không biết nên làm thế nào. Hay tôi cứ đứng ngoài cửa một lát nghe ngóng xem thế nào đã? Không. Một ý kiến tồi, tôi nghĩ xong lại tự nhủ. Lần cuối cùng tình cờ nghe người khác nói thì tôi đã nghe thấy Cressida gọi tôi là con ngựa vằn. Không, chỉ có một cách duy nhất là tiến lên thôi. Tôi phải nghĩ mình là một nhân vật trong phim. Một người cần quỳ gối khom lưng xuống...

Có rồi! Tôi nghĩ bụng và ngồi thụp xuống rồi mở cửa và bò vào.

“Tôi có tội, tôi có tội,” tôi nói và nằm phục xuống dưới chân bọn nó. Bộ phim của tôi hôm nay là Thế giới của Wayne. Trong phim này, Wayne và bạn của cậu ta quỳ xuống cúi đầu trước mặt thần tượng nhạc rock Alice Cooper.

Lucy và Izzie rất nhìn tôi ngạc nhiên, và rồi nhìn nhau.

“Cậu đang làm cái quái gì thế này, Nesta?” Izzie hỏi.

Có lẽ nó chưa xem Wayne’s Wolrd, tôi nghĩ bụng và đứng dậy. “Ồm, ném mình ra cầu xin sự tha thứ của các cậu,” tôi nói. “Và thừa nhận tớ chính là kẻ ti tiện nhất trong những kẻ ti tiện, là con trùng amíp. Tớ là nhót của nhót của con trùng amíp. Làm ơn đi, các cậu. Tớ nhớ các cậu lắm. Và tớ đã biết là tớ hư rồi. Và cái cách cư xử của tớ hôm ở buổi diễn là không thể nào tha thứ được. Tớ rất rất xin lỗi. Làm ơn, lại là bạn của tớ nhé, các cậu. Tớ mua quà và mấy thứ...”

Tôi đưa cho bọn nó chiếc vòng, áo phông và quả trứng Phục sinh.

“Làm ơn nhé các cậu. Tớ xin lỗi,” tôi tiếp tục.
“Phật dạy là phải biết tha thứ, có phải không?
Izzie? Huh? Các cậu? Tớ biết tớ là đứa bạn tồi
tệ nhất trên thế giới. Thật sự tệ hại kinh khủng
quá quắt và tớ xin các cậu tha thứ cho tớ và...”

Izzie và Lucy phá ra cười. “Bọn tớ đang định
gọi cho cậu,” Izzie nói. “Bọn tớ cũng nhớ cậu.”

“Và bọn tớ biết đó không hoàn toàn là lỗi của
cậu,” Lucy nói. “Cậu đã rất buồn vì những điều
WC nói về cậu, rồi sau đó là rượu sâm-panh...”

“Nhưng màn trình diễn vừa rồi của cậu thuyết
phục quá,” Izzie cười. “Bọn tớ không thể chen
ngang được.”

Tôi ngồi phịch xuống giường. Ôi hạnh phúc
hạnh phúc.

“Và bọn tớ cũng có quà dành cho cậu,” Izzie
toét miệng cười. “Bọn tớ đến Lock và thấy có
quầy áo phong có dịch vụ in chữ theo yêu cầu.”

“Tớ cũng thấy,” tôi nói. “Tớ cũng định mua
nhưng mà không có đủ tiền...”

“Bọn tớ có một cái cho cậu đây,” Izzie nói và lôi chiếc áo từ trong túi ra đưa cho tôi.

Lucy thì đang cười như điên.

Tôi mở chiếc áo ra và cũng ôm bụng cười khi trông thấy bọn nó đã viết gì lên đó.

“Hay lắm,” tôi nói.

Bọn nó đã in một cái tên bên trong một trái tim màu đỏ.

CRESSIDA.

Chúng tôi dành cả buổi chiều buôn chuyện cập nhật cho nhau. Quá nhiều điều đã xảy ra. Lucy đang nghĩ tới việc quay lại với Tony, mặc dù nó vẫn chưa cho lão biết.

“Cho anh ấy đoán già đoán non thêm chút nữa,” nó nói vậy.

“Ừ, cho lão biết thân,” tôi cười. “Khẩu hiệu của lão là buộc chân đối phương bằng chiêu giữ hứng thú mà.”

“Chính xác,” Lucy cười.

Izzie cũng có tin mới. Những người săn tìm tài năng đã quay lại xem ban nhạc và tỏ ra khá thích thú.

“Còn quá sớm để nói gì, nhưng mà ông ấy bảo bọn tớ gửi băng demo,” nó nói. “Hy vọng may mắn.”

“Còn cậu thì sao?” Lucy hỏi. “Cậu và Simon thế nào?”

“Hết rồi. Tớ không có tin tức gì của anh ấy nữa kể từ hôm diễn.”

“Ồ, tớ rất tiếc,” Izzie nói. “Tớ thích anh ấy.”
“Tớ cũng thế,” tôi nói.

Chiều hôm đó, bọn tôi xuống nhà xem As if trên tivi. Rất là hay, và tôi cảm thấy hạnh phúc như được lên cung trăng vì lại được ở cạnh bạn bè.

Chương trình được khoảng mười phút thì điện thoại của tôi reng.

Tôi nhấc máy. Tôi lấy tay bịt điện thoại lại,

và tay còn lại thì chỉ vào nó, thì thào “Simon đây...”

Tôi ra ngoài sảnh để nói chuyện cho riêng tư. Nếu tôi phải xuống nước, thì tôi muốn nó diễn ra mà không có khán giả chứng kiến.

“Chèo em,” anh ấy nói.

“Chào anh,” tôi đáp và tự nhủ phải chấn chỉnh lại khả năng ăn nói của mình mới được. Tôi nhận thấy mình khá căng thẳng.

“Anh vừa nhận được e-mail của em,” Simon nói. “Anh xin lỗi không liên lạc với em được sớm hơn vì anh để cả laptop và điện thoại lại London. Anh định gọi cho em ở Wiltshire rồi nhưng lại không mang theo số.”

“Vâng,” tôi nói. Ôi vì Chúa, hãy tự chủ lại đi nào Nesta. Nhưng tôi không thể nghĩ ra điều gì hay ho để nói cả.

“Anh có mấy chuyện muốn nói với em,” anh ấy nói tiếp, có vẻ rất nghiêm trọng. “Thật ra là ba chuyện.”

Rồi đấy, tôi nghĩ bụng. Tôi sắp sửa bị đá.

Tôi lại ngồi xuống cầu thang.

“Đầu tiên là, anh xin lỗi vì em gái anh. Anh không biết nó nghĩ gì mà lại cho em uống sâm-panh như thế. Thứ hai là anh xin lỗi em nhiều hơn vì Cressida. Tanya đã kể với anh những điều cô ta đã nói về em. Và em đã nghe được. Lucy bảo với Tony, và Tony đã nói lại với anh. Anh thật sự rất xin lỗi em vì việc đó. Bản thân anh sẽ không bao giờ nói chuyện với Cressida nữa, và anh nghĩ Tanya cũng sẽ không coi cô ta là bạn nữa. Và, thứ ba là, anh vẫn muốn được gặp lại em dù em có kinh khủng, cộc cằn và đại ngang bướng. Anh cũng có những ngày cảm thấy như vậy mà. Anh đồng ý chân thật là tất cả trong một mối quan hệ. Chấp nhận nhau không chỉ là những mặt tốt.”

“Nhưng còn về... anh biết đấy, thế giới của anh và thế giới của em.”

“Không,” Simon nói. “Không phải thế đâu. Không có cái gì gọi là thế giới của anh hay

thế giới của em cả. Anh cực lực phản đối chuyện đó.”

“Nhưng Cressida không thấy như vậy.”

“Chỉ vì bọn anh xuất thân giống nhau không có nghĩa là bọn anh phải suy nghĩ giống nhau, Nesta ạ. Như thế chẳng khác nào nghĩ tất cả những người Italia là như nhau, hoặc là tất cả người Australia, hoặc tất cả người Bắc London. Ở đâu cũng có người tốt người xấu, người rộng lượng người hẹp hòi. Việc ai đó lớn lên ở đâu hay bố mẹ họ kiếm được những gì chẳng có nghĩa lý gì cả.”

Tôi có cảm tưởng mình lại đang bị mắng ấy. Nhưng mà em đồng ý, tôi nghĩ bụng. Những từ trong bài Imagine của John Lennon kéo ra trong đầu tôi và tôi phải kìm lại cái mong muốn đột ngột nhảy ra là được hát.

“Cressida thật xấu tính, và lúc nào cũng vậy cả,” Simon nói tiếp. “Đó là lí do vì sao ngay từ đầu anh đã chia tay với cô ấy. Nhưng cô ấy không chấp nhận. Với anh thì xấu hay đẹp

không quan trọng bằng những gì bên trong.
Vây...”

“Vây gì?”

“Ờ... Vây anh có thể gặp lại em khi đi trượt tuyết về không?”

“Mmm. Em sẽ suy nghĩ thật kỹ về những điều anh nói. Em sẽ nhắn tin cho anh,” tôi nói.
“Thỉnh thoảng.”

“Ồ. OK,” anh ấy có vẻ thất vọng.

Tôi chờ ba mươi giây sau khi anh ấy cúp máy, và gửi tin nhắn:

GetYaCoatUvePuld CUL8R

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (H) (H) (H)

Anh ấy nhắn lại:

JJJJJJJJJJJJJJJJJJJJJ

<3<3<3<3<3<3<3<3<3<3<3<3<3<3<3

Mục lục

Chương 1	7
Chuyến tàu tình yêu	
Chương 2	24
Khó khăn	
Chương 3	33
Tôi và Robert Redford	
Chương 4	51
Những cô nàng sành điệu	
Chương 5	72
Công chúa Portobello	
Chương 6	94
Bữa sáng sức mạnh	
Chương 7	120
Trustafarian	
Chương 8	133
Bữa ăn kỳ quái nhưng bổ dưỡng	
Chương 9	146
Prada 'n' Prejudice	

Chương 10	160
Cyberdog	
Chương 11	180
Tiểu thư đi động	
Chương 12	203
%*@:-((Đầu nặng như đeo đá)	
Chương 13	224
Srysrysry	